

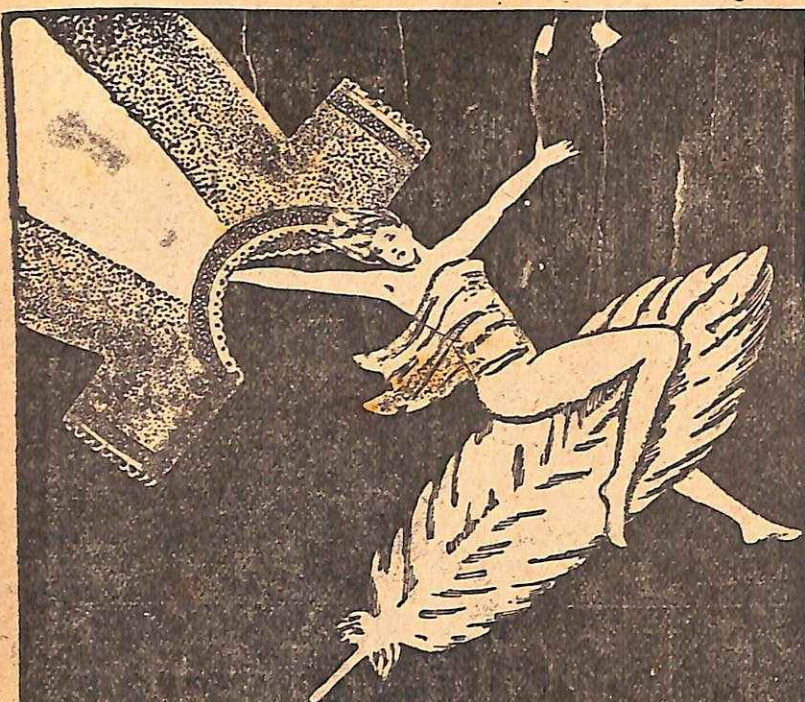
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ΄

Αρ. ¹⁸/₃₄₉

1933

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλούνται εις τα φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

MAISON
DE
BAS
ΕΥΚΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Gants superbes en vogue

Suède véritable

Βόμβουζ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΣΒΟΛΟΠΛΑΝΟΣ

ΚΚΩΤΡΟΜΠΗΣ

ΕΡΜΟΥ 52

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΙΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΡΚΕΝ
ΚΡΕΠ ΖΟΡΖΕΤ
ΚΡΕΠΝΤΕ ΣΟΥΑ
ΚΡΕΠ ΡΙΓΕ
ΕΜΠΡΙΜΕ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ

ΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΣΙΝ
ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑΝ ΦΕΡΩΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩ ΕΡΓΟΣΤΑ
ΣΙΩ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑ
ΣΤΗΜΑΤΑ

Έφέτος

έχομεν νά επιδείξωμεν
τά πλέον σίκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καί τήν πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών

ήτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-

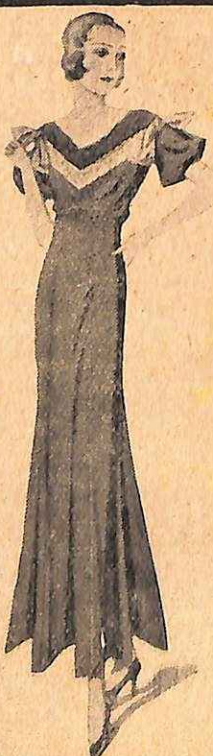
ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ κ.τ.λ.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Κάθε κομψή κυρία δέν πρέπει νά βια-
σθῇ νά ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἐς ἐπι-
σνεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-
πλωματούχου μοδίστας.

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θά εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γούστο
καί τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τάς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἐπάνω: Ἡ γοητευτικὴ Τζόαν Μπέννεντ καὶ ἡ Μυριέλ Ἡβανς, νέος «στὰρ» τῆς «Μετρο-Γκόλντγουιν-Μάγερ». Κάτω: Ἡ ὡραία
Λίντια Μπέρρον τῆς «Παραμύθωντ», καὶ ἡ ξανθὴ Σουζάν Ἐνδριν τῆς «Φόξ».

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΧΟΕΝΤΖΟΛΛΕΡΝ

Πότε πρωτοφάνηκε η οικογένεια Χοεντζόλλερν στην ιστορία της Γερμανίας. Η ληστείες της, ή επιδρομές της κι' ή παροικιολόγησης της. Οι πρώτοι Χοεντζόλλερν... τραπέζιτες αυτοκρατόρων και βασιλέων. Όπου παίζουν ως ενέχυρο επαρχίες δολοφονίες. Η φιλαργυρία και η ιδιοτροπία του «βασιλέως-λοχίου». Μία βασιλική φρουρά από γίγαντες. Η αγάπη του Φρειδερίκου του Μεγάλου προς τη Γαλλία. Πώς διεμερίσθη η Πολωνία, κτλ. κτλ.

Η οικογένεια που έπαιξε τον σπουδαιότερο ρόλο στην ιστορία του αιώνα μας, είχε ασφαλώς η οικογένεια των Χοεντζόλλερν.

Η δόξα της οικογενείας αυτής έφτασε στο μισοαίωμα της, την εποχή της κηδεμονίας του Εδουάρδου του Πρώτου. Αλλά και σήμερα ακόμα, που ο άρχηγός της βρίσκεται εξόριστος στην Ολλανδία, τα θέματα της παλαιάς διπλωματίας είναι γραμμένα ανήσυχα προς αυτόν. Τα τελευταία γεγονότα της Γερμανίας την ξανάβγαλαν απ' την αφάνεια στην οποία φαινόταν ότι είχε πέσει.

Αξίζει λοιπόν να εθίσουμε μια ματιά στην ιστορία της «σταυρωτής» κατά τους μόν, «πυρρίνας» κατά τους δέ, αυτής οικογενείας.

Η οικογένεια Χοεντζόλλερν αναφέρεται στην γερμανική ιστορία λίγαν καιρό πριν από τον 13ο αιώνα. Τα μέλη της οικογενείας αυτής δεν ήταν τότε παρά ασήμαντοι βυργόβοι (άρχοντες) που ζούσαν με επιδρομές και ληστείες. Από τότε όμως ήταν πρακτικοί. Τα κέρδη των όγ' και τόσο εντόμων αυτόν επιπλοκή τους, δεν τα σπαταλούσαν. Απεναντίας τα θησαυρίζαν μέσα στην οχυρό πύργο τους της Νουρεμβέργης όπου κατοικούσαν κι' έτσι υπέρεσαν σιγά-σιγά να μεταβληθούν σε... τραπέζιτες των Αυτοκρατόρων και των βασιλέων: τους έδιναν χρήματα, κι' αυτοί εις αντάλλαγμα τους έκαναν διάφορα ρουσφέτια.

Έτσι, στ' 1410, ο Αυτοκράτορας της Γερμανίας Κάρολος 4ος, θέλοντας να δείξει την ευγνωμοσύνη του στον Γουλιέλμο 3ο των Χοεντζόλλερν για τα δάνεια που του είχε κάνει σε διάφορες εποχές, του έδωσε σε γάμο την αδελφή του και του πόριε, συγχρόνως τον τίτλο του πρίγκιπος.

Ο Φρειδερίκος 4ος των Χοεντζόλλερν—ο πατέρας του Γουλιέλμου 3ου—έχε δανείσει 100.000 χρυσά φλωρίνια στον Αυτοκράτορα Σιγισμόνδο, κρατώντας ως ενέχυρο... την επαρχία του Βρανδεμβούργου. Ο Αυτοκράτορας, έννοια, δεν υπέφερε ποτέ να ξεπληρώσει το χρέος του κι' έτσι ύστερ' από μερικά χρόνια, οι Χοεντζόλλερν έδωσαν άλλα 150.000 φλωρίνια χρυσά στον Αυτοκράτορα και έγιναν κύριοι του Βρανδεμβούργου με τον τίτλο του εκλέκτορος.

Από τη στιγμή αυτή, οι Χοεντζόλλερν, γίγαντες σε μέγεθος, γερμανιστηριακή πρέζα, μπήκαν στην ιστορία της Γερμανίας.

Κατά τα επόμενα χρόνια, οι απόγονοι των Χοεντζόλλερν, άρρασαν με τον ίδιο τρόπο κι' άλλες επαρχίες. Τα χρήματά τους δεν έινε παντοφύ-

βασίλειό του. Αποφάσισε να το ονομάσει «Βασίλειο των Βανδάλων», γιατί στην περιοχή αυτή έμεναν άλλοτε οι βάνδαλοι. Έπειδή όμως η Σουηδία κατείχε ένα μέρος της Πομερανίας, στην οποία επίσης είχαν μείνει άλλοτε οι βάνδαλοι, προτίμησε να δώσει στο βασίλειό του το όνομα της Πρωσίας.

Οι Χοεντζόλλερν, αν και έγιναν πια βασιλείς, δεν άλλαξαν μεθόδους. Ο Φρειδερίκος—Γουλιέλμος 5ος, ο «βασιλιάς-λοχίας» όπως αποκαλείται απ' την ιστορία, ήταν τρομερός φιλάργυρος. Με την δικαιοσύνη της «οικονομίας» και της «απλοσύνης» ικανοποιούσε κατά την πειθαρχία τον τρόπο τα φιλοχρήματα ένδοξα.

Τον Σιγισμόνδο, και έπρόδωσε τους ιππότες. Είς αντάλλαγμα έλαβε την Δυτική Πρωσία που ανήκε στο Τεσ' τονικό τάγμα. Κι' έτσι οι Χοεντζόλλερν έγιναν δούκες της Πρωσίας.

Το νόστιμο είναι ότι όταν στ' 1701 ο Φρειδερίκος 3ος, εκλέκτορας του Βρανδεμβούργου και δούξ της Πρωσίας πήρε τον τίτλο του βασιλέως, δεν ήξερε στην αρχή πως να ονομάσει το

τη έλαβε από τον κύριο του έστω και τρία τάγματα.

Σ' ένα ζήτημα μόνο, ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος δεν ήταν φιλάργυρος: στο ζήτημα του στρατού. Έξωδωσε άφειδώς για ν' αποκτήσει η Πρωσία ισχυρότατο στρατό. Έπειδή δε είχε την μανία να περιστοιχίζεται από φηλούς και «λεβεντοκόμους» στρατιώτες, έχε σχηματίσει την βασιλική φρουρά του από πραγματικούς γίγαντες, στους οποίους μάλιστα πλήρωνε τεράστιους μισθούς.

Διάδοχος του παρθένου αυτού μονάρχη ήταν ο Φρειδερίκος 5ος, ο Φρειδερίκος 5ος Μέγας, όπως τον αποκαλεί η ιστορία, και όπως ήταν πράγματι.

Ο Φρειδερίκος αποστελώντας εξαίρεσι μεταξύ των προγόνων του, ήταν πραγματικός βασιλέας, δικαίος, με πνεύμα οργανωτικό και διπλωματικό. Έλάτρευε τη Γαλλία. Και η αγάπη του αυτή δεν λιγόστεψε ούτε όταν έκρηξε τον πόλεμο έναντίον της. Τους αιχμαλώτους Γάλλους αξιοπρατικούς τους έπεριποιείτο σαν φίλους, τους δούσαν στο τραπέζι του, και συνήριζε να τους λέει:

—Δεν μπορώ να συνήριζω στην ιδέα ότι οι Γάλλοι είναι έχθροί μου.

Έκανε όμως κι' αυτός τα δικά του. Από κατασκευάσε στη Λειψία έκατο εκατομμύρια ψεύτικα φλωρίνια, τα έριξε στην αγορά της Πολωνίας. Αφού κατώρθωσε έτσι να καταστρέψει οικονομικώς την Πολωνία, την κατέλαβε και τη μοιράστηκε μαζί με την Αυστρία και τη Ρωσία.

Ο άνεψιός του, ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος 5ος, ο οποίος τον διαδέχθηκε, δεν του έμοιαζε καθόλου. Κατασταλμένος το δημόσιο ηθικόν, χωρίς χρημ'ι σοφία ανάγκη. Αλλά κι' ο διάδοχός του, ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος 5ος, δεν ήταν καλύτερος. Αφού νικήθηκε από τον Ναπολέοντα στην Ίένα, υπέγραψε με τη Γαλλία μία συνθήκη συμμαχίας άνωτικώς και επιθετικώς, για να διατηρήσει το θρόνο του. Έτσι στην έκστρατεια του Ναπολέοντος εναντίον της Ρωσίας, έλαβαν μέρος και τριάντα χιλιάδες Πρώσοι, σύμφωνα με την συνθήκη αυτή. Όταν όμως ο Ναπολέων υποχώρησε, οι τριάντα χιλιάδες αυτοί Πρώσοι αυτομόλησαν άνωτικώς στους Ρώσους και ένωθηκαν μαζί τους για να χτυπήσουν τους πρώην συμμάχους τους!...

Διάδοχος του έπιορκου αυτού βασιλέως υπήρξε ο Φρειδερίκος—Γουλιέλμος 6ος. Ο δυστυχισμένος όμως αυτός δεν πρόφτασε να κάνει τίποτα, γιατί η γυναίκα του τον έκλεισε στο Φρενκομείο. Κατόπιν βασίλευσε ο Γουλιέλμος Α', ο οποίος, χάρις στον Βίσμαρκ, έπρεπε να ενώσει με την Πρωσία όλες τις γερμανικές επαρχίες, αναδιοργανώνοντας μία τεράστια

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΥΓΤΕΣ ολόκληρες ο καυμένος ο Δανήλος, ο νέος κωδωνοκρούτης του χωριού, δεν μπορούσε να κλείσει μάτι.

Ο Μάρτης με τον έρχομό του του είχε χαρίσει μαζί με τα τόσα λουλούδια κι' ένα καινούργιο αίσθημα, ωραίο και γλυκό σαν λουλούδι και έκλεινο, ένα αίσθημα. που δεν τ' είχε νοιώσει ποτέ ως τώρα...

Ο Δανήλος είχε αντικρύσει μία μέρα τη Νόρα να κυττάζει, άκουμπιμένη σε μία άμυδαλιά, τα κάπνα σπρά πανιά μιας φαρμακουλίας, εκεί πέρα άνοιχτα στο πέλαος και στάλινε παραξενεμένους σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά νοιώθοντας στην καρδιά του ένα αλλόκοτο αίσθημα.

Στάθηκε και κυττούσε την Νόρα, που άμεριμνη παρακολουθούσε την θακούλα, με τα άσπρα πανιά, που άνοιγόνταν στο γαλάζιο πέλαος.

Κι' έβλεπε μέσα στα μεγάλα μάτια της Νόρας, ένα άλλο πέλαος, πιο γαλάζιο, πιο λαμπερό, πιο μαγευτικό. Κι' είδε, ακόμα, στα ροδοκόκκινα της μάγουλα, μία άλλη ανθισμένη φύση, πιο άωροφη, πιο χαρούμενη, πιο έλκυστική...

Και τότε σκέφθηκε: Τάχα να έπαγγον λουλούδια και μέσα στην καρδιά της;...

γερμανική Αυτοκρατορία.

Κι' έτσι φτάνουμε αίσως στον τέως Κάιζερ.

Για τον έκπτωτο Κάιζερ έχουν γραφεί τόσα, ώστε ότι κι' αν γράφουμε γι' αυτόν θα υπήρχε κίνδυνος να επαναλάβουμε πράγματα γνωστά.

Το κυριότερο χαρακτηριστικό του ήταν η μανία του ν' αυτοεκλεισθείται!... Φαντασθήτε ότι είχε... 150 διαφορετικές στολές, τις οποίες έλαβε κάθε μέρα! Όταν ταξείδευε, κουβαλούσε πάντοτε μαζί του όλα τα παρτίκια του, των οποίων η όξη υπερέβαινε τα 2 εκατομμύρια μάκων!

Η πιο αγαπημένη του ασχολία ήταν... να υπογράφει! «Αίσεις» υπογραφές του κυκλοφορούσαν σ' όλα τον κόσμο. Δεν άνεχονταν την πασιμική κριτική. Ένα σύνταγμα ολόκληρο από ειδικούς γραμματείς δεν είχε άλλη δουλειά ελη την ημέρα παρά να διαβάζει τις έφημερίδες και τα περιοδικά όλου του κόσμου, και να κβδη... όποιο απόσπασμα ανέφερε υπέρ ή εναντίον του Κάιζερ.

«Όσοι τολμήσουν να αντιταχθούν στα σχέδιά μου, θα συντοξίσω!» είπε όταν ανέβηκε στη θρόνο.

Και να ν' τελειώνουμε, ιδού η αρχή μιας προκηρύξεώς του προς τον στρατό του, που φανερώνει όλο τον χαρακτήρα του:

—Το πνεύμα του Κυρίου κατέβηκε σε μένα, επειδή είμαι Αυτοκράτορας των Γερμανών! Είμαι το «Όργανον» του Θεού! Είμαι το σπαθί Του! Συμφορά και άναστος σ' όσους δεν πιστεύουν στην άπαστολή μου!

Ο Δανήλος έννοιωσε μία γλυκιά αναταραχή να πλαγιάσει τον έλαιο του βλο. Κάπου εκεί κοντά τραγου-

δούσε η γαλανομάτα κόρη, που τόσο αγαπούσε.

«Ωστόσο, σε λίγο όταν την είδα, έκανε πως ξαφνιάστηκε. Της είπα: —Μπ'! τι κάνεις εδώ, Νόρα;

Και η άωροφη νέα μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο του άπάντησε:

—Μαζεύω χορτάρι για την αγέλα του μπαμπά-Μιχάλη.

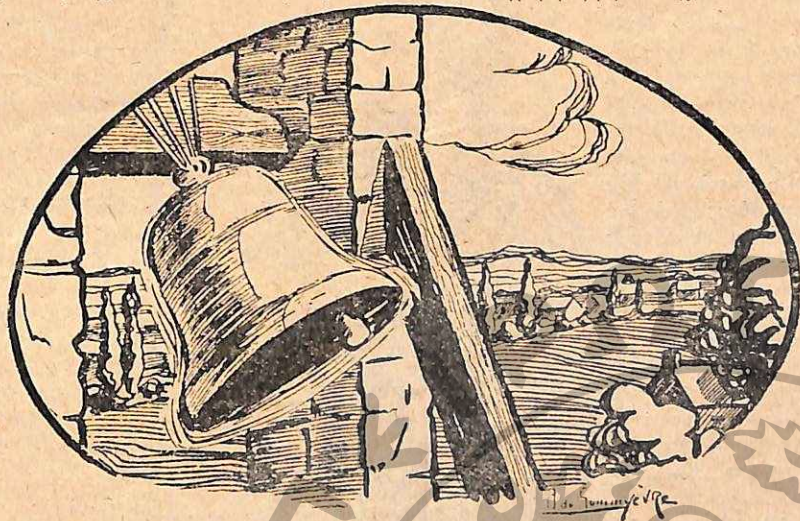
Ο Δανήλος πήγε σιγά-σιγά κοντά της και με μία λαχτάρα, ζωγραφισμένη μέσα στα μάτια του, της είπα:

—Νόρα, πές μου, πως σου φαίνεται η άνοιξη; Την αισθάνεσαι; Αλλά τ' έβλεπα να είπω, κυρτίζει φορέα, έ;

Λέγοντας αυτά τα λόγια, είχε γίνει κατακόκκινος σαν παπαρούνα άπριλιάτικη.

Η Νόρα έσκατε ένα κρυστάλλινο γέλιο, χαμήλωσε τα βλέμματά της, κι' αντίς να του άπάντησει, έσκυψε πάλι κι' άρχισε να μαζεύει χορτάρι.

Ο Δανήλος για μία στιγμή τάχασε. Δεν ήξερε τί να κάνει. Στα μάτια του υπήρχε ένα γέφυρα ένα χορδ'ι πολύ παρθένο, τρελλό. «Όλα άλλαξαν στη στιγμή μορφή και χρώμα. Όλα

φύση, αυτός χτυπούσε τις χαμπάνες κι' έπαιζε όνειρα... Ένόμιζε, ότι ο γλυκός ήχος της μικρής χαμπάνας, διαλαλούσε στη φύση την αγάπη του για την Νόρα! Γι' αυτό κι' ο Δανήλος κρατούσε περισσότερον όρα το σχοινί της στα χέρια του. Ο χαρούμενος σαν το φως της άνοιξης ήχος της ταίριαζαν με το τραγούδι το άυστικό της καρδιάς του!

Μετά τον έσπερινό, το μαγευτικό έκλεινο δαίλι του 'Απριλίου, ο Δανήλος πήρε τον δρόμο των ανθισμένων παχαλιών. Κι' εκεί που περιπατούσε θαυμάζοντας τον ήλιο που έγενε κα- τακόκκινος, έρωτευμένος—βουρξέει—με την ανθισμένη γη, ένα γλυκό τραγούδι τον ζώνησε απ' τους ραβ- θαμνούς του.

Τόξες αυτό το τραγούδι: ο Δανήλος. Η φωνή που το τραγουδούσε ήταν γλυκιά, παθητική, έρωτιάρα.

«Μιας με το κελόδημα των άπριλιών.

Ο Δανήλος έννοιωσε μία γλυκιά αναταραχή να πλαγιάσει τον έλαιο του βλο. Κάπου εκεί κοντά τραγου-

δούσε η γαλανομάτα κόρη, που τόσο αγαπούσε.

«Ωστόσο, σε λίγο όταν την είδα, έκανε πως ξαφνιάστηκε. Της είπα: —Μπ'! τι κάνεις εδώ, Νόρα;

Και η άωροφη νέα μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο του άπάντησε:

—Μαζεύω χορτάρι για την αγέλα του μπαμπά-Μιχάλη.

Ο Δανήλος πήγε σιγά-σιγά κοντά της και με μία λαχτάρα, ζωγραφισμένη μέσα στα μάτια του, της είπα:

—Νόρα, πές μου, πως σου φαίνεται η άνοιξη; Την αισθάνεσαι; Αλλά τ' έβλεπα να είπω, κυρτίζει φορέα, έ;

Λέγοντας αυτά τα λόγια, είχε γίνει κατακόκκινος σαν παπαρούνα άπριλιάτικη.

Η Νόρα έσκατε ένα κρυστάλλινο γέλιο, χαμήλωσε τα βλέμματά της, κι' αντίς να του άπάντησει, έσκυψε πάλι κι' άρχισε να μαζεύει χορτάρι.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Τα καταπληκτικά κατορθώματα του διασήμου Αμερικανού Αστυνομικού ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΗΠΩΣ σ' είπε ο Νικ τι με θέλει; ρώτησε ο Σικ τον Ντυπόν.

— Όχι... απάντησε εκείνος. Και τώρα, αγαπητέ μου φίλε, σ' αφήνω. Ώρεθούσε.

Και ο Ντυπόν, χαμογελώντας, γύρισε πίσω κι άρχισε ν' ανεβαίνει πάνω το δρόμο του Μπροντγουάι. Ούτε γύριζε καν ν' ανατρέπει πίσω του για ν' αβ μήπως ο αστυνομικός τον παρακολουθούσε. Ήξερε πολύ καλά ότι δυο άλλα μάτια αντικαθιστούσαν τα δικά του και τον προφύλαγαν από κάθε κίνδυνο.

Ο Σικ, ο οποίος δεν υποψιαζόταν ότι, όπως αυτός παρακολουθούσε τον κακούργο, έτσι κι αυτόν τον παρακολουθούσε ένας σύντροφος του κακούργου, αποφάσισε να μ' η χάρη τη γυνή του.

Με μια διασταύρωση του Μπροντγουάι υπήρχε ένα μεγάλο μπάρ. Ο Σικ άφησε τον Ντυπόν ν' απομακρυνθεί λίγο και μπαίνοντας μέσα σ' ένα ιδιαίτερο του μπάρ, μεταμορφώθηκε γρήγορα-γρήγορα με την καταπληκτική ταχύτητα που τον χαρακτήριζε. Έτσι, έπειτ' από είκοσι δευτερόλεπτα, βρισκόταν και πάλι σε απόσταση πενήντα βημάτων πίσω απ' τον Ντυπόν, ο οποίος σε λίγη ώρα, σταμάτησε σε κάποια στάση των τρέμ και περμήνε. Μά πέρασαν τρία τρέμ, χωρίς ν' ανεβή σε κανένα απ' αυτά.

Στο τέταρτο τέλος τρέμ ανέβηκε και πήγε και στάθηκε βήματα μπροστά, κοντά στον οδηγό. Ο Σικ ανέβηκε τότε κι αυτός στο ίδιο όχημα, αλλά κλήθηκε σε κάποια απόσταση από τον κακούργο για ν' αβ προκαλέσει την προσοχή του.

Απέναντι στον Σικ καθόταν μια νέα κυρία με βέλο, άνευρα απ' το οποίο διακρινόντουσαν τα όρατα γαρυφαλιστικά της και τα μαύρα μάτια της.

Ο Ντυπόν δεν κούταζε καθόλου γύρω του και φαινόταν θυμωμένος σε βαθύς συλλογισμό. Έτσι ο Σικ ήταν βέβαιος ότι αυτή τη φορά ο κακούργος δεν τον είχε αντιληφθεί και χαίρονταν γιατί δεν θα μπορούσε ν' αβ ξεφύγει.

Το τρέμ ήταν γεμάτο όταν έφτασε στην 42η δδ. Πολλοί μάλιστα από τους επιβάτες στεκόνοσαν βήματα. Ο Σικ, καθώς δεν ξεκολλούσε το βλέμμα του στον Ντυπόν, δεν είχε προσέξει καθόλου την αντίκρουση που κυρία, η οποία φαινόταν κακοδιάθετη. Σε μια στιγμή μάλιστα, σαν ν' είχε ξεστρώσει πολύ, έβγαλε το στήθος της και το πήρε στα χέρια της. Σ' λίγο το τρέμ σταμάτησε στη στάση κι η γυναίκα εκείνη σηκώθηκε για ν' αβ κατέβη. Όταν βόηξε μπροστά στον αστυνομικό, τον οποίο έπρεπε ν' αβ προσπεράσει για ν' αβ φτάσει στην έσο-

δο, κλονίστηκε και άπλωσε τα χέρια της μπροστά.

— Βαστήστε την! φώναξαν μερικοί επιβάτες. Δεν είναι καλά. Θ' αβ πέση!

Ο Σικ γύρισε άμέσως πίσω, μ' αβ πριν προφτάσει ν' αβνη τίποτε, η άγνωστη κυρία έπεσε επάνω του βαρύνοντάς τον και μισοπνίγοντάς τον.

Αρκετοί επιβάτες τότε έτρεξαν για ν' αβ τη σηκώσουν κι' έτσι, χωρίς ν' αβ την θέλουν, έμπόδιζαν το πέρασμα στον Σικ. Ο αστυνομικός, ο οποίος είχε αντιληφθεί το πονηρό τέχνασμα της κυρίας, κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για ν' αβ διασχίσει το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί γύρω του. Ο Ντυπόν τέλος καθόρθωσε να περάσει, αβ το που φοβόταν είχε πραγματοποιηθεί. Ο Ντυπόν είχε διαφύγει!

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΙΧΝΗ

Τώρα πειά ο Σικ δεν είχε κανένα

αμφιβολία ότι η γυναίκα εκείνη ήταν συνένοχος του Ντυπόν. Τώρα καταλάβαινε ότι η γυναίκα αυτή παραμόνευε ένω απ' την Τράπεζα κι' ήταν τον είδε ν' αβ παρακολουθ' τον οδηγό της, τον είδε να σηκώνει κι' έτσι έλαβε χώραν η συνάντησή που είδαμε παραπάνω. Η γυναίκα αυτή τον είχε αντιληφθεί και τη δεύτερη φορά β' αβ μεταμφιεστήκε μέσα στο μπάρ, είνεδοποίησε τον Ντυπόν.

Ο Σικ καταλάβαινε τώρα, ότι ο μόνος τρόπος για ν' αβ ανακαλύψει το κατορθώμα του κακούργου ήταν ν' αβ παρακολουθήσει τη γυναίκα αυτή, η οποία χωρίς άλλο θα π' αβ γιναι ν' αβ συναντήσει.

Ένωμεταξό, η κυρία ε'χε συνέλθει από τη λιποθυμία της. Άρχισε τότε ν' αβ δίνει εξηγήσεις και ν' αβ ζητάει συνέντευξη.

— Πόσο είμαι συγχυσμένη! λέει. Με συγχωρείτε, κύριε! Τ' αβ τρέμ μου προσκαλεί ένα είδος ναντισμού... Κι' έτσι μου ήρθε ξαφνικά αυτή η μικρή λιποθυμία. Ήθελα ν' αβ

κατέω, αλλά...

— Είστε τώρα καλά; την ρώτησε ο οδηγός της άμαξη.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

Ο Σικ δεν κλήθηκε ν' αβ ακούσει περισσότερο. Βέβαιος πειά ότι η γυναίκα αυτή θα κατέβαινε από το τρέμ, κατέβηκε απ' το τρέμ κι' έτρεξε ν' αβ γειτονικό μπάρ. Διευθύνθηκε π' αβ ένα γειτονικό κατοικητήριο, ο οποίος ήταν παλιός του φίλος και του

είπε:

— Καλημέρα, κύριε Κέλλυ!... Θέλω ν' αβ κάνω μια γρήγορη μετ' αβ

— Είστε καλά; την ρώτησε ο Σικ.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

Ο Σικ δεν κλήθηκε ν' αβ ακούσει περισσότερο. Βέβαιος πειά ότι η γυναίκα αυτή θα κατέβαινε από το τρέμ, κατέβηκε απ' το τρέμ κι' έτρεξε ν' αβ γειτονικό μπάρ. Διευθύνθηκε π' αβ ένα γειτονικό κατοικητήριο, ο οποίος ήταν παλιός του φίλος και του

είπε:

— Καλημέρα, κύριε Κέλλυ!... Θέλω ν' αβ κάνω μια γρήγορη μετ' αβ

— Είστε καλά; την ρώτησε ο Σικ.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

Ο Σικ δεν κλήθηκε ν' αβ ακούσει περισσότερο. Βέβαιος πειά ότι η γυναίκα αυτή θα κατέβαινε από το τρέμ, κατέβηκε απ' το τρέμ κι' έτρεξε ν' αβ γειτονικό μπάρ. Διευθύνθηκε π' αβ ένα γειτονικό κατοικητήριο, ο οποίος ήταν παλιός του φίλος και του

είπε:

— Καλημέρα, κύριε Κέλλυ!... Θέλω ν' αβ κάνω μια γρήγορη μετ' αβ

— Είστε καλά; την ρώτησε ο Σικ.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

Ο Σικ δεν κλήθηκε ν' αβ ακούσει περισσότερο. Βέβαιος πειά ότι η γυναίκα αυτή θα κατέβαινε από το τρέμ, κατέβηκε απ' το τρέμ κι' έτρεξε ν' αβ γειτονικό μπάρ. Διευθύνθηκε π' αβ ένα γειτονικό κατοικητήριο, ο οποίος ήταν παλιός του φίλος και του

είπε:

— Καλημέρα, κύριε Κέλλυ!... Θέλω ν' αβ κάνω μια γρήγορη μετ' αβ

— Είστε καλά; την ρώτησε ο Σικ.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

Ο Σικ δεν κλήθηκε ν' αβ ακούσει περισσότερο. Βέβαιος πειά ότι η γυναίκα αυτή θα κατέβαινε από το τρέμ, κατέβηκε απ' το τρέμ κι' έτρεξε ν' αβ γειτονικό μπάρ. Διευθύνθηκε π' αβ ένα γειτονικό κατοικητήριο, ο οποίος ήταν παλιός του φίλος και του

είπε:

— Καλημέρα, κύριε Κέλλυ!... Θέλω ν' αβ κάνω μια γρήγορη μετ' αβ

— Είστε καλά; την ρώτησε ο Σικ.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

Ο Σικ δεν κλήθηκε ν' αβ ακούσει περισσότερο. Βέβαιος πειά ότι η γυναίκα αυτή θα κατέβαινε από το τρέμ, κατέβηκε απ' το τρέμ κι' έτρεξε ν' αβ γειτονικό μπάρ. Διευθύνθηκε π' αβ ένα γειτονικό κατοικητήριο, ο οποίος ήταν παλιός του φίλος και του

είπε:

— Καλημέρα, κύριε Κέλλυ!... Θέλω ν' αβ κάνω μια γρήγορη μετ' αβ

— Είστε καλά; την ρώτησε ο Σικ.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

Ο Σικ δεν κλήθηκε ν' αβ ακούσει περισσότερο. Βέβαιος πειά ότι η γυναίκα αυτή θα κατέβαινε από το τρέμ, κατέβηκε απ' το τρέμ κι' έτρεξε ν' αβ γειτονικό μπάρ. Διευθύνθηκε π' αβ ένα γειτονικό κατοικητήριο, ο οποίος ήταν παλιός του φίλος και του

είπε:

— Καλημέρα, κύριε Κέλλυ!... Θέλω ν' αβ κάνω μια γρήγορη μετ' αβ

— Είστε καλά; την ρώτησε ο Σικ.

— Ναι, είμαι λίγο καλύτερα, απάντησε εκείνη.

— Βοήθησε την ν' αβ κατέβη, είπε τότε κάποιος και θ' αβ συνέλθει έντελως.

— Πώς ονομάζεστε, κυρία; Ποιά είναι η διεύθυνσή σας;

— Νάνσυ Μάρτον... Κατοικώ στο Χάρλεμ.

— Κατεβάστε την και φέρτε ένα παξί ν' αβ την πάρη, είπε ο οδηγός. Ένω καθυστερείτε. Δεν μπορώ ν' αβ ριμένω περισσότερο.

— Ναι, κατεβαίνω! απάντησε η άγνωστη. Δεν θέλω άμαξι. Μόλις δώω έξω, θ' αβ συνέλθω.

— Τα χέρια ψηλά, γιατί σε σκοτώνω!...

να τα μέτρα μου κατά των κροκοδείλων.

Συγχρόνως η Νάνσυ έλεγε κι' αβ

— Τ' αβ είδα ν' αβ τρέχει, όταν κατέβηκε απ' το τρέμ. Σίγουρα έβγαλε ν' αβ βρή τον Ντυπόν. Μ' αβ στοιχηματίζω ότι δεν θα τον βρή πουθενά και όταν ξαναγύρισε έδω, εγώ θα βρισκόμην πειά μακριά. Οπωσδήποτε όμως, ο Κάρτερ κι' οι βοηθοί του ε'νε πολύ επικίνδυνοι.

Αυτά μονολογούσε η Νάνσυ, νομίζοντας ότι ο Σικ καταδίωκε τον καταχθόνιο άρχηγό της. Έτσι άρχισε να περπατάει άνωποτα. Ο Σικ την παρακολουθούσε κι' έπειτ' από μια ώρα την είδε ν' αβ σταματήσει σ' ένα μοναχικό δρόμο του Μότι-Χάβεν, υποροστά σ' ένα ξύλινο σπίτι, του οποίου άνοιξε την πόρτα μ' ένα κλειδί.

Όταν η Νάνσυ μπήκε μέσα, ο Σικ πλησίασε με άπειρες προφυλάξεις και μ' αβ ακούγοντας κανένα θόρυβο στο εσωτερικό του σπιτιού, έβγαλε το συμπέρασμα ότι η συνένοχος του Ντυπόν κατοικούσε εκεί μέσα μόνη της.

— Ν' αβ ευχαίρια ν' αβ πάρω μια συνέντευξη μαζί της, σκέφτηκε ο Σικ. 'Αν τη βρώ μόνη της και την φοβερίσω, θα την αναγκάσω ν' αβ προβεί σε δηλώσεις. 'Αν δεν μιλήσει, θα την κρατήσω αιχμάλωτο μου. 'Αλλά έχει και τηλεφώνω το σπίτι! Βλέπω το σύρμα του. Έτσι θα μπορέσω ν' αβ συνεννοηθώ με τον Νικ.

Και ο Σικ, χωρίς ν' αβ διατάξει πειά, προχώρησε ως την πόρτα του ξύλινου σπιτιού, στην οποία δεν υπήρχε καμιά επιγραφή. Την άνοιξε με το αντικλειδί του και μπήκε μέσα σ' έναν αντίθλαμο.

Η φωνή μιας γυναίκας, η οποία σιγοτραγουδούσε σ' ένα απ' τα δωμάτια του σπιτιού, έφτασε τότε ως τ' αυτιά του.

Ο Σικ ξανακλείσε την πόρτα πίσω του και διευθύνθηκε π' αβ το μέρος από το οποίο ακουγόταν η φωνή. Έβγαλε όμως το τραγούδι έπαψε και διαστικά βήματα ακούστηκαν. Ήταν φανερό π' αβ είχαν αντιληφθεί την παρουσία του. Οέλησε ν' αβ λάβη τα μέτρα του, μ' αβ ήταν πειά άσφαλ, γιατί την ίδια στιγμή μια πόρτα άνοιξε και η Νάνσυ Μάρτον παρουσιάστηκε, κρατώντας ένα περιστρεφόμενο στο χέρι!

— Τα χέρια άπ' αβ, φώναξε, γιατί αλλιώς σε σκοτώνω!...

Η χλωμάδα της, τ' αβ εξαγριωμένα χαρακτηριστικά της, τ' αβ μάτια της που πετούσαν φλόγες έδειχναν ότι μιλούσε στο αστυνομικό, οδράζοντάς και χέρια του. Έν τοσούτοι, κάνοντας τον ξαφνιασμένο, φώναξε:

— Μην πυροβολήτε! Κατεβάστε το περιστρεφόμενο σας! Είστε τρελλή!

— Αν κινήσετε, σ' αβ σκοτώνω! έπανέλαβε εκείνη.

— Όχι τρέλλες! Ξαναφώναξε ο Σικ. Ο Ντυπόν θ' αβ τιμωρήσει, αν κάνετε το παραμικρό εναντίον μου.

— Ο Ντυπόν, έκανε ξαφνιασμένη

ή νέα γυναίκα. Τι θέλετε ν' αβ π' αβ;

— Ναι, ο Ντυπόν π' αβ μ' αβ έστειλε έδω γ' αβ ν' αβ...

— Αφήστε τα αυτά!...

— Ναι, επέμεινε ο Σικ. Είδα τον Ντυπόν μόλις κατέβηκε απ' το τρέμ και μ' αβ έστειλε έδω γ' αβ ν' αβ σ' αβ ένα γράμμα.

— Λέτε φέμματα! φώναξε η Νάνσυ. Άνοιξα την πόρτα μ' αβ αντικλειδί και...

— Τ' αβ είδα ν' αβ τρέχει, όταν κατέβηκε απ' το τρέμ. Σίγουρα έβγαλε ν' αβ βρή τον Ντυπόν. Μ' αβ στοιχηματίζω ότι δεν θα τον βρή πουθενά και όταν ξαναγύρισε έδω, εγώ θα βρισκόμην πειά μακριά. Οπωσδήποτε όμως, ο Κάρτερ κι' οι βοηθοί του ε'νε πολύ επικίνδυνοι.

Αυτά μονολογούσε η Νάνσυ, νομίζοντας ότι ο Σικ καταδίωκε τον καταχθόνιο άρχηγό της. Έτσι άρχισε να περπατάει άνωποτα. Ο Σικ την παρακολουθούσε κι' έπειτ' από μια ώρα την είδε ν' αβ σταματήσει σ' ένα μοναχικό δρόμο του Μότι-Χάβεν, υποροστά σ' ένα ξύλινο σπίτι, του οποίου άνοιξε την πόρτα μ' ένα κλειδί.

Όταν η Νάνσυ μπήκε μέσα, ο Σικ πλησίασε με άπειρες προφυλάξεις και μ' αβ ακούγοντας κανένα θόρυβο στο εσωτερικό του σπιτιού, έβγαλε το συμπέρασμα ότι η συνένοχος του Ντυπόν κατοικούσε εκεί μέσα μόνη της.

— Ν' αβ ευχαίρια ν' αβ πάρω μια συνέντευξη μαζί της, σκέφτηκε ο Σικ. 'Αν τη βρώ μόνη της και την φοβερίσω, θα την αναγκάσω ν' αβ προβεί σε δηλώσεις. 'Αν δεν μιλήσει, θα την κρατήσω αιχμάλωτο μου. 'Αλλά έχει και τηλεφώνω το σπίτι! Βλέπω το σύρμα του. Έτσι θα μπορέσω ν' αβ συνεννοηθώ με τον Νικ.

Και ο Σικ, χωρίς ν' αβ διατάξει πειά, προχώρησε ως την πόρτα του ξύλινου σπιτιού, στην οποία δεν υπήρχε καμιά επιγραφή. Την άνοιξε με το αντικλειδί του και μπήκε μέσα σ' έναν αντίθλαμο.

Η φωνή μιας γυναίκας, η οποία σιγοτραγουδούσε σ' ένα απ' τα δωμάτια του σπιτιού, έφτασε τότε ως τ' αυτιά του.

Ο Σικ ξανακλείσε την πόρτα πίσω του και διευθύνθηκε π' αβ το μέρος από το οποίο ακουγόταν η φωνή. Έβγαλε όμως το τραγούδι έπαψε και διαστικά βήματα ακούστηκαν. Ήταν φανερό π' αβ είχαν αντιληφθεί την παρουσία του. Οέλησε ν' αβ λάβη τα μέτρα του, μ' αβ ήταν πειά άσφαλ, γιατί την ίδια στιγμή μια πόρτα άνοιξε και η Νάνσυ Μάρτον παρουσιάστηκε, κρατώντας ένα περιστρεφόμενο στο χέρι!

— Τα χέρια άπ' αβ, φώναξε, γιατί αλλιώς σε σκοτώνω!...

Η χλωμάδα της, τ' αβ εξαγριωμένα χαρακτηριστικά της, τ' αβ μάτια της που πετούσαν φλόγες έδειχναν ότι μιλούσε στο αστυνομικό, οδράζοντάς και χέρια του. Έν τοσούτοι, κάνοντας τον ξαφνιασμένο, φώναξε:

— Μην πυροβολήτε! Κατεβάστε το περιστρεφόμενο σας! Είστε τρελλή!

— Αν κινήσετε, σ' αβ σκοτώνω! έπανέλαβε εκείνη.

— Όχι τρέλλες! Ξαναφώναξε ο Σικ. Ο Ντυπόν θ' αβ τιμωρήσει, αν κάνετε το παραμικρό εναντίον μου.

— Ο Ντυπόν, έκανε ξαφνιασμένη

ή νέα γυναίκα. Τι θέλετε ν' αβ π' αβ;

— Ναι, ο Ντυπόν π' αβ μ' αβ έστειλε έδω γ' αβ ν' αβ...

— Αφήστε τα αυτά!...

— Ναι, επέμεινε ο Σικ. Είδα τον Ντυπόν μόλις κατέβηκε απ' το τρέμ και μ' αβ έστειλε έδω γ' αβ ν' αβ σ' αβ ένα γράμμα.

— Λέτε φέμματα! φώναξε η Νάνσυ. Άνοιξα την πόρτα μ' αβ αντικλειδί και...

— Τ' αβ είδα ν' αβ τρέχει, όταν κατέβηκε απ' το τρέμ. Σίγουρα έβγαλε ν' αβ βρή τον Ντυπόν. Μ' αβ στοιχηματίζω ότι δεν θα τον βρή πουθενά και όταν ξαναγύρισε έδω, εγώ θα βρισκόμην πειά μακριά. Οπωσδήποτε όμως, ο Κάρτερ κι' οι βοηθοί του ε'νε πολύ επικίνδυνοι.

Αυτά μονολογούσε η Νάνσυ, νομίζοντας ότι ο Σικ καταδίωκε τον καταχθόνιο άρχηγό της. Έτσι άρχισε να περπατάει άνωποτα. Ο Σικ την παρακολουθούσε κι' έπειτ' από μια ώρα την είδε ν' αβ σταματήσει σ' ένα μοναχικό δρόμο του Μότι-Χάβεν, υποροστά σ' ένα ξύλινο σπίτι, του οποίου άνοιξε την πόρτα μ' ένα κλειδί.

Όταν η Νάνσυ μπήκε μέσα, ο Σικ πλησίασε με άπειρες προφυλάξεις και μ' αβ ακούγοντας κανένα θόρυβο στο εσωτερικό του σπιτιού, έβγαλε το συμπέρασμα ότι η συνένοχος του Ντυπόν κατοικούσε εκεί μέσα μόνη της.

— Ν' αβ ευχαίρια ν' αβ πάρω μια συνέντευξη μαζί της, σκέφτηκε ο Σικ. 'Αν τη βρώ μόνη της και την φοβερίσω, θα την αναγκάσω ν' αβ προβεί σε δηλώσεις. 'Αν δεν μιλήσει, θα την κρατήσω αιχμάλωτο μου. 'Αλλά έχει και τηλεφώνω το σπίτι! Βλέπω το σύρμα του. Έτσι θα μπορέσω ν' αβ συνεννοηθώ με τον Νικ.

Και ο Σικ, χωρίς ν' αβ διατάξει πειά, προχώρησε ως την πόρτα του ξύλινου σπιτιού, στην οποία δεν υπήρχε καμιά επιγραφή. Την άνοιξε με το αντικλειδί του και μπήκε μέσα σ' έναν αντίθλαμο.

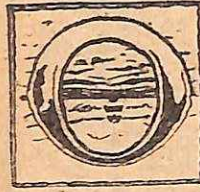
Η φωνή μιας γυναίκας, η οποία σιγοτραγουδούσε σ' ένα απ' τα δωμάτια του σπιτιού, έφτασε τότε ως τ' αυτιά του.

Ο Σικ ξανακλείσε την πόρτα πίσω του και διευθύνθηκε π' αβ το μέρος από το οποίο ακουγόταν η φωνή. Έβγαλε όμως το τραγούδι έπαψε και διαστικά βήματα ακούστηκαν. Ήταν φανε

ΣΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ "ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΑΥΤΑΠΑΤΗΣ,"

Η μεγάλες αγάπες που συγκλονίζουν τη ζωή των ανθρώπων. Πετράρχης και Λάουρα. Η τραγωδία ενός νεαρού ανθυπολοχαγού. Ο έρωας της κόρης του συνταγματάρχη του. Μια φανταστική επίθεση. Η δικαστική πλάνη. Πώς ένας άθως ατιμάστηκε κι' άπεσάλη στα κάτεργα. Η αποκατάστασις της αληθείας, κτλ. κτλ.

αληθινός, ο μεγάλος έρωας είναι σπάνιος. Όπως οι πολύτιμοι λίθοι. Υπάρχουν όμως και η άπομυμήσεις του. Και με αυτόν τον «ιμιασισμό» έρωτα καταπορεύονται οι περισσότεροι από τους ανθρώπους, ξεχωρίζοντας τη ζωή τους χωρίς να υποδύονται στις θυσίες που απαιτεί η μεγάλη, η πραγματική αγάπη. Ο έρωας αυτός είναι εφήμερος. Παθαίνει μόλις γεννηθεί. Μά έχει το πλεονέκτημα ν' αναγεννηθεί επ' άπειρον, χωρίς να βασανίζει τους ανθρώπους, χωρίς να τους δάξει σε μεγάλες έγνοιες...

Εύτυχως όμως για την ίδια την ανθρωπότητα, υπάρχουν και εξαιρέσεις. Κάπου-κάπου, εμφανίζεται στον κόσμο, σαν ένα φωτεινό μετέωρο, και το παράδειγμα μιας τραγικής Αγάπης... Μια μέρα, μια γυναίκα ντυμένη στ' άσπρα και ακολουθούμενη από τις θεραπεινίδες της, πέρασε μπροστά από έναν άντρα, που την κύτταζε έκστατος. Η γυναίκα αυτή είχε κάνει πολλά παιδιά ως τότε, μά η μέση της και το βάδισμά της είχαν διατηρήσει την νεανική εδλυγσία τους... Ο άντρας που την κύτταζε, ένοιωσε να γίνεται ξαφνικά μέσα του ένας σεισμός. Ανέπνευσε βαθειά τον άέρα, που τον είχε μυρώσει το πέρασμα της άγνωστης κυρίας, κι' αίσθάνθηκε τα στήθη του ν' ανοίγονται διάπλατα για ν' αγκαλιάσουν το σύμπαν.

Η γυναίκα εκείνη ήταν η Λάουρα. Και ο άντρας ο Πετράρχης. Τα όνειρά τους θα μείνουν αλώμα, ένωμένα στις στροφές μουικών από τα ωραιότερα τραγούδια που γράφτηκαν στον κόσμο...

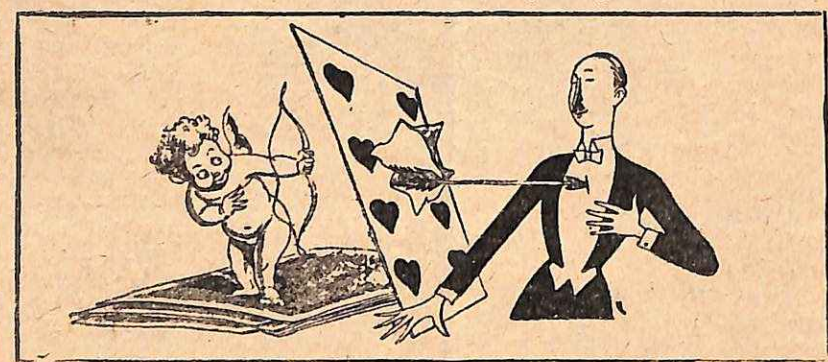
Το αίσθημα αυτό είναι ακόμα άκατανοητό για πολλούς ανθρώπους... Πώς είναι δυνατό να έρωτευθής έτσι ένας άντρας μια γυναίκα με την πρώτη την υπόληψη της ρίζης; Και οι άνθρωποι αυτοί έδωσαν άμέσως την εξήγησις του σαινειού: Τα έλλα! Μονάχα ως τρέλλα θα μπορούσε να γάρκακτηριστή το ξαφνικό αυτό και παρόμοιο αίσθημα—αυτή η «ερωτική αυταπάτη», που έκανε τον Πετράρχη να περάσει την υπόλοιπη ζωή του κοντά στη Λάουρα, αδιάφορο αν δεν τόλμησε ποτέ να την πλησιάσει!

Και η αλήθεια είναι ότι η πραγματική αγάπη δεν διαφέρει και πολύ από την παραφροσύνη... Άρχει μια άσημαντη λεπτομέρεια, ένα μηδαμινό περιστατικό

για να θολώσει το μυαλό ενός ανθρώπου απ' τον έρωτα. Η γοητευτική παράκρουσις που προκαλεί ο έρωας είναι αυτή ακριβώς η μυστηριώδης δύναμις που μεταβάλλει πολλές φορές ριζικά τον άνθρωπο—άλλοτε στο καλό και άλλοτε στο κακό. Συνήθως όμως, ο έρωας αυτός είναι ο φόβος των φιλησυχών οικογενειών, ο τρόμος των ανθρώπων που έχουν χλιαρή την καρδιά...

Εκείνοι που μπορούν να δοκιμάσουν αυτόν το φλογερό, τον ηφαιστειώδη έρωτα είναι τρελλοί, μά εύτυχισμένοι τρελλοί. Υπάρχουν τώρα και άλλοι είδους τρελλοί από έρωτα—παράφρονες, πραγματικά επικίνδυνοι. Οι άνθρωποι αυτοί πάσχουν από «ερωτική αυταπάτη» ώριστης μορφής, την οποία οι ψυχιάτροι θεωρούν ως μια από τις πιο τρομερές εκδηλώσεις τρέλλας. Δεν είναι πια άνθρωποι που δοκιμάζουν ένα τρελλό έρωτα. Είναι τρελλοί που γνωρίζουν ξαφνικά τον έρωτα...

Καιμιά δύναμι, καιμιά υποδολή δεν μπορεί να θεραπεύση αυ-

του του είδους την αγάπη, γιατί είναι δημιουργημά μιας άρρωστης φαντασίας. Πώς μπορούμε να τους αναγνωρίσουμε αυτούς τους τρελλούς και πώς να τους κάνουμε καλά; Πράγμα αδύνατο και ακατόρητο. Γιατί στους «άσθενείς» αυτούς, το αίσθημα της αγάπης παθαίνει μια βλάβη, όπως το ήπαρ ενός ηπατικού και η καρδιά ενός καρδιακού. Όσοσο η αρρώστια αυτή κούβεται κάτω από μια λογικοφάνεια. Και πρέπει να εκδηλωθούν τ' αποτελέσματά της για να διαγνωσούμε την ύπαρξή της. Δεν διαφέρει πολύ από τη χειρότερη μορφή της παραφροσύνης. Βλέπουμε τότε τον άνθρωπο που τον θεωρούσαμε όγνι να μας παρουσιάζεται τέτοιος όπως είναι στην πραγματικότητα. Μισότρελλος δηλαδή.

Παράδειγμα, ο σοβαρός και λογικός κύριος, που κάνει συλλογή από φωτογραφίες μιας καλλιτέχνης που δεν είδε ποτέ από

κοντά, και που τη λατρεύει με όλη τη δύναμη της καρδιάς του. Άλλο παράδειγμα πάλι η σεμνή και εργατική νέα, η οποία υποφέρει και ξενογιά από την αγωνία με τη σκέψη ότι ο Ραμόν Νοβάρο πρόκειται να παντρευτή. Δεν τον είδε ποτέ στη ζωή της, δεν του έγραψε—και όμως τον αγαπά σαν να ήταν δικός της, σαν να άνιχε μονάχα σ' αυτήν...

Κι' ο σοβαρός κύριος και η σεμνή νέα πάσχουν από την τρέλλα της ερωτικής αυταπάτης. Φροντίζουν όμως να την κρύβουν. Και κανείς στο περιβάλλον τους δεν αντιλαμβάνεται την τραγωδία τους—ως την ημέρα που η τρέλλα τους θα βρή κάποια άφορη και θα εκδηλωθή... Η θλιβερή παρέλασις αυτών των τρελλών, που κουράστηκαν κυνηγώντας την ερωτική τους χίμαιρα, θα μπορούσε ν' αποτελέσει ένα μαρτυρόλογιο! Κι' όλοι αυτοί οι θλιβεροί τύποι καταλήγουν ή στο φρενοκομείο ή στην αυτοκτονία ή και στο έδωλο του κατηγορουμένου.

Θά σάς αναφέρουμε τώρα μια αληθινή ιστορία, μια άφανταστη

τραγωδία, που θα σάς πείση ως πού μπορούν να φτάσουν τ' αποτελέσματα της τρέλλας αυτής, που λέγεται «ερωτική αυταπάτη».

Την άνοιξη του 1888, ένας νεαρός ανθυπολοχαγός, μόλις αποφοίτησε από το Σαιν-Συρ (τη γαλλική Σχολή των Εδελπίδων) τοποθετήθηκε σε μια επαρχιακή φρουρά. Ο αξιωματικός αυτός ήταν όμορφος, μά όχι από τους άντρες εκείνους που σαγηνεύουν τις γυναίκες από την πρώτη στιγμή, που θα τους δούν. Ένας σκληροθέτης δεν θα το έπαιρνε για ζεν πρεμιέ, γιατί θα εύρισκε λιγάκι ψυχρή την όμορφη του. Ήταν μάλλον αντιπροσωπευτικός τύπος του ώριμου καθολάρη του παλιού καιρού, με το στριμμένο μουστάκι του και με τη λεπτή κορμίσια του. Τολμηρός με τ' άλογα, ήταν δειλός και συμμαζεμένος μπρος στις γυναίκες. Θα μπορούσε μάλιστα κανείς να πη ότι τις φοβότανε.

Όταν ο ανθυπολοχαγός αυτός έφτασε στην πόλη όπου θύοντανε η φρουρά, ο διοικητής του συντάγματος του έκανε θερμή υποδοχή. Σιγά-σιγά, η εκτίμησις του προς τον νεαρό αυτό αξιωματικό μεγάλωσε, βλέποντας ότι ο ανθυπολοχαγός ήταν σεμνός κι' εργατικός και ότι αγαπούσε με πάθος το επάγγελμά του. Συγνώμη, αλλά στο σπίτι του, όπου η γυναίκα του και η κόρη του τον δεχότανε με συμπάθειες...

Τι συνέβη όμως, ξαφνικά, στην ψυχή της κόρης του συνταγματάρχη; Οι δικασταί δεν μπόρεσαν να το εξηγήσουν—δταν, καθώς θα δοίτε παρακάτω, έγινε μια σκανδαλώδης δίκη—αν και κατέφυγαν στα φώτα των δικαστηρίων ναυρόντες και θυγιάτριον της εποχής εκείνης. Τη μέρα που καθόρθωσαν να διαπιστώσουν ήταν ότι η δεσποινίς αυτή, ένα βράδυ, σ' ένα γορδ που έδωσε ο πατέρας της στο σπίτι της, και στον οποίο, φυσικά, προσεκληθή από τους πρώτους και ο ανθυπολοχαγός, αφού χόρεψε με την νεαρή αξιωματικό, προσάστηκε πώς ήταν κουρασμένη, για να μη γορήσει με κανέναν άλλον έκτεινο το βράδυ.

Κάθισε σε μια γωνιά και δεν έπαψε να έχει καρφωμένα τα βλέμματα της στον ανθυπολοχαγό, ο οποίος δεν την πρόσεχε διόλου... Σε λίγο, ο αξιωματικός έφυγε, επειδή είχε υπηρεσία τη πρωί. Η κόρη του συνταγματάρχη του πλάνιασε κατά τα γορήντα... Ως ήταν ή ώρα πέντε... Στις πέντε και μισή, τοις μινυτέ-κουστές ακούστηκαν σ' ένα τη σπύτι προενομήνες από το διώκτιό της... Σε λίγο δέ, η κοπέλλα άνιχε ξαφνικά έξω, έκανε μερικά βήματα στον διάδρομο και έπεσε αναίσθητη καταγής.

Στις 8 το πρωί, συνελάμβαναν τον ανθυπολοχαγό στο σύνταγμα του. Και βότερα από τρεις μήνες οδηγείτο στο δικαστήριο, με την κατηγορία ότι έπεσέθη κατά της κόρης του συνταγματάρχη!... Η δίκη αυτή ήπηρεξε εξαιρετικά δραματική και προσέλασε μεγάλη αίσθησις από 35 βίτες.

Η νέα, κατακτιμένη από την ταπαχή της, άναστενάχοντας σε κάθε έρώτησι που της έκανε ο πρόεδρος, έπέμενε να υποστηρίξει ότι αναγνώριζε στο πρόσωπο του ανθυπολοχαγού τον ανήτικο τύπο που της έπεσέθη μέσα στο διώκτιό της—δίνοντας μάλιστα και λεπτομέρειες της σκηνής αυτής. Ο αξιωματικός πάλι ισχυριζόταν ότι άγνοουσε τα πάντα και ότι τον πρώτο έκτεινο, πριν αναλάβει υπη-

ρεσία, έκανε μια βόλτα έξω από τον στρατώνα του χωρίς ν' απομακρυνθή περισσότερο. Οι δικασταί όμως βγάζοντας το συμπέρασμα ότι στο διάστημα ακριβώς αυτό ο ανθυπολοχαγός πήγε στο σπίτι του συνταγματάρχη για να κατοποιήσει την κόρη του, τον καταδίκασαν σε δεκαπέντε χρόνια καταναγκαστικά έργα και τον έστειλαν στη Γουιάνα...

Ύστερ από λίγα χρόνια, ο ανθυπολοχαγός πέθανε από τον καυμό του και την ντροπή του, έπιμένοντας ως την τελευταία στιγμή πώς ήταν άθως...

Ξαφνικά, ο συνήγορος της πολιτικής άγωγής, ύστερ από μια έμπιστευτική εξομολόγησι που του έκαναν, άποφάσισε ν' άποκαταστήση τη μνήμη του νεαρού αξιωματικού. Έγινε άναθεώρησις της δίκης, η δικογραφία διαβάστηκε και πάλι με μεγάλη προσοχή—και φαντασθείτε την συγκίνηση και την κατάπληξι των δικαστών και των συγγενών του ανθυπολοχαγού, όταν βεβαιώθηκαν ότι ο καταδικασθείς ήταν άθως, και ότι η κόρη του συνταγματάρχη είχε πει ψέμματα ότι κατοποιήθηκε!...

Τι συνέβη στην ψυχή της κοπέλλας αυτής, την οποία οι γονείς της είχαν αναθρέψει με παραδειγματική αυστηρότητα; Φαίνεται ότι είχε έρωτευθεί τον ανθυπολοχαγό τρελλά, παράφορα. Και τη νύχτα που χόρεψε μαζί του, όταν έμεινε μόνη στο δωμάτιό της, έζησε τόσο έντατικα με την φαντασία της τη σκηνή της επιβίσεως, ώστε την ήμισε για πραγματική!... Η ερωτική αυτή αυταπάτη την έκανε να υποστηρίξει με τόση θερμή ότι ο αξιωματικός είχε έπιτεθεί έναντίον της.

Τρέλλα, ά, πηξε. Άσφαλός ναί. Με τη διαφορά ότι την τρέλλα αυτή της κοπέλλας την πλήρωσαν πολύ ακριβά ο άθως ανθυπολοχαγός και η τιμή της οικογενείας του... Και το τρομερό είναι ότι αυτό το είδους η τραγωδίες δεν μπορούν να προληφθούν. Γιατί κανείς ψυχίατρος δεν είναι ικανός να βυθίση τα βλέμματα του στον μυστηριώδη κόσμο—της ψυχής μας, για να διακρίνη καλά τα στίγματα της παραφροσύνης, που εκδηλώνεται ξαφνικά, χωρίς να υποπτεύονται την ύπαρξή της ούτε οι ίδιοι οι άσθενείς!

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Λαμναού, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρου 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά υποθέσεις παρ' άπασιν τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικοί, Διοικητικοί και εν γένει Οικονομικοί υποθέσεις. 'Ωρας γραφείου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Πώς δημιουργήθηκε ο Κορινθιακός ρυθμός. Μια ώραία παράδοσις. Η ιστορία της γενειάδας δια μέσου των αιώνων. Πώς έξυρισε ο Μέγας 'Αλέξανδρος τα γένειά του. Μια περίεργη διαταγή της Σεμιράμιδος. Η προγονοπληξία των 'Ιαπώνων. Ο σεβασμός τους προς τα διάφερα ζώα. Πώς τιμούσαν άλλοτε τους νεκρούς στην 'Ιαπωνία, κτλ.

Για την άφορη της δημιουργίας του κορινθιακού ρυθμού στα κινούρανα, υπάρχει η έξης ώραία παράδοσις: Στην Κόρινθο κάποτε πέθανε μια ώραία νέα, λίγες μέρες μετά το γάμο της. Η τροφός της τότε, η οποία την αγαπούσε πολύ, μάζεψε μέσα σ' ένα κάκιστον τα πιο αγαπημένα μικροπράγματα της πεθαιμένης και πήγε και τα τοποθέτησε πάνω από τον τάφο της. Φεύγοντας μάλιστα, σκέφτηκε να σκεπάση τα μικροπραγματάκια αυτά, βάζοντας επάνω από τα κάκιστονα ένα πλατύ τούβλο. Όταν λοιπόν ήθε ο άνοιξις, φύτωσε στο μέρος εκείνο ένα άγκάθι που με τα κλαδιά του περιέβαλε ολόκληρο το κάκιστο.

Αυτό ακριβώς το σύμπλεγμα είδε ο γλύπτης Καλλίαχος μια μέρα και τόσα πολύ ένθουσιάστηκε από τη γένη και την απλότητα του καλίστου τυλιγμένου με το άγκάθι, ώστε συνέλαβε άμέσως στη φαντασία του το ώραίο σχήμα ενός νέου κινούρανου. Τέ κινούρανο αυτό χρησιμοποίησε, να πώωτη φορά στα νηπεία της Κορίνθου, κι' έτσι άναστάθηκε κορινθιακός ρυθμός.

*** Άν τα γόστα της εποχής μας δεν άνιχονται, με τους άνδρες όχι μόνο νέους, άλλ' ούτε και λίγα κορίτσια, άλλοτε τα γένεια είχαν μεγάλη εκτίμησι. Έθεωρούντο, όπως έγράφαις και άλλοτε, ως ένδειξις άνδρισμού, εύγενείας και σεβασμιότητος.

Συμπληρωματικώς αναφέρουμε τώρα, ότι οι άρχαίοι ποιηταί, μάς παρουσιάζουν πάντοτε τους έπισηνείς άνδρες και τους ήρωας των πολέμων γενειοφόρους. Ο βουλικός ήρωας 'Ηρακλής, κι' οι περισσότεροι 'Οδυσσείοι διατηρούσαν πλούσια γενειάδα.

Ο 'Ομηρος επίσης μιλάει συχνά για τη δοαία γένειά του 'Οδυσσέως, του 'Εκτορος, του 'Αγαμέμνονος και άλλων.

Οι Αίνουοι, οι 'Ασσυριοί και οι Πέρσαι ευριζόντουσαν υμνον όταν είχαν πένθος, γιατί νόμιζαν ότι η άσπείρεσι της γενειάδας έκανε το πρόσωπο να φαίνεται πιο θλιμένο και πιο σκυθρωπό.

Αναφέρεται όπόσοσο ότι, επί της βασιλείας της Θουλικής Σεμιράμιδος, έπεβλήθη στους 'Ασσυρίους η κόψη της γενειάδας έκανε η περιφρονη αυτή βατίλισή τους δεν ήθελε να διαφέρει και πολύ από τους άνδρες.

Για την άφορη της δημιουργίας του κορινθιακού ρυθμού στα κινούρανα, υπάρχει η έξης ώραία παράδοσις: Στην Κόρινθο κάποτε πέθανε μια ώραία νέα, λίγες μέρες μετά το γάμο της. Η τροφός της τότε, η οποία την αγαπούσε πολύ, μάζεψε μέσα σ' ένα κάκιστον τα πιο αγαπημένα μικροπράγματα της πεθαιμένης και πήγε και τα τοποθέτησε πάνω από τον τάφο της. Φεύγοντας μάλιστα, σκέφτηκε να σκεπάση τα μικροπραγματάκια αυτά, βάζοντας επάνω από τα κάκιστονα ένα πλατύ τούβλο. Όταν λοιπόν ήθε ο άνοιξις, φύτωσε στο μέρος εκείνο ένα άγκάθι που με τα κλαδιά του περιέβαλε ολόκληρο το κάκιστο.

Αυτό ακριβώς το σύμπλεγμα είδε ο γλύπτης Καλλίαχος μια μέρα και τόσα πολύ ένθουσιάστηκε από τη γένη και την απλότητα του καλίστου τυλιγμένου με το άγκάθι, ώστε συνέλαβε άμέσως στη φαντασία του το ώραίο σχήμα ενός νέου κινούρανου. Τέ κινούρανο αυτό χρησιμοποίησε, να πώωτη φορά στα νηπεία της Κορίνθου, κι' έτσι άναστάθηκε κορινθιακός ρυθμός.

Αλλά, ά, πηξε. Άσφαλός ναί. Με τη διαφορά ότι την τρέλλα αυτή της κοπέλλας την πλήρωσαν πολύ ακριβά ο άθως ανθυπολοχαγός και η τιμή της οικογενείας του... Και το τρομερό είναι ότι αυτό το είδους η τραγωδίες δεν μπορούν να προληφθούν. Γιατί κανείς ψυχίατρος δεν είναι ικανός να βυθίση τα βλέμματα του στον μυστηριώδη κόσμο—της ψυχής μας, για να διακρίνη καλά τα στίγματα της παραφροσύνης, που εκδηλώνεται ξαφνικά, χωρίς να υποπτεύονται την ύπαρξή της ούτε οι ίδιοι οι άσθενείς!

Οι πρώτοι Γάλλοι βασιλείς έξυριζαν τη γενειάδα τους κι' έτρεφαν μακρομάλλια και μουστάκια. Από της βασιλείας όμως του Κλόβιδας άρχισαν ν' άφίνουν και γένεια. Φυσικά δε το παράδειγμα των βασιλέων, το άκίελο θούσε κατά το πλείστον και ο λαός.

Ο 'Ερρίκος Δ'. Έτρεφε μακρομά γενειάδα σε σχήμα άνοιχτής βεντάγιας. Την περιποιόταν μάλιστα ιδιαίτερος, βάζοντας της μια ειδική αλοιφή, η οποία, εκτός του άρώματός της, έγινε στις τριχάς και μια εξαιρετική γυαλάδα. Για να μη χαλάη το στρογγυλό σχήμα της γενειάδας του, ο 'Ερρίκος την περιέβαλλε, πριν κοιμηθεί, με μια ειδική όπκη.

Επί Φραγκίσκου Α'. τα μέλη της Βουλής έξυριζον, ενώ αντίθετως ο βασιλεύς διατηρούσε μουστάκια και γένεια.

Η προσωπομία αγενειοφόρος τότε ήταν τιμητική. Πιθανότατα δε και η δική μας λέξι «μπαρμπα», με την οποία προσφωνούμε ένα γεροντότερό μας, να προέρχεται από το λατινικό «barba», που σημαίνει «αγένειος».

Οι 'Ιάπωνες θεωρούνται οι πιο προγονόπληκτοι άνθρωποι του κόσμου, γιατί διατηρούν με θρησκευτικό σεβασμό όλες τις παραδόσεις και τα ήθη της φυλής τους.

Παραλλήλως όμως είναι άνθρωποι ποιητικοί και φουσιολάτραι. Για τον 'Ιάπωνά, ο κόκορας είναι ένα ιερό πουλί που το έχει υπό την προστασία του ο 'Ηλιος.

Οι ποικίλοι στην 'Ιαπωνία θεοοφάνται από άρχαιότατον χρόνον ως ισά ζώα, γιατί συμβολίζουν την... πλούσια και την άφθονία. Η αντίληψη αυτή περί ποικίλων πηγάδων έσως από το γεγονός ότι το νυχτόβιο αυτό πικνιτικό ζή και πληθύνεται μέσα στις άποθήκες των τοσόνων.

Οι 'Ιάπωνες σέβονται επίσης και ταύρους, τα ελάια και πιστεύουν ότι τα ελάια των φειδών σώζουν από τις πυρκαϊές και αποτρέπουν τους σεισμούς και τις πλημμύρες.

Οι 'Ιάπωνες θεωρούν τον ζώοντα, τον έξηγηται και η αυτοβυστία, την οποία δείχνουν οι 'Ιάπωνες στρατιώτες στους πολέμους, καθώς και η περιφρόνησι τους στους κινδύνους. Οι βασιλείς θεωρούνται ιεροί και υποάνθρωποι, άναίονα προς τους ήμισους των άρχόντων 'Ελλήνων.

Η εθεσθεία επίσης των 'Ιαπόνων ρυθμίζει μέγας σπανισμοί. Κανείς 'Ιάπων δεν νομίζει ότι έξελήφρασε τον προορισμό του στη γή, αν παραγομένης δεν έπισκεφθεί το μεγαλύτερο θεοσκευτικό κέντρο του Βουδισμού. Τέλος είναι άπειστος ο σεβασμός που τρέφουν οι 'Ιάπωνες προς τους νεκρούς.

Υπάρχει μάλιστα έποχή, όχι πολύ μακρινή κατά την οποία οι 'Ιάπωνες έφίλαγαν τα πόδια των νεκρών συγγενών τους επί όκτώ ημέρες μέσα σε μια έπίσημη φτιαγμένη καλίδα. Κατά το διάστημα αυτό προσέφεραν στους νεκρούς πλούσια εδέσματα και παλαιά κρασιά. Σήμερα όμως το έθιμο αυτό έχει εξαλειφθεί έντελως.

Το επισημότερο γεγονός της λονδρέζικης «σέζον»: Ο λόρδος-δήμαρχος γουφάει το πρώτο στρείδι.

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Η ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ... ΕΠΙΣΗΜΩΝ

Η στολές των 'Αγγλων και 'Αμερικανών επισήμων, που μοιάζουν με μασκαράτες. Ο πρεσβευτής που αναγκάζεται να κάνει τ... σεβατή και τον ποδοσφαιριστή! Ο σεβάσιμος επίσκοπος με τ... διάδημα των 'Ερυθροδέρμων. Ο λόρδος δήμαρχος που συγίζεται στην πλάστιγγα των... βωδίων! Το στρείδι του λόρδου δημάρχου του Λονδίνου. Ο ναύαρχος Τζέλλικο παίζει τραμπάλα με τα παιδάκια, κτλ.

Η πρώτη γελοιοποίηση των επισήμων στην 'Αγγλία είναι η στολή. Η στολή θεωρείται έχει αναπόσπαστος από κάθε αξίωμα, από το μεγαλύτερο ως το μικρότερο. Από τον βασιλέα ως τον δικαστικό κλητήρα, όλοι τους σε τελετές, γιορτές και γενικά σε κάθε επίσημη περίπτωση, πρέπει να φορούν την στολή τους. Και όχι μονάχα εκείνοι που έχουν δημόσιες θέσεις, και αξιώματα. 'Αλλά και οι ιδιώται ακόμα. Φθάνει να είσαι πρόεδρος μιας συντηχίας για να έχεις την στολή σου!

Και το χειρότερο απ' όλα είναι ότι η περισσότερες από τις στολές αυτές είναι πραγματικά σωστές μασκαράτες. Γιατί χρονολογούνται από τον μεσαίωνα και ως τώρα έχουν μείνει αμετάβλητες. 'Ετσι βλέπεις κανείς σεβάσιμους δικαστές να φορούν γελοίες περρούχες στο κεφάλι τους και πάνω από τις περρούχες αυτές ένα ακόμα πιο γε-

τών 'Αμερικανών φοιτητών που σπουδάζουν στη γερμανική πρωτεύουσα. Χάρην μεγαλειότητας επισήμοις εισχαν αφήσει ως τελευταίο ασυμπλήρωτο τμήμα του κτιρίου ένα μικρό κομμάτι του τοίχου ασοβήσιμο. Και ο κύριος πρέσβης έπηρε ένα πινέλλο, κατασκευασμένο ειδικώς γι' αυτή την επίσημη περίπτωση, το θούτηξε στη λαδομπογιά, και υπό τα περίεργα βλέμματα των περισταμένων, παύλειψε τον τοίχο. Τώρα τι μογιάτισμα θα έκανε, μονάχα οι Βερολινέζοι το ξέρουν, αλλά ο άνθρωπος δεν ήταν γεννημένος σεβατήρας όπως ο... 'Αδόλφος Χίτλερ.

Ο ίδιος πρέσβης κύριος Σάκετ έκανε και τον ποδοσφαιριστή σε μια άλλη επίσημη περίπτωση. Κατά την έναρξη των ποδοσφαιρικών αγώνων μεταξύ Γερμανίας και 'Αμερικής που έγιναν το περασμένο φθινόπωρο στο Βερολίνο, έπρεπε να ρίξει αυτός, ως

γείου και, για την επίσημη αυτή τελετή έφερε την επίσημη στολή του με τις γούνες, τα βελούδα και τα κοντά παντελονάκια, έπηρε και την δημοτική του ράβδο και πήγε στα σφαγεία. 'Εκεί επιβρόντησε όλες τις εγκαταστάσεις και τέλος εγκαίνιασε την ζυγαριά των σφαζομένων βωδίων και με τι τρόπο νομίζετε; 'Εκάρησε ο ίδιος και ζυγίστηκε πρώτος σ' αυτή! Πάλι καλά που δεν έσπρωξε την ευσυνειδησία κατά την εκτέλεση των δημοτικών του καθηκόντων, μέχρι που να εγκαίνιασε και την μάχαιραν των σφαγείων και ν' άρσηση να τον σφάζουν σαν βωδί!

Ένας άλλος συνάδελφός του, ο δήμαρχος του 'Ητον, παραστάθηκε πρό μνηρος στα εγκαίνια μιας 'Δοξα-Πλακί, δηλαδή ενός πάγκου διασκεδάσεως. 'Εγκαίνιασε δε πραγματικώς, όλες τις κούνιες, τις σουλιθρες, τις τραμπάλες, χωρίς να σκεφθεί καθόλου ότι μ' αυτόν τον τρόπο στραπατσάρει την ώραία και επίσημη στολή του.

Κάθε χρόνο στο Λονδίνο γίνεται η επίσημος έναρξη της «σέζον» δηλαδή της κομμικής εποχής των διασκεδάσεων, των θεατρικών παραστάσεων, χορών, δεξιώσεων κτλ. Στην μεγαλοπρεπή αυτή τελετή παρίσταται φυσικά κι' ο λόρδος δήμαρχος της αγγλικής πρωτεύουσας μαζί με όλο το επίτελειό του. Φοράει βέβαια την επίσημη στολή του, το δικαχό του, τις καδένες του και όλα τα σχετικά. Τα καθήκοντά του όμως δεν περιορίζονται μόνον στην απλή εμφάνισή του, κατά την κομμική αυτή συγκέντρωση. 'Εχει και ένα άλλο σπουδαιότερο καθήκον να εκτελέσει. Ο δήμαρχος πρέπει να πάρει πρώτος απ' το μπουφέ ένα στρείδι και να το ρουφήξει με την άμυγδαλα τελετουργική επιστημότητα, δίνοντας έτσι το σύνθημα της εφορμήσεως όλων των άλλων προσκεκλημένων εναντίον του μπουφέ.

Επίσης στην επίσημη δεξίωση που δίνει κατ'τά Χριστούγεννα ο 'Αγγλος υπουργός των 'Εξωτερικών στα μέλη του διπλωματικού σώματος, την χριστουγεννιάτικη πουτίγκα—την πατροπαράδοτη έγγλέζικη πλουμ-πούν-

Ο επίσκοπος με τα άμφιά του και το διάδημα του 'Ερυθροδέρμου δημάρχου.

Ο ναύαρχος Τζέλλικο παίζει τραμπάλα!

λοίο καπέλλο που μοιάζει με καλυμμάχι. Βλέπεις επίσης κανείς γραλέους καθιγνήτας πιασμένους από αοθρίτιδα να περνούν καμαρωτοί, φορώντας παντελονάκια κοντά ως το γόνατο και μακρρές μεταξωτές κάλτσες και παπούτσια με φιομπές! 'Αφ'όσης πειρά τις καδένες και τα παρόστια και τ' άλλα σιδερικά που κρέμονται από τον λαιμό τους και τους ενοχλούν. Και όλα αυτά πρέπει να τα υποφέρουν με το μείλιμα στο στόμα!

Μά το μόνο δυσάρεστο της επιστημότητας δεν είναι η στολή. Ο επιστήμος πρέπει να κάνει και πράγματα που όχι μόνο δεν τ' έχει ξανακάνει ποτέ του άλλος, αλλά ούτε τ' έχει φανταστεί. 'Υπογράφεται ακόμα και τον σεβατή να κάνει, έστω κι' αν δεν έχει πιάσει ποτέ πινέλο στα χέρια του. 'Ετσι τελευταία ο μιστερ Σάκετ, ο πρέσβης της 'Αμερικής στο Βερολίνο, αναγκάστηκε να κάνει τον σεβατή κατά τα εγκαίνια της λέσχης

επίσημος, την πρώτη μπαλιά. Κατέβηκε λοιπόν από την εξέδρα με το ζακέτο του και με το τριψήλο του, πήρε τη μπαλιά από τον άρχηγό της ομάδας και επιστημότητα την πέταξε αντίκρυ. Οι τύποι είχαν κτηνθεί!

Μά όλ' αυτά δεν είναι τίποτε μπροστά στη γελοιοποίηση που έκοβε ένας 'Αμερικανός επίσκοπος. Κίποις φυλή 'Ερυθροδέρμων τον ανακήρυξε τελευταία επίτιμο μέλος της και ως σύμβολον της τιμητικής του δυναστείας του προσέφεραν το γνωστό έκαινο διάδημα που φορούν οι 'Ερυθροδέρμοι άρχηγοί, το καμωμένο από φτερά. Ο σεβασιμώτατος λοιπόν επίσκοπος για να τους ευχαριστήσει, έβγαλε την επισκοπική του mitra και πάνω από τα ιερά άμφιά του, έφερε το φτερωτό διάδημα των 'Ερυθροδέρμων!

Έξ'ισον μεγάλο ήταν το ρεζιλίχι που υπέστη ο λόρδος δήμαρχος μιας αγγλικής κομητείας. 'Επρόκειτο να παρυστή στα εγκαίνια ενός νέου σφα-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο 'Ερρίκος 4ος της Γαλλίας προς την Γαβριέλλα ντ' Εστερέ.

Ψυχή μου, ο Λά Βαρν έφθασε αυτή την στιγμή και μου έδωσε τα γράμματά σου. Μου λές πως ή αγάπη σου είναι χίλιες φορές πιο μεγάλη από τη δική μου... Γαβριέλλα, έχεις άδικο, σου το δοκίμομαι.

Σου έγραψα προχθές ότι αύριο φεύγω από την Ρέν και ν' έλθω να με συναντήσης στο Παρίσι την Κυριακή. Λυπήθηκα πολύ που δεν ήλθες εδώ. Χθές έφθασε ο κύριος ντ' Τορινι με την μαρκησία... Σε λίγες μέρες λοιπόν θα ιδώ το ωραίο και γλυκό πρόσωπό σου. Ποτέ δεν σ' αγάπησα περισσότερο! Σ' άφιγω, κούκλα μου, και σου στέλνω ένα εκατομμύριο φιλιά.

Ερρίκος

Ο 'Ερρίκος 4ος προς τη μαρκησία ντ' Βερνέι.

'Αγγελέ μου, το γράμμα μου θα είναι σύντομο. Δεν έχω καιρό ούτε για ν' αναπνεύσω. Άδριο φεύγω για το Φοντενεμπλό. Θα σου γράψω τις απολαύσεις μου. Δεν ξέρω τι να κάνω για να σε συναντήσω χωρίς να το αντιληφθής κανείς. Φρόντισε να βρής εσύ έναν τρόπο... Μπορώ να έλθω σπίτι σου;

Ερρίκος

Ο Φρανζέ Λιστ προς την κυρία ντ' Σέρε.

Μου είπατε πως νοιώθετε μεγάλη συμπάθεια για μένα και πως με θαυμάζετε... Είμαι υπερήφανος γι' αυτό και σας ικετεύω να είστε πάντα έτσι καλή μαζί μου. Προχθές έπαιξα για σας... Όλοι μάντευσαν την συμπάθειά μου. Πολλοί με πείραζαν, μα εγώ άλλαζα κουνέντα.

Όταν αγαπούμε πραγματικά, ζητούμε τις έκμιστηρεύσεις. 'Εγώ όμως κρατώ το μυστικό μου θαμμένο μέσα στην καρδιά μου.

Περιφρονώ τις κρίσεις του κόσμου κι είμαι έτοιμος να θριαστώ ότι δεν είμαι έρωτευμένος. Μόνο έσεις ξέρετε την αλήθεια...

Φιλώ τα λευκά χέρια σας.

Φρανζέ

Ο ίδιος προς την ίδια.

Είθετε κακιά! Σας παρακαλώ, σας ικετεύω να μου εξηγήσετε τα χθεσινά λόγια σας. Μου είπατε πως αγαπάτε... Πουδν αγαπάτε; Τα όρατα εκφραστικά μάτια σας, μου έδιναν έλπίδες, ενώ η καρδιά μου ήταν παγωμένη... Κακιά! Με λύπη σας δηλώνω ότι δεν σας πιστεύω. Θέλετε να με κάνετε να ζηλέψω! Είμαι θέλιος γι' αυτό

και δεν σας πιστεύω!...

Φρανζέ

Η κυρία ντ' Σέρε προς τον Λιστ.

Φίλε μου, Με συκοφαντείτε. Μου αποδίδετε άδικο σκέψεις κακές και με μαλώνετε διαρκώς. Δεν θυμώνω γι' αυτό. Σας συγχωρώ και είμαι άφοσιωμένη φίλη σας. Λουίζα

Ο Μέγας Ναπολέων προς την 'Ιωσηφίνα.

Βερολίνο 6 Νοεμβρίου 'Ελαβα το γράμμα σου. Μου λές πως είσαι θυμωμένη γιατί μιλώ άσχημα για τις γυναίκες. 'Η αλήθεια είναι ότι μισώ τις φλυαρίες τους. Είμαι συνηθισμένος να συναναστρέφωμαι καλές και γλυκές γυναίκες. Αυτές τις προτιμώ τους και τους έχω αγαπήσει και τις εκθαίξω. Θα ιδής ότι είμαι καλός με τους δεν με'ενοχλούν με τα λόγια τους και την παραξενιά τους. Προχθές συνάντησα την κυρία Χάτφελ. Της έδειξα το γράμμα μου στο σύζυγό της και είδα τα μάτια της να γεμίζουν δά-

κρυα. Μου είπε με καμφο:

—'Αχ αναγνωρίζω το γράμμα μου!

—Κυρία, της είπα, να ρίξετε αυτό το γράμμα στη φωτιά. 'Η αλληλογραφία από το στρατόπεδο απαγορεύεται και δεν θέλω να τιμωρήσω τον άνδρα σας κι αυτό για κατήρι σας.

Έναψε το γράμμα και μ'εχαρίστησε. Βλέπεις λοιπόν ότι αγαπώ και εκτιμώ μια γυναίκα καλή και άφοσιωμένη. Αυτές δηλαδή που σου μοιάζουν.

Σ' άφιγω, φίλη μου. Είμαι πολύ καλά. Σε φιλώ!

Ναπολέων

Ο ίδιος προς την ίδια.

Πόξεν, 2 Δεκεμβρίου Σήμερα έορτάσαμε την επέτειο της μάχης του 'Αουστερλιτς. 'Επήγα στον χορό της δημαρχίας 'Εβρεχε... Σε σκεφτόμουν διαρκώς.

κώς. Σ' αγαπώ και σε ποθώ! Ο στρατός μου είναι στη Βαρσοβία. 'Εδνυχώς που δεν κάνει πολύ κρύο εκεί...

Όλες αυτές η Πολωνίδες μοιάζουν πολύ με τις Γαλλίδες. Μά για μένα μόνο μια γυναίκα υπάρχει. Μήπως την γνωρίζεις; Σου μοιάζει τόσο... Είσαι σύ!...

Η καρδιά μου κρούει δολιχόρους θησαυρούς για σένα. Τι μακρύνες που είναι η νύχτες, χωρίς σένα, 'Ιωσηφίνα!

Ναπολέων

Ο Μ. Ναπολέων προς την Μαρία Λουίζα.

Σου γράφω μερικές λέξεις, φίλη μου. Βρίσκομαι σ' ένα φτωγικό σπίτι. 'Ενίκησα τους Ρώσους και τους έχω ήπρα 30 κανόνια και 6000 αιχμαλώτους. Ο καιρός είναι φρικτός. Βρέχει και είμαστε χωμένοι στην λάσπη ως τα γόνατα!

Σε δυο μέρες θα είμαι στη Βαρσοβία και θα σου ξαναγράψω.

Ναπολέων

Η Μαριάννα 'Αλφασαράδο προς τον Ιππότη ντ' Σαυλι.

Μου είπες δέματα... Είσαι ένας ψεύτης! Βλέπεις την αδυναμία μου και την έκμεταλλεύεσαι. Μά αυτή την φορά δεν θα σε συγχωρήσω. Θα φανώ άμελικοτη και θα σου δείξω πως η καρδιά μου δεν είναι ένα κουνέλι, με το οποίο μπορείς εσύ να παίζεις. Θέλησες να με κάνεις να ζηλέψω. 'Ολη τη βραδεία μιλούσες επιδεικνικά μ' αυτή την θεαρίνα! Κι' εκείνη έγελοσε και με κούταξε ειρωνικά. Θέλεις να μ'εξευτελίσης στα μάτια του κόσμου... Μά δεν θα σου δώσω άλλη ευκαιρία να παίζεις με τον πόνο μου.

Επήρα μεγάλη απόφαση. Θα φύγω! Δεν θα μ'εναίδης. 'Ισως τότε να καταλάβης ποιά φίλη έχασες! Καμιά γυναίκα δεν θα σ' αγαπήσει όπως εγώ... 'Ακούς;

Μαριάννα

Ο Ιππότης ντ' Σαυλι προς την Μαριάννα 'Αλφασαράδο.

Μαριάννα, με παρεγγήγησες σκληρά. Είμαι ένταλως άθλιος της κατηγορίας, που μου ρίχνεις κατά πρόσωπο! Με βρίζεις με τις παράλογες κι' άδικες υποθέσεις σου. Τι να σου κάνω; Είσαι γυναίκα και πιστεύεις σ' ότι σου λένε εναντίον μου. 'Η γυναίκα έχει πάντα μια τάση να πιστεύη στο κακό. Μή φύγεις. Θα υποφέρης και σύ όσο κι' εγώ...

Μείνε, και μη με βρίζεις διαρκώς με τις άδικες υποθέσεις σου, γλυκειά μου αγάπη!

Σαυλι

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ ΒΑΪΓΚΟΕ

(Μια αληθινή ιστορία της Μαλαισίας)

ΑΤΑ την 'Α...

1929, ή αθού-
σα του κακού-
γιοδείου του
Δουδίνου ήταν
γεμάτη, απρο-
κτικά από πο-
λυπληθέστατα
ακατάλληλα, δι-
φασμένο να
παράκολουθήσει
τις λεπτομέ-
ρειες μιας δικής συνταγματικής.

Δουδίνου για πειρατεία ο "Ομήρος"
Δουδίνου, ή δε κοινωνική θέσις του
κατηγορουμένου αυτού, καθώς κι' ο
εξωφρενικά πρωτότυπος τρόπος των
εγκλημάτων του, κίνησαν σε τέτοιον
σημείο τη γενική περιέργεια, ώστε
θεωρούμε ενδιαφέρον να σας παραθέ-
σουμε το ιστορικό της υποθέσεως.

Και πρώτα-πρώτα, ο κατηγορουμέ-
νος "Ομήρος" Δουδίνου, παρά το αρ-
μοσιονόμο του μικρού νησιού του,
και το αγγλοπρεπές του επιπέδου του,
ήταν Μαλαισιός· γέννημα-θέρμα. Ο
πατέρας του λεγόταν Βαϊγκόε, κι' ή-
ταν ήμερων των Ιθαγενών της νήσου
Λαμπουάν, γειτονικής με τη μεγαλό-
νησο Μπόρνεο του Ειρηνικού Ωκεα-
νού.

Ο Βαϊγκόε όμως, παρά το βασιλι-
κό του αξίωμα, ήταν ένας συστηματι-
κός πειρατής κι' έκανε συστηματι-
κά δουλειά επίκεντρώ. Μια μέρα
έως, το πειρατικό του πλοίο πιάστη-
κε από ένα καταδιωκτικό αγγλικό
πολεμικό κι' ο Βαϊγκόε αιχμαλωτι-
στηκε.

Σύμφωνα λοιπόν με τον αυστηρό
νόμο και με τα δριμύνητα κατ' της
πειρατείας μέτρα των Αγγλων, η κυ-
βέρνητης του πολεμικού χωρίς να
λάβει καθόλου την Υψηλή Ιδιότητα
του αιχμαλώτου του, τον κράτασε χω-
ρίς πολλές διατυπώσεις απ' το κατε-
ρι του κρεβδιού του.

Ο δούλος μοναχικός του Βαϊ-
γκόε στάθηκε τότε στην Αγγλία κι'
έγινε δεκτός με τιμές ήμερων. Ο
δούλος των Αποικιών την ημέρα
σε ύψιστο του αγγλικού Στέμματος,
το έκοψε μια γενναία επιχορήγη-
ση και την έκοψε έσωτερικά στη βα-
σιλική Κολλέγη του Χέιμπατον, θέ-
τοντας έτσι να τον αποζημιώσει για
τον καιρό προέξοντος ή Αγγλία στην
οικογένειά του και στο θάνατό του.

Ο μικρός Μαλαισιός, ο οποίος με-
τανομάστηκε κι' έγινε "Ομήρος" Δου-
δίνου, έδειξε μεγάλη επίδοσις στα
γράμματα κι' ήταν ένας απ' τους κα-
λύτερους μαθητές του αντιστοίχου
αυτού Λυκείου. Όταν δε αποφοίτησε
έπειτα από λαμπρά εξετάσεις, υπή-
κε στη Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης
και πήρε—όσοι από πάντα γόνοια
—διπλώμα μηχανικού.

Από τότε, γρήγορα ξαφνικά με μέ-
ρη κι' όλες ή σχετικές ενέργειες, για
την ανέγερσί του σκάβηκαν τελείως
άναρτες. Κανένας δεν έμαθε ποτέ
που τι είχε απογίνει ο νεαρός Μαλαι-
σιός...

Φαντασθήτε λοιπόν τη γενική πε-
ρίεργεια, μόλις μαθεύτηκε απ' τις έ-
φημερίδες ότι ο χαμένος τόσα χρόνια
Μαλαισιός πρίγκιπ πιάστηκε από μια
αγγλική πολυμήκη άκταιωρή στις ά-
τες της Μαλαισίας, κατηγορούμενος
για πειρατικά κατορθώματα!

Ο νόμος της κληρονομικότητας εί-
χε θριαμβώσει κι' αυτή τη φορά.

Μεταφέρθηκε άμέσως στην Αγγ-
λία κι' εκεί τον κλήσαν στο σκαμνί
του κατηγορουμένου για να δώσει λό-
γο των πειρατικών επιχειρήσεών του.

Η φωνή του κλητήρος αντήχησε
έπιστομα στην αίθουσα, αναγγέλλοντας
την είσοδο των δικαστών, οι οποίοι
κάθισαν κατόπιν στην ώριστημένη έ-
δρα τους. Ο πρόεδρος σε λίγο, διέτα-
ξε να παρουσιασθή το όνομα της πο-
λυκότου πειρατείας του "Ομήρου"
Δουδίνου, κι' άμέσως παρουσιάστηκε
ένας άνδρας ως 30 χρόνων.

Υψοστάματα υποδέχτηκαν την εί-
σοδό του. Ήταν ο Χένρυ Στήλ, γιός
του βασιλοπούτου ιδιοκτήτου μεταλλω-
ρυχείων.

Όταν ο γενικός ψήφος σταμάτη-
σε, ο Χένρυ Στήλ άρχισε με ήρεμη
φωνή την ενδιαφέρουσα κατάθεσί του.

—Πρό δέκα χρόνων, μόλις τελείω-
σα τις σπουδές μου, θέλησα με τη
συνγκατάθεσί του πατρός μου να χάνω
το γύρο του κόσμου. Ταξίδεψα λοι-
πόν στην Εύρώπη, στη Βόρεια Αφρι-
κή, στην Ασία, κι' έφτασα ως τις ά-

κτές του Ειρηνικού Ωκεανού, ή ο-
ποιές βρίσκονταν στην αποικία μας
Χόνγκ-Κόνγκ...

...Έκεί με κρεβάτωσε ένας δυνα-
τός πυρετός, κι' όταν έπειτα από και-
ρό άρχισε ή ανάρρωσί μου, θέλησα ν'
αγοράσω ένα γιοτή, το οποίο πουλού-
σε κάποιος πτωχός ένας έμπορος της
πόλεως του Χόνγκ-Κόνγκ. Ήταν το
μόνο μέσο να εξακολουθήσω τα ταξεί-
διά μου δίχως να κουράζομαι καθό-
λου, εξαντλημένος καθώς ήμουν...

...Τηλεγράφησα στον πατέρα μου,
κι' έδεινος μουστείλε άμέσως 5000
αγγλικές λίρες. Αγοράσα την "Αμ-
φιτρίτη"—έτσι λεγόταν το γιοτή—μα
δυσκολεύτηκα πολύ, για να την έφο-
διάσω με διάφορα κομμάτια και με τα
απαραίτητα σύνεργα μακρινών θαλασ-
σίων ταξιδιών...

...Εύτυχώς όμως—και δυστυχώς,
ώπως αποδείχτηκε άργότερα—έτυχε
να γνωρίσω τότε έναν αξιοπρεπή του
Ιαπωνικού ναυτικού έμπορου και
μορφωμένο εξαιρετικά, ο οποίος λε-
γόταν Κασάκι.

...Ήταν ένας κοντός, αδύνατος και
νευρωδώς άνθρωπάκος, ευκίνητος και
λυγερός σαν γάτα. Σε όλη μέρα τα-
κτοποιήσε στην έντελεια την "Αμφι-
τρίτη" και την εννιάτη φύγαμε για το
Χόνγκ-Κόνγκ.

Το ταξίδι μας ήταν θαυμάσιο, κι'
ή ύμεια μου καλύτερεσε ήμέρα με την
ήμέρα. Μά μόλις άρχισα να πειρατε-
ύω, μόλις πείσε Μαλαισιάκας άκτής, ο
όποις πλοίαρχος Κασάκι, τον όποιο
όψι του πλοίαρχου Κασάκι, τον όποιο

είχα προσλάβει κυβερνήτη της "Αμ-
φιτρίτης" γοητευμένος απ' την πολυ-
μυθεία του, σκοπεύοντας απότομα. Στις
επίμονες όμως ερωτήσεις μου, περιο-
ρίστηκε μονάχα να μου πη:

—Μά δεν προσέξατε, κύριε Στήλ,
την αλλόκοτη στάσι των ναυτών μας;
Φοβόμην πως κάτι το άσχημο μαγει-
ρεύουν, και πρέπει να προσέχουμε πο-
λύ...

...Η παρατήρησί του με γέμισε ά-
νησυχία. Για πρώτη μου φορά, την
ήμερα εκείνη, εξακρίβωσα πως ήμουν
ο μόνος λευκός στο πλοίο μου. (Ολό-
κληρο το πλήρωμα κι' ο ίδιος ο Κασά-
κι, ήταν κίτρινοι. Κινέζοι, Ιάπωνες
και Μαλαισιόι!...

...Το βράδυ, μουδιασμένος από όρ-
ιστο, δυσάρεστο συναισθήμα, κατέβη-
κα στην τραπεζαρία να δειπνήσω μα-
ζύ με τον Κασάκι. Μόλις όμως γεύ-
τηκα λίγες κουτάλιες από την σούπα
—την όποια μάς σερβίρισε ο Κινέζος
μάγειρός μας Λού Φόα—την σκόνητη-
ξα με άρδια, φωνάζοντας:

—Τι άσχημη γεύσι έχεις τη ζουμί
αυτό. Μοιάζει σαν ρετινόλαδο!...

...Ο Κασάκι όμως δεν έδωσε και
τόση σημασία. Κάτι μουρούρισε μέ-
σα του, σαν νόησε πως το νομίζω έ-
τσι με την ιδέα μου, ρούφει άσπρη
ήμερες κουτάλιες, κι' έπειτα—
για να μου δώση θάρρος, άσφαλώς—
ζήτησε και δεύτερο πιτό...

...Εγώ όμως άρχισα να νοιώθω το
κεφάλι μου βαρύ. Σηκώθηκα κι' ή-
πο, τράβηξα για την καμπίνα μου,
και πέφτοντας στο κρεβάτι άποκοι-
μήθηκα βαθιά.

...Όταν ξύπνησα απ' τον βαρύ λή-
θαργό μου, ήταν περασμένο το μεση-
μέρι της άλλης μέρας!... Ντύθηκα
βιαστικά, πού έλο το μούδισμα του
κορμιού μου, και βγαίνοντας στο κα-
τάστρωμα ν' αναπνεύω, πικρήτησα
κατάπληκτος ότι ο θάλας του γιού
είχε σταματήσει κι' ότι το πλοίο μου
ταλπητευόταν ήσυχα απ' τα κύματα,
λίγα μίλια μακριά απ' τις άκτές της
νήσου Λαμπουάν της Μαλαισίας!...

...Τράβηξα άμέσως για τη γέφυρα
του πλοίαρχου, θέλοντας να πληροφο-
ρηθώ για την αλλόκοτη εκείνη περι-
πέτεια, μά μόλις έκανα ένα βήμα, τι-
νάχτηκα τρομαγμένος. Εμπλωμένος
φαρδύς-πλατύ, στο κατάστρωμα, ο
Κασάκι, φωνίζων θυμωμένος σε λή-
θαργο βαρύ!...

...Πλησίασα δισταχτικά να τον ευ-
πνήσω, μά δεν μπόρεσα να κρατήσω
μία κυνή φρίκης. Τα μάτια του, ά-
πλην ή σαν γυάλινα, ήταν ήρθάνοι-
γα κι' άπαισία. Το πρόσωπό του και τα
χέρια του ήταν γεμάτα από μωρού-
δες κηλίδες, πράγμα που φανέρωνε
πως του είχαν δώσει κάποιον δραστι-
κότα δηλητήριο.

...Αμέσως το μυαλό μου πήγε στο
αδελφόστο ζουμί της προηγουμένης
βραδείας και στην ανησυχία του Κασά-
κι, τη σχετική με την ύπουλη
στάσι του πληρώματος απέναντί μας.
Ήταν φανερό πως θέλησαν να μάς
δηλητηριάσουν, ο δε Κασάκι έπρεπε

πρώτος, όμα της άφροσύνας του σε
μένα...

...Φώναξα άνατριχιασμένος βοήθεια
πολλές φορές, μά ή γενική βουδαι-
α, που υποδέχτηκε τις κραυγές μου,
με πάγωσε συγκοινων...

...Κρύος ιδρώτας άρχισε να κα-
τακυλάει απ' το πρόσωπό μου. Τα
μάτια μου φοβισμένα γλυστρούσαν
τόρα έδώ κι' εκεί, μά... μά όπου και
να ή γυρίσα, έβλεπα μπροστά μου
κι' ένα κομμάτι σωριασμένο φαρδύ—πλα-
τό έπάνω στο κατάστρωμα, κι' αλό-
γιστο σαν πτώμα!...

...Πήσα από κάθε στήλη κουλου-
ριασμένου καραδόσκονου, πλάι στους
φειγίτες του καταστρώματος, και
παντού τελοςπάντων, όπου βρισκόταν
ένα καταφύγιο για μία ανθρώπινη ά-
γωνία έτοιμολογάντου, κοίτονταν κι'
από ένα άψυχο κομμάτι σε στάσι άπαι-
σία...

...Κι' όμως δεν ήταν δυνατό ν' ά-
πλωνόταν παντού ο κρύος θάνατος:
Κάπου εκεί, σε καμιά γωνιά του
πλοίου, όα βρισκόταν ο φοιτητής κα-
κούργος—ο μάγειρος Λού-Φόα, δί-
χως άλλο—μόνος ή με την ήρωική
σπείρα του, έτοιμος να με ξεκάνη, μό-
λις άντιληφθεί πως ζω!...

...Επιδρούμενος πάλι από την ά-
γωνία μου, μάζεψε όλες μου τις δυ-
νάμεις, για να ξερύνω την σκαρπύ
θανάτο που με περίμενε. Έβουσα στη
στιγμή μία μικρή βαρκούλα, την έρ-
ριξα στη θάλασσα, και κομπληκτών-
τας άκατάπαυστα προς τη μακρινή
σπείρα, έφτασα έπειτα από δέκα ώ-
ρες στη λιμάνι του Μπαγκαλό!...

...Σημειώστε όμως και το εξής κα-
ταπληκτικό. Μόλις άπομακρύνθηκα
ένα—δυό μίλια απ' την "Αμφιτρίτη",
άκουσα ξαφνικά δαμονισμένα
φρυσιματα. Γύρισα προς τα κεί τρα-
μαμένος, νομίζοντας ότι θέλουν οι
κακούργοι να με κυνηγήσουν—μόλις
άντιληφθήσαν τη δραπέτευσί μου—
μά φανταστήτε την έκπληξί μου, έ-
ταν είδα το γιοτή να βάζη μπρος τις
μηχανές του και να φύγη δισταχώς
προς την... άντίθετη κατεύθυνσι!...

...Απ' το Μπαγκαλό τηλεγράφησα
στο Σιγκαπούρ, για να στείλουν πο-
λεμικό προς κατάδιωξι της "Αμφι-
τρίτης", κι' έπειτα από μία εβδομά-
δα πήρα το πρώτο βαπόρι για την
Αγγλία, με γαληνεμένους πειά ό-
ριστικά τους ταξιδιωτικούς μου έν-
θουσιασμούς...

...Σήμερα, κύριοι, δικαστάι, βλέ-
πω με έκπληξιν να με καλούν στο δι-
καστήριό σας για μάρτυρα της έ-
ξασημένης αυτής υποθέσεως, και με
πίε μεγάλη έκπληξιν άκόμα βλέπω στο
σκαμνί του κατηγορουμένου ήρι τον
Λού-Φόα, τον σατανικό μάγειρό μου,
άλλα τον πιστό κυβερνήτη της "Αμ-
φιτρίτης" Κασάκι!... Και μάλιστα ό-
λοζώντανον, άντι για πειθαμένον που
τον νόμιζα!... Άλλο τίποτε δεν έ-
ρω για την ύπόθεσι αυτή!...

...Απειρα μουμουρίσματα υποδέ-
χτηκαν την κατάθεσί του. Μά όλοι
κράτησαν άμέσως την άνδρα τους,
μόλις σηκώθηκε ο κατηγορούμενος
και ζήτησε την άδειά απ' τον πρό-
εδρο να μιλήρη. Η τραγική και βρα-
χινή φωνή του αντήχησε τότε επι-
βλητικά στην αίθουσα:

—Έκείνος τον όποιο νομίζετε Κασά-
κι, έδεινος τον όποιο άλλους κα-
λούσατε "Ομήρο" Δουδίνου, κι' ο

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Ο δούξ Κάρολος-Γουλιέλμος
του Μπρονσβίκ έφροντιζε πάν-
τοτε να τηρούν οι όπληκοί του
την Κυριακή άργία, για την έ-
ποία μάλιστα είχε εκδόσει άσστη-
ρότατες διαταγές.

Κάποτε όμως έμαθε ότι κάθε
Κυριακή άνοιγε κρυφά μία τα-
βέρνα και πωλούσε κρασί.

Μία Κυριακή, λοιπόν, ο Κάρο-
λος φόρεσε ένα έπαυφόρι χωρι-
κού, και με άνασηκωμένο τον για-
γλ μπήκε στην ταβέρνα έκεληνη.
Σε λίγο άκουστήκε ή καμπάνα
της έκκλησίας, που καλούσε τους
πιστούς στη λειτουργία. Τη στιγ-
μή άκριδώς έκεληνη μπήκε μέσα
στην ταβέρνα μία παρέα χωρι-
κών, οι όποιοι κάθισαν γύρω
σ' ένα τραπέζι και διέταξαν να
τους φέρονται ρακί.

Ο ταβερνιάρης
τους πήγε το ρακί μέσα σε μία
κανάτα, την όποια πήρε ο πρό-
τος κι' άφο άηπε δύο-τρεις γου-
λιές την έδωσε στον παρακαθή-
μενό του λέγοντας:

—Και στον διπλανό σου!
Έτσι ήπιε κι' ο δεύτερος, και,
παράδινοντας την κανάτα στον
τρίτο, επανέλαβε την ίδια φράσι.
Έτσι ή κανάτα έκανε τον γύρο
του τραπεζιού και δρέθηκε πάλι
στα χέρια του πρώτου. Ο κάπε-
λας την ξαναέγινε τότε κι' έστε-
ρα από λίγα λεπτά, άφου οι χω-
ρικοί την άδειασαν, την γέμισε
και πάλι.

Κατά την τρίτη όμως περιφο-
ρά της κανάτας, ο δούξ που πα-
ρακολουθούσε τη σκηνή, δεν μπό-
ρεσε να κρατηθή πειά και ση-
κόθηκε επάνω, πετώντας τον χω-
ριάτικο επενδυτή του.

Όλοι τότε τον άνεγνώρισαν κι'
έμειναν σαν άπολιθωμένοι. Ο
δούξ τους είχε πλησιάσει και, χω-
ρίς να χάση καιρό, τράβηξε ένα
γερό σκαμπίλι στον πρώτο της
παρέας, λέγοντας:

—Και στον διπλανό σου!
Επειδή όμως αυτός διάταξε να
συμμορφωθή με τη διαταγή του,
ο δούξ τράβηξε το σπαθί του και

πρίγκιπ Όυτα-Κό—ο γιός δηλαδή
του άτυχου Βαϊγκόε, ήμενος του
Λαμπουάν—έινε το ίδιο πρόσωπο:
Έγώ, δηλαδή!...

...Συχαίνωμαι να χύνω αίμα, έγώ
ο βάρβαρος, ενώ είσαι οι πολιτισμέ-
νοι "Αγγλοι κομμάτις την άτυχο πα-
τέρα μου, μόλις τον πιάσατε στα νύ-
χια σας. Αφήνω που σπέρνετε το
θάνατο και την έρώμησι στις χώρες
των δυστυχισμένων όπληκών μου, τους
όποιους θέλετε με την τρέμη να ή
ποδολώσετε, δίχως να σας συγκινούν
οι άγώνες τους για την Έλευθερία...

...Τόσο καιρό βρισκόμαι άνήμες
τους, τους μορφώνω, τους κατηγά-
την ίερή ιδέα της Άνεξαρτησίας, κι'
όταν θέλησα πρό χρόνων να κινηθώ
προς αυτή, σκέφτηκα την αιχμαλω-
σία της "Αμφιτρίτης"...

...Το κατάφερα τότε, δίχως να χύ-
σω καθόλου αίμα. Ήταν ύπουτικό
έκείνο που κοίμησε σαν νεκρούς, τους
συνενοημένους μαζί μου συνταίφους
μου, κι' ο σκοπός μου να σας άνα-
γκάσω να εγκαταλείψετε μονάχοι το
πλοίο σας—δίχως να ΣΑΣ ΣΚΟΤΩ-
ΣΩ—πέτυχε θαυμάσια!...

...Τώρα κομμάτις με και μένα, έ-
πως τον πατέρα μου. Ο λαός μου έ-
μας έχει κι' άλλους σαν και μένα,
να με διαδεχτούν στο αέλιον!...

Ο κατηγορούμενος άφου έλεγε τα
λόγια αυτά, κάθισε με ήμεμονή ά-
ξιοπρέπεια. Η μεγαλοφυΐα του έ-
μεις, οι θρόνοι που πλεέτηκαν τόσα
χρόνια γύρω απ' το όνομά του, κι' ο
θαυμασμός του Κοινού γι' αυτόν, έ-
πληρέσαν την άπόφυσιν του δικαστή-
ριου.

Δικαστήκε μονάχα σε είρηκή έξη
έτών!...

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΒΑΖΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ
Κάποτε, ένας Ιάπων πρίγκιπ
είχε στο παλάτι του είκοσι υπέ-
ροχα βάζα από πορσελάνη, λε-
πτοτάτης τέχνης. Δέν ζούσε παρ' ό-
χι να θαυμάζη τα κομμοτεχνή-
ματά του, που τα θεωρούσε ως

τους πολυτιμωτέρους του θησαυ-
ρούς.

Μία μέρα όμως ένας θαλαμη-
πόλος του, από άπροσεξία έσπασε
ένα από τα υπέροχα έκείνα βάζα.

Ο πρίγκιπ τότε όργιστήκε τό-
σο πολύ, ώστε, χωρίς καμμία δι-
αδικασία, κατέδικασε τον δυστυ-
χή θαλαμηπόλο σε θάνατο.

Άλλά την ήμέρα, που επρόκει-
το να γίνη ή εκτέλεσις, παρού-
σάστηκε στον πρίγκιπα ένας πο-
λίτης και του έλεγε:

—Υψηλότητε! Είμαι έφευρή-
της ενός ύγρου, με το όποιο μπο-
ρώ να συγκολλήσω τα κομμάτια
του σπασμένου βάζου σας με τό-
ση έπιτυχία, ώστε να μη διακρί-
νεται τίποτε και το σπασμένο βά-
ζο να ξαναγίνη πάλι καινούργιο ά-
πό πρίν. Άλλά για να το επιτύ-
χω αυτό, χρειάζεται να έχω
έμπρός μου όλα τα άλλα βάζα.

Ο πρίγκιπ χωρίς να χάνη
καιρό, δώρησε τον έφευρήτη
στην αίθουσα, στην όποια, επάνω
σ' ένα τραπέζι, ύπάρχον άραδια-
σμένα τα δεκαεννέα βάζα.

Σε κάποια στιγμή όμως ο έ-
φευρήτης κάνοντας μία άπρόσε-
χη τάχα κίνησι άνέτρεψε το
τραπέζι και τα βάζα πέφτοντας
κάτω, έγιναν κομμάτια.

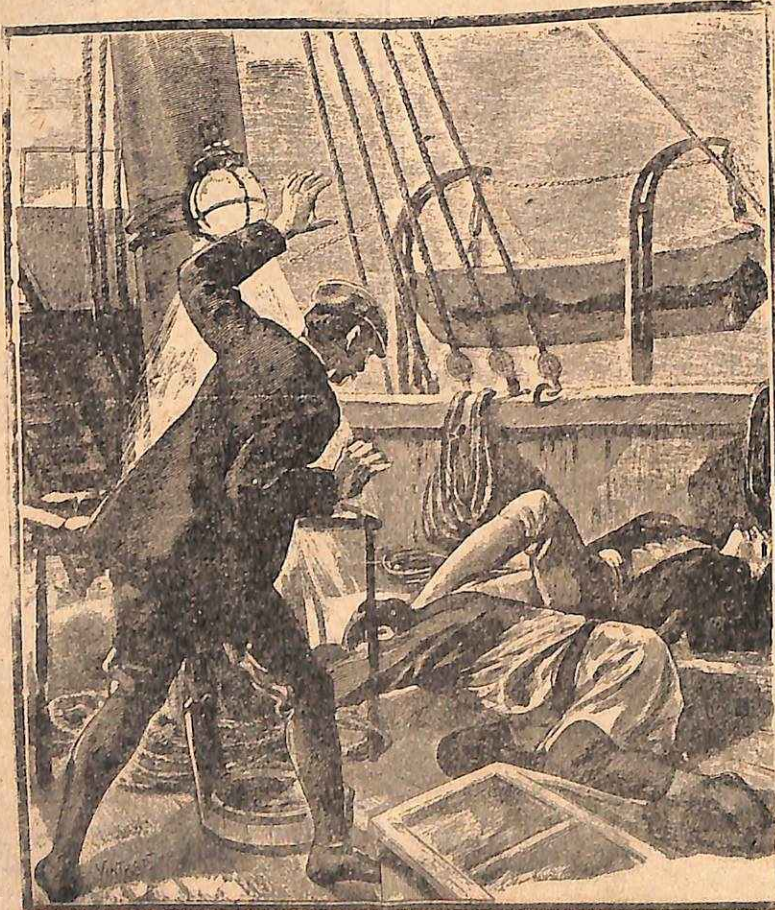
—Αθλίε, τί έκαμες! φώναξε
ο πρίγκιπ. Αμέσως να τα ξανα-
φτιάξεις όπως ήσαν!

—Και πιστέφατε, Υψηλότητε,
ότι έχω την ικανότητα να τα ξα-
ναφτιάξω. Επιστέφατε ότι είμαι
έφευρήτης κανενός θαυματουργού
ύγρου;

—Αλλά... έρώτησε έκπλη-
κτός ο πρίγκιπ.

—Έσπασα αυτά τα δεκαεννέα
βάζα, άπάντησε ο ένεός, ο όποιος
δεν ήταν άλλος από τον άδελφό
του μελλοθανάτου θαλαμηπόλου,
γιατί ήταν ένδοξόμνηνο να στεί-
νουν τη ζωή δεκαεννέα ανθρώ-
πων. Ένω τώρα αυτός ο κίνδυνος
άπεράπη με τη θυσία μονάχα ε-
γός, έμένα! Πάρ' τε με και στεί-
λετέ με στην κρεμάλα. Όχι πε-
θάνω εύχαριστημένος, Υψηλότητε,
γιατί με το σπάσιμο όλων των
βάζων, δεν ύπάρχει κίνδυνος να
καταδικαστούν εις θάνατον, άλλοι
απρόσεκτοι, αλλά και άθωοι θα-
λαμηπόλοι!...

Τα λόγια αυτά του ξένου, έκα-
ναν βαθιά έντύπωσι στον πρίγ-
κιπα και τον άνάγκασαν να σκε-
φτή και να φιλοσοφή. Κι' όταν
τέλος θεοαδόθηκε ότι και τα πο-
λυτιμωτέρα των πραγμάτων δεν
αξίζουν όσο ή ζωή ενός ανθρώ-
που, έχάρισε τη ζωή και στον θα-
λαμηπόλο του και στον άδελφό
του.

Όπου και να γυρίσα, έβλεπα μπροστά μου ου' από ένα κομμάτι...

...Αμέσως το μυαλό μου πήγε στο
αδελφόστο ζουμί της προηγουμένης
βραδείας και στην ανησυχία του Κασά-
κι, τη σχετική με την ύπουλη
στάσι του πληρώματος απέναντί μας.
Ήταν φανερό πως θέλησαν να μάς
δηλητηριάσουν, ο δε Κασάκι έπρεπε

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κατόπιν — εξακολουθούσε ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι — θα βρούμε σίγουρα στις άκτες του 'Αλγερίου ένα χαράδι με το οποίο θα διασχίσουμε τη Μεσόγειο και θα ξαναγυρίσουμε στη γλυκειά μας 'Ιταλία. 'Ο Θεός άσφαλώς θα μας βοηθήσει!

Ναί, στις άκτες του 'Αλγερίου θα έβρισκαν τον τρόπο της σωτηρίας του. Μά, για να φτάσουν στο 'Αλγέρι, έπρεπε να ταξιδεύουν μονάχα τη νύχτα, όπως είχε κάνει ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι ως τότε. Μά πόσοι κινδύνου, πόσες άγριες τούξ άπειλούσαν.

'Ο Φορτουνάτο ανήγγειλε ότι το χαράδι, στο οποίο είχε προσκολληθεί, θα έφτανε σε μία ώρα για την κατασκευή του, για να πάν να διανοχτερεύσει σε είκοσι χιλιομέτρων άπόστασι από εκεί, κοντά σ' ένα άλλο πελάγιο. Θά έπωφελούντο της άναχωρήσεώς του για να πάν να ποτίσουν τα έλγιά τους, που κόντευαν να σκάσουν, στην πηγή κοντά στην οποία βρισκόταν τώρα καταπατημένο το χαράδι. Έπειτα, κατά το ήλιοδασύλαμα, θα ξεκινούσαν.

Συρόμενος στο έδαφος, ο νεαρός δρεινός έφτασε ως ένα μέρος άπ' όπου μπορούσε να επιβεί τη περίωρα. Έδω έτσι τούξ ανθρώπους του καραβανιού να συγκεντρώνουν τις καμήλες τους και να ξεκινάνε, τραβώντας κατά το Νοτιά. Οι 'Αραβες, πρίν ξεκινήσουν, είχαν φωνάξει και είχαν άνακηρύξει το Φορτουνάτο. Μά έπειτα, μά βρισκόντάς τον πουνερά, άποφάσισαν να φύγουν χωρίς αυτόν.

—'Ο τρελλός έφυγε! είπαν άργά μεταξύ τους.

'Όταν ο Φορτουνάτο βεβαιώθηκε ότι δεν είχε μείνει πιά κανείς στ' μέρος εκείνο, στο οποίο προηγούμενοι ανυποχώρησαν άνθρωποι και ζώα, πλησίαζε μαζί με το μαρκήσιο και τ' άλλα που τόσο θα τους βοηθούσαν στο ταξίδι τους.

Τα δυστυχισμένα ζώα ήπιαν επί ώρα άφθονο νερό κι' έπειτα άρχισαν να τρώνε καλαμπόκι, ενώ οι δύο άντρες μοιράζονταν τα λιγοστά τρόφιμα που είχαν άπομείνει στο μαρκήσιο. Στο έξης δεν θα είχαν να φάνε παρά καλαμπόκι, όπως τόλγαν. Μά χάρις σ' αυτό, δεν θα πέθαιναν της πείνας.

'Ο δίκος του ήλιου που είχε χρώμα αίματος και χρυσάσταν γυρνώντας πέρα στην βόρεια, 'Ο μαρκήσιος κι' ο Φορτουνάτο ανέβηκαν στ' έλγιά τους. Και πλημμυρισμένοι από ένα βαθύ και σιωπηλό ένθουσιασμό, πήραν μαζί το δρόμο του Βορρά, κάτω από το δειλινό, που σκορπούσε μέσα στη φάση την ποιήσι των μεγάλων βιολέ τικιών του.

Τώρα να έχη περισσότερες έλπίδες από ποτέ... 'Ο νεαρός και γενναίος άξιωματικός της ιδιαιτέρως φρουράς της βασιλίσσης Μαρίας Βικέντι, ο οποίος είχε διασχίσει εκείνα τα μέρη πρό ολίγων ακόμα ημερών, ήταν γι' αυτόν ένας άδηγος πολίτης. Έπειτα ήξερε πόσο μπορούσε να βασίζεται στην ηρωική του ατακτοσύνη.

Μαζύ, θά μιλούσαν για την 'Ελενα και μαζί θα μελετούσαν, στις άτελείωτες κοιτές τους, τους καλύτερους τρόπους για να την άποσπάσουν από τους δώδεκας της. 'Η σκληρή έργασία, την οποία επέβλεπε στην αγία έλξη τους την ταχύτητα, νομίζοντας πως οι σκύλοι είχαν πιάσει τη λεία τους. Μά το ήθελα δεν ήταν αυτό που είχαν προβλέψει.

Μέλις είδαν τον Τζοβάνι και τον Φορτουνάτο, τους κύτταξαν περίεργα κι' ένας άπ' αυτούς φώναξε: —Χριστιανό! Και γυρίζοντας προς το πλήθος των ύπηρετων, που ακολουθούσαν από πίσω, τους διέταξε:

—Πιάστε τους! 'Ο Τζοβάνι άκουσε τη διαταγή του και τράβηξε το σπαθί του. Συγχρόνως ο Φορτουνάτο, ο οποίος δεν είχε άλλο όπλο παρά ένα τεράστιο ρόπαλο, στάθηκε άποφασιστικός στο πλάι του. Μά μέτρησε τους έχθρούς τους, είδε τα γεμάτα όπλα τους να στρέφονται έναντίον τους και πιά τους το δρόμο τους, όταν έφαναν τριζήματα κλαδιών μακρού και γανγισμάτα σκυλιών τους έκαναν ν' άνασπαστούν. Ανήσυχτοι, τέντωσαν τ' αυτιά τους και ξεχώρισαν θόρυβο καλίσματος. Ξαφνικά ένα έλάφι φάνηκε μπροστά τους λαχανιασμένο και βλέποντάς τους άναπύρθηκε τρομαγμένο.

—Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ο Τζοβάνι μ' άνησυχία.

Έφανα ένα κοπάδι μολοσσών φάνηκε με τα άτία κατακύνκινα και με τα μαυρά δόντια τους λαιπάρει και περικύκλωσαν το έλάφι. Δεν υπήρχε πιά καμιά άμφισβήτηση... Κάποιος μεγάλος άρχων της εόρμου κυ-

νηγούσε σ' αυτά τα μέρη. Οι περισσότεροι μάλιστα από τους μολοσσούς, βλέποντας δυο άγνωστους στο δρόμο τους, τους περικύκλωσαν γυρνώντας άγρια.

—Πρέπει να φύγουμε! είπε ο πατέρας της Μινιόν.

—Ναί, απάντησε ο Φορτουνάτο. 'Αν, έννοείται, προφταίνουμε ακόμα. Και παίρνοντας τ' έλγιά τους από το χέρι, άνοιξαν ένα πέραςμα μέσ' άπό τ' άγρίο σκύλα. Μά δεν είχαν κάνει ούτε δεκαπέντε βήματα, όταν έφανα καλπαυιάς άλόγων άκούστηκες πίσω τους. Οι 'Αραβες έφταναν με έλξη τους την ταχύτητα, νομίζοντας πως οι σκύλοι είχαν πιάσει τη λεία τους. Μά το ήθελα δεν ήταν αυτό που είχαν προβλέψει.

Μέλις είδαν τον Τζοβάνι και τον Φορτουνάτο, τους κύτταξαν περίεργα κι' ένας άπ' αυτούς φώναξε:

—Χριστιανό! Και γυρίζοντας προς το πλήθος των ύπηρετων, που ακολουθούσαν από πίσω, τους διέταξε:

—Πιάστε τους!

'Ο Τζοβάνι άκουσε τη διαταγή του και τράβηξε το σπαθί του. Συγχρόνως ο Φορτουνάτο, ο οποίος δεν είχε άλλο όπλο παρά ένα τεράστιο ρόπαλο, στάθηκε άποφασιστικός στο πλάι του. Μά μέτρησε τους έχθρούς τους, είδε τα γεμάτα όπλα τους να στρέφονται έναντίον τους και πιά τους το δρόμο τους, όταν έφαναν τριζήματα κλαδιών μακρού και γανγισμάτα σκυλιών τους έκαναν ν' άνασπαστούν. Ανήσυχτοι, τέντωσαν τ' αυτιά τους και ξεχώρισαν θόρυβο καλίσματος. Ξαφνικά ένα έλάφι φάνηκε μπροστά τους λαχανιασμένο και βλέποντάς τους άναπύρθηκε τρομαγμένο.

—Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ο Τζοβάνι μ' άνησυχία.

Έφανα ένα κοπάδι μολοσσών φάνηκε με τα άτία κατακύνκινα και με τα μαυρά δόντια τους λαιπάρει και περικύκλωσαν το έλάφι. Δεν υπήρχε πιά καμιά άμφισβήτηση... Κάποιος μεγάλος άρχων της εόρμου κυ-

Δέκα χέρια άπλώθηκαν τότε επάνω τους, ενώ συγχρόνως άντηγούσαν άναθήματα και θλαστήριες εκ μέρους των 'Αράβων. Μά δεν τις άκούσαν καθόλου, συντριμμένοι, έκαμθνευμένοι καθώς ήταν από την άπέραντη άπώγνισή τους.

Αυτοί που τους είχαν συλλάβει, άρχισαν κατόπιν να τους δένουν σαν να φοβόντουσαν μήπως τους ξεφύγουν μέσ' άπ' το πλήθος τους κι' αυτοί άπολοι αλγυμάλωτοι. Κατόπιν, καγγάζοντας, οι 'Αραβες τους έσπρωξαν μπροστά τους. 'Ησαν εύχαριστούν. Κονηγοδών άνοιγμα και είχαν συλλάβει δυο ανθρώπους...

Φτωχέ Τζοβάνι!... Φτωχέ Φορτουνάτο!...

Το έβραδυ, άντι να συνεχίσουν το ταξίδι τους, οι δυο χριστιανόι, πλάγιασαν σε μία γωνία του δάσου, έπιτηρούμενοι από άγριους φύλακες, οι όποιοι τους έζπννησαν το πρωί, κεντώντας τους με τα κοντάρια τους. Και χωρίς να τους δένουν την παραμικρή προσή, τους έδωσαν πίσω τους, τραβώντας προς το 'Αλγέρι. 'Αλλόμονο ήμως!... Πήγαιναν στο 'Αλγέρι όπως όνειροπολούσαν, μά άλυστοδεμέντοι.

Κάθε τόσο έβλεπαν από μακρού τη θάλασσα, τη θάλασσα που είχαν έλπίσει πως θα τους άπελευθερώσει. 'Ω! τόσο ήταν όλημενην τα έλγιά τους που άντηγούσαν τότε.

Μά ο δρόμος ως το 'Αλγέρι ήταν άρκετός ακόμα με τα πόδια, και δεν μπορούσαν να τον κάνουν έλο μέσα σε μία μέρα. Γριστάμενοι κατά τη διάρκεια της πορείας κάθε είδους σκληρότητα και δειγμένοι κάθε προσβολή, έφτασαν στο 'Αλγέρι την επομένη.

Έδαν τότε ν' άνοιγουν πάλι μπροστά τους ή πύλες του ίδιου κατέργου στο οποίο είχαν ριχτεί και κατά την άφιξή τους στη χώρα αυτή του μαρτυρίου. Θά έκαναν τώρα πάλι γνωριμία με το κατόπιμο του άρχιεπισκόπου, γιατί ή ποιητή του μαρτυρίου έπιβαλλόταν σε όσους προσπαθούσαν να δραπέτευσουν. Μιά άπέραντη άπελπισία τους είχε συντρέψει.

Δεν ήξεραν ότι οι γενναίοι φίλοι τους έργαζόντουσαν και πολεμούσαν γι' αυτούς!...

Δεν ήξεραν ότι, παρ' όλ' αυτά, ή στιγμή της άπελευθερώσεως πλησίαζε...

XXX

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

'Η θαλαμηγός 'Ελενα έχοντας όύριο άνεμο, είχε κάνει πολύ σύντομα το διάπλου της Μεσογείου, και με τα κανόνια της πάντοτε έτοιμα, παρέπλεε τώρα τις άκτες του 'Αλγερίου.

'Ο καπετάνιος της παραμόνευε τις άραβικές ψαρόβαρκες που άπομακρυνόταν άρκετά από την ξηρά, έπιπύκωντας να αλγυμάλωσει καμιά άπ' αυτές. Και πράγματι το κατώρ-

θωας. 'Όταν ο μουσουλμάνος ψαράδες μισοπεσμένοι άπ' την τρέμη τους μετεφέρθησαν στο κατάρωμα της θαλαμηγού, τούς έρώτησαν επί ώρα για το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι, για την 'Ελενα και την Φορτουνάτο. Μά δεν μπόρεσαν να δώσουν καμιά πληροφορία και τούς άφησαν χωρίς να τους κάνουν κανένα κακό.

Συγγά ήμως το καλό που κανείς κάνει σε μερικούς ανθρώπους στρέφεται έναντίον αυτού του ίδιου. 'Έτσι ο μουσουλμάνος αυτός ψαράς, μόλις έαγαμύρισε στην άκρη, έστρεψαν ν' άναγγείλουν την παρουσία σ' ένα νερό το 'Αλγέρι, ενός χριστιανικού πλοίου, τονίζοντας ότι δεν ήταν και τόσο καλά έξωπλωμένο. 'Αμέσως δυο μουσουλμάνοι άρχιπείρατα μπήκαν στις τρομερές φελλούκας των και θγαίνοντας άπ' το λιμάνι, τράβηξαν κατ' έυθειαν προς το μέρος στο οποίο είχε σημειωθεί ή παρουσία της γαλιέτας.

Λογάριαζαν ότι, ένεργώντας μια συνδυασμένη έπίθεσι, θα την αλγυμάλωτιζαν άμέσως.

Μόλις ο πλοίαρχος της 'Ελενας είδε από μακρού τα πανιά τους, προσάλασε κοντά του το Λαέρτη και του είπε δείχνοντάς τα:

—Ζητάμε πληροφορίες γι' αυτούς που ήρθαν ν' άπελευθερώσουν. 'Ε, λοιπόν, αν δεν γελιέμαι, σ' αυτά τα χαράδια ύψάρουν άνθρωποι που θέλουν να μας μιλήσουν.

Και πρόσθεσε γελώντας:

—Προηγούμενος ήμως πρέπει να μιλήσει το κανόνι!

Και διέταξε να κατεβάσουν τα πανιά της θαλαμηγού, άφίνοντας μόνο όσα ήταν άπαραίτητα για τους έλιγμούς της ναυμαχίας. 'Ηταν άρκεστο ν' άρση ν' αττηρθύν και να ξεκινηστούν τα πανιά του από τα πυρομαχικά του έχθρου. Θά του χρειάζονταν άλλωστε έξαιρετικά, όταν θα έφτανε ή κατάλληλη στιγμή.

Συγχρόνως διέταξε όλους τους άνδρες του πληρώματος του να πάν καθένας στη θέση που του ήταν ένδειξημένη σε περίπτωση μάχης.

'Η δυο πειρατικές φελλούκες, ή όποιες στην άρχή προχωρούσαν ή μία μακρού άπ' την άλλη για να μη τρεμάσουν το πλοίο που λογγαρίζαν να αλγυμάλωτισουν, πλησίασαν γοργά εκείνη τη στιγμή για να βάλουν τη θαλαμηγό ανάμεσα από τα κανόνια τους.

—'Ελάτε! 'Ελάτε! μουμούριζε ο γέρο θαλασκόλυκος, ο πλοίαρχος της 'Ελενας. 'Έννοια σας και ξέρουμε τι θέλετε. 'Ελάτε.

Συγχρόνως φώναζε μία διαταγή στους πτελιούχους του και σφύριζε συνθηματικά. 'Αμέσως τα πανιά έδιπλώθηκαν σαν θεντάκια και ή θαλαμηγός, γοργά σαν γλάρος, διέγραφε μία κυματώλη και ώρησε κατά της φελλούκας που βρισκόταν πύ κοντά της.

Την ίδια στιγμή, δώθηκε πάνω στο κατάρτι της ή σημαία του βασιλείου των Δύο Σικελιών.

Είς απάντησιν, τα δυο πειρατικά πλοία βύσαν τη σημαία του 'Αλγερίου. 'Έτσι οι πειραταί φάνεραν πάλι τούς σκοπούς των. Ήσαν δυο πλοία έναντίον ενός κι' ήσαν σχεδόν βέβαιοι πως θα το αλγυμάλωτιζαν.

Τότε ο Λαέρτης έσκυψε προς τον

πλοίαρχο και του μίλησε για την τακτική που ο 'Ελ Γκιντομέντε είχε χρησιμοποιήσει στη ναυμαχία του με το πλοίο της Μαλφιέρας.

—Ναί, ή τακτική αυτή είναι καλή! είπε επιδοκιμαστικά ο θαλασκόλυκος. Σε λίγο μάλιστα θα δ'ήτε και τ' άποτέλεσμά της.

'Η θαλαμηγός έπλεε τώρα με έλιγγοίδη ταχύτητα έναντίον του πρώτου από τα έχθρικά πλοία. Μόλις έφτασε στην άπόστασι που χρειαζόταν, όλα μαζί τα κανόνια της ξεέσαν τη φωτιά τους στη φελλούκα. Οι πειραταί υπέστησαν τρομερές ζημιές άπ' τον ξαφνικό αυτό βομβαρδισμό. 'Αστόσο έτοιμάστηκαν να τον άνταποδώσουν. Μά ή 'Ελενα έκανε τέτοιους ταχείς έλιγμούς, ώστε έχαναν το στόχο της και τα όβούζια τους έσκαζαν στη θάλασσα.

Έφανα ή θαλαμηγός, κάνοντας μ' άστραπιαία ταχύτητα ένα κύκλο γύρω άπ' τη φελλούκα, την πλησίασε σε άπόστασι πέντε-έξι μέτρων. Τότε με δεύτερη όμοιορροπία άκούστηκε κι' όλα τα όβούζια των κανονιών της χτύπησαν στο ίδιο μέρος τη φελλούκα.

Όπτε και φρούριο αν ήταν, δεν θ' άντείχε. 'Η καρένα της άνοιξε στα

δύο και το νερό όρημνικο άρχισε να την πλημμυρίζει.

Ζωήρες ζητωκραυγές άντήχησαν άπάνω στο κατάρωμα της θαλαμηγού μόλις είδαν αυτό το άποτέλεσμα. —Στην άλλη τώρα! πρόσταξε ο γέρο πλοίαρχος.

Και χωρίς ν' άνησυχήσει περισσότερο για τον πρώτο αντίπαλό του, γιατί ήταν βέβαιος πως το πλήρωμα του πειρατού δεν θα φρόντιζε τώρα για τίποτε άλλο παρά πως να το σώσει, έστρεψε την πόρση του προς τη δεύτερη φελλούκα.

Οι πειραταί είχαν καταλάβει τώρα ότι το παινιγίο δεν ήταν τόσο εύκολο, όσο το νόμιζαν. Πίστευαν πως είχαν να κάνουν μ' ένα έντελως άκίνητο ιστιοφόρο και να τώρα που βρισκόντουσαν μπροστά σ' ένα πλοίο περίφημα έξωπλωμένο που μανούβρεζόταν καλά σαν κορβέτα.

Γι' αυτό, μόλις είδε τη θαλαμηγό να φτάνει σε άπόστασι βολής κανονιού, το άλλο πειρατικό άρχισε να φεύγει. Κονηγμένο άπ' την 'Ελενα διευθύνθηκε προς την πλησιέστερη άκρη ή έσπευσε να καταφύγει πίσω από ένα μικρό φρούριο, του οποίου τ' άκ-

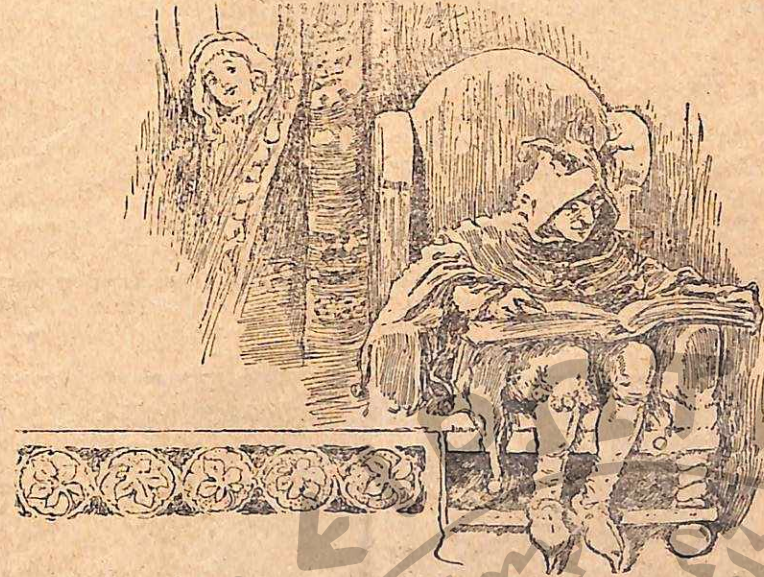
νόνα προστάτευαν ένα μικρό ρυσικό δομο.

'Αμέσως ένα πρόχειρο πολεμικό συμβούλιο συγχροτήθηκε επάνω στο κατάρωμα της 'Ελενας. Έπρεπε τάχα να δώσουν σ' αυτούς τούς πειρατάς ένα καλό μάθημα για να τους άφήσουν μια για πάντα ήσυχους να τελειώσουν την άποστολή τους; 'Ο Φοίτζ, ο οποίος έλαβε μέρος στο συμβούλιο, έπειδή είχε γόνιμη φαντασία, γνωμοδότησε εύνοικά ύπέρ της πρότασεως αυτής.

—Εγώ, κύριε Λαέρτη, είπα, είμαι της γνώμης ότι πρέπει νάβουμε στα χέρια με τούς πειρατάς και να συλλάβουμε όσους περισσότερους μπορούμε άπ' αυτούς αλγυμάλωτους. 'Ετσι θα βρεθεί κάποιος που να μας δώση χρήσιμες πληροφορίες γι' αυτούς που ζήτουμε.

'Ο Ζάν Πώλ, φυσικά, επιδοκίμασε τη γνώμη του.

Συγχρόνως μία τολμηρή και πρακτική έμπνευσις ήρθε στο μυαλό του Λαέρτη, καθώς άκουσε τα λόγια του παλαιού κομικου του θιάσου του: Πράγματι, έπρεπε να συλλάβουν όσο δυνατόν περισσότερους αλγυμάλωτους και να προτείνουν κατόπιν στο

δύο και το νερό όρημνικο άρχισε να την πλημμυρίζει.

Ζωήρες ζητωκραυγές άντήχησαν άπάνω στο κατάρωμα της θαλαμηγού μόλις είδαν αυτό το άποτέλεσμα. —Στην άλλη τώρα! πρόσταξε ο γέρο πλοίαρχος.

Και χωρίς ν' άνησυχήσει περισσότερο για τον πρώτο αντίπαλό του, γιατί ήταν βέβαιος πως το πλήρωμα του πειρατού δεν θα φρόντιζε τώρα για τίποτε άλλο παρά πως να το σώσει, έστρεψε την πόρση του προς τη δεύτερη φελλούκα.

Οι πειραταί είχαν καταλάβει τώρα ότι το παινιγίο δεν ήταν τόσο εύκολο, όσο το νόμιζαν. Πίστευαν πως είχαν να κάνουν μ' ένα έντελως άκίνητο ιστιοφόρο και να τώρα που βρισκόντουσαν μπροστά σ' ένα πλοίο περίφημα έξωπλωμένο που μανούβρεζόταν καλά σαν κορβέτα.

Γι' αυτό, μόλις είδε τη θαλαμηγό να φτάνει σε άπόστασι βολής κανονιού, το άλλο πειρατικό άρχισε να φεύγει. Κονηγμένο άπ' την 'Ελενα διευθύνθηκε προς την πλησιέστερη άκρη ή έσπευσε να καταφύγει πίσω από ένα μικρό φρούριο, του οποίου τ' άκ-

νόνα προστάτευαν ένα μικρό ρυσικό δομο.

'Αμέσως ένα πρόχειρο πολεμικό συμβούλιο συγχροτήθηκε επάνω στο κατάρωμα της 'Ελενας. Έπρεπε τάχα να δώσουν σ' αυτούς τούς πειρατάς ένα καλό μάθημα για να τους άφήσουν μια για πάντα ήσυχους να τελειώσουν την άποστολή τους; 'Ο Φοίτζ, ο οποίος έλαβε μέρος στο συμβούλιο, έπειδή είχε γόνιμη φαντασία, γνωμοδότησε εύνοικά ύπέρ της πρότασεως αυτής.

—Εγώ, κύριε Λαέρτη, είπα, είμαι της γνώμης ότι πρέπει νάβουμε στα χέρια με τούς πειρατάς και να συλλάβουμε όσους περισσότερους μπορούμε άπ' αυτούς αλγυμάλωτους. 'Ετσι θα βρεθεί κάποιος που να μας δώση χρήσιμες πληροφορίες γι' αυτούς που ζήτουμε.

—Εγώ, κύριε Λαέρτη, είπα, είμαι της γνώμης ότι πρέπει νάβουμε στα χέρια με τούς πειρατάς και να συλλάβουμε όσους περισσότερους μπορούμε άπ' αυτούς αλγυμάλωτους. 'Ετσι θα βρεθεί κάποιος που να μας δώση χρήσιμες πληροφορίες γι' αυτούς που ζήτουμε.

Και οι δύο μαζί βγήκαν στην ξηρά. 'Ο Λαέρτης άπτόχως, με τα μάτια του έξανιασμένα, διέκρινε την έπίθεσι. Και ή αλφα αυτή των ανθρώπων ώρησε προς το φρούριο.

—'Ω! βίτου να ξαναγαμίσουν οι μουσουλμάνοι τα τουφέκια τους με τις σακακιοπέτρες! έπρεπε να περάση άρκεση ώρα και σ' αυτή άκρίβη, είχε υπολογίσει ο Λαέρτης.

Είχε άπαγορεύσει στους άνδρες του να πυροβολήσουν, πρίν φτάσουν στο φρούριο.

κάθε βλήμα πετούχανε το στόχο του, ενώ οι μουσουλμάνοι, που μόνο τα κατάρτια του χριστιανικού πλοίου, έβλεπαν πίσω άπ' το βράχο, έχαναν όλα σχεδόν τα όβούζια τους.

Έφανα, μία τεράστια φλόγα ξεπήδησε πίσω άπ' το φρούριο. Μία τρομακτική έκρηξις είχε γίνει στα πλευρά της φελλούκας, πετώντας μακριά τη γέφυρά της και τα κατάρτια της μ' ένα τρομερό κρότο. Ένα όβούζιο είχε σκάσει μέσα στην πυριτιδαποθήκη της και την είχε άναπνέσει. Τα συντριμμια, πεταμένα στον άέρα, ξανάπεσαν βαρείς έλλα άπάνω στο φρούριο, έλλα στη θάλασσα και έλλα κοντά στην 'Ελενα.

Και μία άπέραντη σιωπή έπακολούθησε, γιατί σε όλους έκανε μεγάλη έντύπωση το τρομακτικό θέαμα που άντίκρουσαν.

Έπειτα ο βομβαρδισμός ξανάρχισε μακισπένους και γρήγορος. 'Όλα τα κανόνια της 'Ελενας έβαλαν τώρα κατά το φρούριο.

'Ο Ζάν Πώλ πλησίασε τότε το Λαέρτη και του έπρότεινε:

—Τι θα λέγαμε αν πηγαίναμε λίγο να δούμε τι γίνεται πίσω άπ' αυτό το φρούριο. Είπε όλημενην να μένουμε με σταυρωμένα χέρια, τη στιγμή μάλιστα που αυτοί οι δεισδαίμονες τ' άχουν κυριολεκτικώς γαυδία.

'Ελεγε την αλήθεια. 'Η άταξία που είχε προκληθεί στους άνδρες του πειρατικού συνεχίς βομβαρδισμού, και ή έκρηξις της φελλούκας ήταν άπερίγραπτη.

'Ο Λαέρτης δέχτηκε πρόθυμα την πρότασι του κι' άμέσως όδες ή θάλασσα της 'Ελενας κατεβάστηκαν στη θάλασσα. Και γεμάτες από πολεμικές, διευθύνθηκαν προς την ξηρά. Τα κανόνια του πλοίου που συνέχιζαν τον τρομερό τους βομβαρδισμό, προστάτευαν το δρόμο τους.

'Ο Λαέρτης, έχοντας στο πλάι του τον Φοίτζ και τον Ζάν Πώλ, διέβηνε την άποβίβασι. Βρισκόντουσαν κι' οι τρεις τους στην πρώτη είσοδο. Έφανα ή θαλαμηγός διέκοψε τον βομβαρδισμό της, γιατί ή θάλασσα πλησίαζε πάλι στην ξηρά. Είχε φτάσει ή κρίσιμη στιγμή. Τότε μία όμορροπία άκούστηκε άπ' το φρούριο. Πέντε-έξι από τους συντρόφους του Λαέρτη πληγώθηκαν. 'Ο Ζάν Πώλ κλονίστηκε, γιατί μία σφαίρα χτύπησε τη μετάρρη πλάκα της ζώνης του.

—Κατάρα! μουγκούσε.

—Έφδοξ! διέταξε ο Λαέρτης, πηδώντας στο βράχο.

—Ναί, έφδοξ! επανάλαβε κι' ο Ζάν Πώλ με την τρομερή του φωνή, έξάλλως γιατί είχε κλονιστεί για μία στιγμή.

Και όλοι μαζί βγήκαν στην ξηρά. 'Ο Λαέρτης άπτόχως, με τα μάτια του έξανιασμένα, διέκρινε την έπίθεσι. Και ή αλφα αυτή των ανθρώπων ώρησε προς το φρούριο.

—'Ω! βίτου να ξαναγαμίσουν οι μουσουλμάνοι τα τουφέκια τους με τις σακακιοπέτρες! έπρεπε να περάση άρκεση ώρα και σ' αυτή άκρίβη, είχε υπολογίσει ο Λαέρτης.

Είχε άπαγορεύσει στους άνδρες του να πυροβολήσουν, πρίν φτάσουν στο φρούριο.

Καθώς ή άπόστασις ήταν μικρή,

(Ακολουθεί)

ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΜΙΚΡΟΝΗΣΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

ΤΟΥ ANDRÉ CHARMELIN

(Μιά φρικιαστική μονομαχία άνθρωποφάγων από έρωτική αντίληψη)

AΝΑΜΕΣΑ στα πάμπολλα άγρι-πελάγη, που εί-νε σπαρμένα στα όρη, απέραντο Βιρηνικό 'Ωκε-ανό, υπάρχει κι' ένα τύπωμα νησιών — άκρι-θώς στον Τρο-πικό του Καρ-κίνου — το οποίο ο γεωγράφος ονομά-ζει «Μικρονήσια».

Την Μικρονήσια την αποτελούν, τα νησιά Μαγκελλάν, Μαριάνες, Πα-λάος, Καρολίνες, Μαλγκορό, 'Ανσον, Τζάμπερτ κι' εκατό άλλα μικρότε-ρης σημασίας κι' έκτασης.

Το έσωτερικό των νησιών αυτών είναι γεμάτο από παρθένα κι' αδιά-βαστα δάση, πλημμυρισμένα από φο-βερά δηλητηριώδη φρούτα, από αι-μιοδοξείς ιαχουάρους (εί-δος μικροσκοπικών τήξεων) κι' από πλήθος άλλων σαρκόφάγων θηρίων.

Γι' αυτό κι' οι άνθρωποφάγοι κά-τοιχοι των νησιών αυτών, οι φίλο-πόλεμοι και φονεαίοι Μικρονήσιοι, μονάχα πώς την παραλία χτίζουν τις καλύβες των. Οι άραιοι αυτοί συνοικισμοί τους γίνονται συχνά θέατρο έξωφωτισμένων, άγώνων άναμταξό τους και φρικιαστικών κανιβαλικών συμ-ποσίων. Οι μεθυσμένοι απ' τον θρι-αμβό κι' απ' το αίμα της μάχης νι-κητάι, χύνοντας σαν σακάκια στα πτώματα των σκοτωμένων αντιπάλων τους, τα κομματιάζουν και τα τρώ-νε, ωμά ή ψητά, συνοδεύοντας το φα-γητό τους με χορούς έξωφωτισμούς κι' άγριες κραυγές.

Η πολεμική σπολή των Μικρονή-σιων είναι παράξενη και πολύπλοκη. Φορούν ένα μακρό παντελόνι, πλε-γμένο ή και ύφασμένο από γέρες ή-νες του δέντρου κοκό (απ' το οποίο βγάζουν οι Εθνωπίοι το φυτικό βού-τουρο ακούο). Το παντελόνι αυτό είναι κολλητό στα πόδια τους και στο κορ-μί τους, κι' εφαρμόζει τέλεια σαν μα-γιό του μπάνιου.

Έπειτα φορούν μία μακρά καζά-κα, κάτι σαν πουλίδα δηλαδή, πλεγ-μένη κι' αυτή από ήνες κοκό. Τα μα-νίκια της είναι πολύ μακρά και τους σκεπάζουν σχεδόν τα χέρια.

Ο θώρακ, τον οποίο φορούν για προφύλαξη του στήθους, είναι ένα φε-ρό, περσάκινο κομμάτι φλούδας από δέντρο, και σκεπάζεται από άρκετα σκαλιστά ή ζωγραφιστά σχέδια...

Αλλά το πιο παράξενο απ' όλα εί-νε το πώς τη σάχη μέρας του θώ-ρακος των. Την σκεπάζει καλά για να την προφυλάξουν απ' τα βέλη του έχθρου — την ώρα της υποχωρήσε-ως των — και μακραίνει προς τα επάνω και περνάει στο ύψος το κεφάλι τους.

Όσο δε περισσότερο έξέρει ο θώρακ της σάχης τους επάνω απ' το κεφάλι, τόσο κι' η κοινωνική θέσι — καθώς κι' η πολεμική αξία — του μαχητού πο-λύ φράζει, μεγαλώνει.

Πλατείες έπωμίδες συγκρατούν σε-φρά τα δυο αυτιά κομμάτια του πα-

νός του θώρακος, και σκονιά στροφο-γυριστά στο κορμί τους τον κρατούν εφάρμοστο επάνω τους.

Φορούν όμως και κράνος, οι πολε-μιστάι αυτοί, καμωμένο από τα στέ-ματα μεγάλων σκυλόψαρων, τα οποία κόβονται προσεκτικά απ' το κεφάλι του ψαριού — έτσι ώστε τα τρομερά και σουβλερά των δόντια να μείνουν άθικτα επάνω στα σαγονία — ξεραίνον-ται κατόπιν και σκληραίνουν εξαιρε-τικά στον φλογερό ήλιο, και στερε-ώνονται στο τέλος με τέχνη άναμ-ταξό τους, ώστε ν' αποτελέσουν ένα εδός περικεφαλαίας φονεκής στην εμφάνισι κι' άνθεκτικής στα τρομερά χτυπήματα των ροπαλών.

Τα επιθετικά τους όπλα είναι το δό-ρυ, το ρόπαλο, ή τριάντα (κάτι σαν καμάκι κοντό με τέσσερες άμμες) και το τόξο με τα βέλη.

Το δόρυ, το ρόπαλο κι' η τριάντα κατασκευάζονται από χλωρά άκμή ξύλα του δέντρου ατάου, μέσα στα έ-ποια χώνουν σε πυκνές σειρές δόντια κροκοδείλου ή καρχαρίου. Όταν κα-τέπνι το ξύλο ξεραθεί και σκληραίνει — με τη φωτιά ή με τον ήλιο — τη κο-φτερά αυτά δόντια στερεώνουν επά-νω στο ξύλο αναπόσπαστα, και το κα-θιστούν όπλο επίφοβο, δίνοντάς του συγχρόνως ύψι φρικιαστική.

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

Σκεπθίτε τώρα, βλέποντας στην εικόνα μας το πλήθος των δοντιών, πόσους καρχαρίες και κροκοδείλους πρέπει να ξεκάνουν, για να μπορέσει να εξοπλισθή μέτρια ένας Μικρονή-σιος πολέμιστής!

σινος πολέμιστής!

Όταν δυο Μικρονήσιοι έχουν θα-νάσιμες διαφορές να λύσουν άναμτα-ξό τους, τότε καταφεύγουν στη μονο-μαχία, ή οποία είναι πολύ συνθησμένη στη φυλή τους, κι' έχει κώδικα κα-νόνων και έθιμων τέλειο, και λεπτο-μερή σαν τον ευρωπαϊκό σχεδόν.

Σύμφωνα μ' αυτόν, ο ένας αντίπα-λος πρέπει νάχη ως επιθετικό όπλα δυο τριάντες, ο δε άλλος το δόρυ. Ο κληρός άποφαρίζει για τα όπλα του ένος και του άλλου. Έννοείται πως όσο για τα άμυντικά όπλα τους — θώ-ρακα, κράνη κλπ. — πρέπει να τα φο-ρούν κι' οι δυο.

Ας σάς άφηγηθούμε τώρα μία μο-νομαχία τους — απερίληπτη σαν θ-κάκι, που γίνονται πολύ συχνά άναμ-ταξό τους — όπως την περιγράφει ο ιεραπόστολος Μάκ Κόρμικ, π' είναι έκ-δοσις του:

Σ' έναν παρτίλο συνοικισμό του νη-σιού Παλάος, και στην ίδια καλαμώ-πλεξη καλύβα, έμεναν δυο παλληκά-κια της φυλής Μπάντο: ο Τέϊ-Λάο κι' ο Τέϊ-Φούγκα.

Μία φίλια άδελφική ένωσε τις ψυ-χές των δυο σιδαρών άνθρωποφά-γων, ο οποίος ορράνεψαν από μικροί — ύστερα από μία αίματηρή σφαγή των δικών τους, κατά την επιδρομή μίας άλλης γειτονικής φυλής — κι' α-πό τότε έζησαν και μεγάλωσαν μαζί, φραγμένους στη θάλασσα και κυνη-γώντας στα παρθένα δάση, άχωριστοι

Τελείωσε! Απ' τη στιγμή εκείνη ή μάθη Άφροδίτη ήταν ή επίσημη μνηστή του άγριου Τέϊ-Φούγκα, και έπειτα από δυο ολόκληρα φαγγάρια — γινόντουσαν — σύμφωνα με τα έθι-μα — ή τελευταία των γάμων τους!

Ο Τέϊ-Λάο φράζε από τη λύσσα του. Η περιφρονημένη του άγάπη ζη-τούσε αίματηρή 'κανοποίησι κι' οι σφιχτοί δεσμοί τόσων χρόνων φίλης κόηνης άμέσως απ' το κορσού σπα-θι του προτογόνου πάθους του.

Το βράδυ, την ώρα που βασιλεύε ο ήλιος, οι τρεις γεροντότεροι της φυ-λής, καλεσμένοι απ' τον Τέϊ-Λάο, έ-κωναν μία σύσκεψι για να κανονίσουν τις λεπτομέρειες της μονομαχίας, την οποία ζητούσε επίμονα το έρωτευμέ-νο παλληκάρι. Άν σκότωνε τον Τέϊ-Φούγκα, θα κέρδιζε άμέσως τη μάθη έλεκατή του. Κι' αν σκοτωνόταν πά-λι, λίγο τον έμελλε γι' αυτό, μία που θα ζούσε ζωή τυραννική, νοιώθοντας την άγαπημένη του σε άλλον άγκα-λιά!

Οι προύγοντες της φυλής κανόνη-σαν τις λεπτομέρειες κι' έρριξαν τον κληρό για τα όπλα. Ο Τέϊ-Φούγκα θύ-κρατούσε δόρυ, κι' ο Τέϊ-Λάο δυο τριάντες βαρείες, φορτωμένες με δόν-τια κροκοδείλου.

Την άλλη μέρα το πρωί, την ώρα που βγαίνει ο ήλιος, οι δυο αντίπαλοι άντάμασαν στην παραλία και σε μέ-ρος ώριμένο από πρύν. Οι προύγον-τες τους έδωσαν τα όπλα, στάθηκαν

κι' άγαπημένοι.

Εαχουστοί γι' την άνδρεία τους, φοβεροί για την άσπάλεια δύναμη των κορμιών τους, γινόντουσαν πύ-λοι έπίφοβοι ακόμα στους έχθρους των για την άμφοδία της ψυχής των και για τον σφιχτό σύνδεσμό των. Η έ-μνοια κι' ή ένωσι τους έκανε άκα-ταλκίτους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

παράμερα για να επιτηρούν την κα-νονική διεξαγωγή της αμέχει θανά-του μονομαχίας, κι' ή φρικιαστική πάλη άρχισε άμέσως.

Με άγριεμένα πρόσωπα, με μά-τια γεμάτα φλόγες έξουσίσεως και αίματος, ρίχτηκαν τα δυο πρώην έ-δελφια να φαγωθούν μεταξύ τους. Ο Τέϊ-Λάο χτυπούσε μανιασμένα με τις τριάντες το δόρυ του αντίπαλου του, προσπαθώντας να του τ' ρίξει απ' τα χέρια, για να τον άρραπάσει και να τον ξεκάνη εύκολότερα. Κι' εκείνος πάλι προσπαθούσε να τον τυφλώσει με τη ματηρή άκρη του κεράλλι του, για να του μπήξει κατόπιν με λύσσα στ' λαμύ του.

Ο άγώνας αυτός — άγώνας αίματος και θανάτου — κρατούσε πολλή ώρα. Λαχανιασμένοι, καταϊδρωμένοι, αίμα-τολουμένοι απ' τις πολλές πληγές τους, οι δυο αντίπαλοι, άρχισαν πια να χορεύονται και να νοιώθουν βα-ρείά τα γόνατά τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

Και σε μία στιγμή, κατά την οποία ο Τέϊ-Λάο — κάπως πιο αδύναμος απ' τον άλλον — άφανισμένος απ' την κόυ-ρασι κι' εξαντλημένος απ' την άμφο-ραγία, άρχισε να προφυλαχτή με την τριάντα του, το δόρυ του Τέϊ-Φούγκα βήκε έλεύθερο τον δρόμο και χώθη-κε με τρομαχτική όρμη στ' δεξιά μά-τι του Τέϊ-Λάο.

Μούγκρισε απ' τον πόνο ο δύστυ-χος, τυλιαντεύθηκε σαν κεραυνόπλη-κτος και κυλιόστηκε βαρείς στ' έμ-μο. Ένώ δε ξερονόσε αίμα και κλω-τσούσε απ' την άγωνία, ο Τέϊ-Φούγκα κλησίωσε με πήδημα θηρίου, γύρισε άνασκαλα τον οικότρο αντίπαλό του, πάτησε βαρείς το στήθος του, κι' ά-κουμπώντας με δύναμη επάνω στ' όμο-ρο του, το σκόντησε βίαια μέσα στη σπαραγμένη κόγχη του ματιού.

Ένα τρομερό οδύνημα πόνου βγή-κε απ' τα στήθη του Τέϊ-Λάο, φρι-κιστικά τριζήματα κοκκάλων άκού-στηκαν κι' ή αίματη του δόρατος, τρυ-πώντας έγκέφαλο και κρανίο, χώθη-κε στην έμμο, στερεώνοντας έτσι τον καρφωμένο, το κεράλι, στην αίματο-βαμμένη γή.

Κραυγή θριάμβου βγήκε απ' τα στήθη του Τέϊ-Φούγκα, και, σκουπι-ζοντας τον ιδρώτα που τον τσίλωνε, στάθηκε περήφανος παράμερα.

Οι προύγοντες κατόπιν τιν άνακή-ρυξαν νικητή, κι' εκείνος βίχω: να ρίξει τώρα ούτε μία λοφή ματιά στο πτώμα του άλλου έδελφικού του γι-λου, τράβηξε για την καλύβα της πρωτόγονης μνηστής του, μεθυσμένος απ' την θριαμβό του και διψασμένος να γευτή απ' τα μαύρα χείλη της την άμοιβή της νίκης του!

Το βράδυ, την ώρα που βασιλεύε ο ήλιος, οι τρεις γεροντότεροι της φυ-λής, καλεσμένοι απ' τον Τέϊ-Λάο, έ-κωναν μία σύσκεψι για να κανονίσουν τις λεπτομέρειες της μονομαχίας, την οποία ζητούσε επίμονα το έρωτευμέ-νο παλληκάρι. Άν σκότωνε τον Τέϊ-Φούγκα, θα κέρδιζε άμέσως τη μάθη έλεκατή του. Κι' αν σκοτωνόταν πά-λι, λίγο τον έμελλε γι' αυτό, μία που θα ζούσε ζωή τυραννική, νοιώθοντας την άγαπημένη του σε άλλον άγκα-λιά!

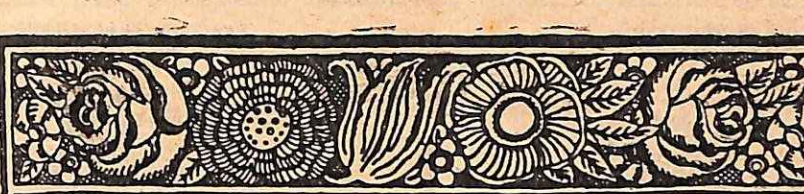
Οι προύγοντες της φυλής κανόνη-σαν τις λεπτομέρειες κι' έρριξαν τον κληρό για τα όπλα. Ο Τέϊ-Φούγκα θύ-κρατούσε δόρυ, κι' ο Τέϊ-Λάο δυο τριάντες βαρείες, φορτωμένες με δόν-τια κροκοδείλου.

Την άλλη μέρα το πρωί, την ώρα που βγαίνει ο ήλιος, οι δυο αντίπαλοι άντάμασαν στην παραλία και σε μέ-ρος ώριμένο από πρύν. Οι προύγον-τες τους έδωσαν τα όπλα, στάθηκαν

κι' άγαπημένοι.

Εαχουστοί γι' την άνδρεία τους, φοβεροί για την άσπάλεια δύναμη των κορμιών τους, γινόντουσαν πύ-λοι έπίφοβοι ακόμα στους έχθρους των για την άμφοδία της ψυχής των και για τον σφιχτό σύνδεσμό των. Η έ-μνοια κι' ή ένωσι τους έκανε άκα-ταλκίτους.

Και όμως τους χώρισε ή άγάπη!... Ναι. Έντυς ν' άγαπήσουν κι' οι δυο τους τον «Κίτρινο Λωτό», την μαυρομελαχροινή δηλαδή κόρη του Λέγγιν-Κλά, μάγου κι' ιερέως της φυ-λής των, ή οποία καθόταν στην άκρη του συνοικισμού και κοντά στο σκο-τεινό θά γονάτι τους και μουδιασμέ-να τα άσπάλεια μπράτσα τους.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένας περίεργος ύπολογισμός. Η τραγική Μοίρα των με-γάλων έφευρετών. Ο έφευρέτης του άτμου στο Φρενκο-μείο. Έφευρέτες που πλούτισαν άλλους και φυλακίστηκαν οι ίδιοι για χρέη. Έφευρέτες που αυτοκτόνησαν. Ποιός έ-φευρε τα ματογυάλια. Η χρησιμοποίησις τους απ' τους Κινέζους, κτλ. κτλ.

Ένας Γερμανός επιστήμων είχε την ιδέα να κάμη έναν περίεργο ύ-πολογισμό, επί του εξής ερωτήματος: α' Αν βλοι οι άνθρωποι της γής «συγ-χωνευόντουσαν» α' έναν μόνον άνθρω-πο, ποιός διαστάσεις θα είχε ο άν-θρωπος αυτός;

Και ο Ουαμάσιος επιστήμων κατέ-λθε στα άκλόυθα συμπεράσματα: Έπολογισμένον ότι ο πληθυσμός της γής άνέρχεται σε ένα μισο δια-κατομύριο, ο όγκος που θα άπετελεί-το απ' το σύνολο των κατοίκων της συγχωνευμένων σ' ένα μόνο άνθρωπο, θα είχε ύψος 18 χιλιομέτρων. Κατ' αναλογίαν λοιπόν, ο κύβος του «Αί-αντος» θα έφτανε πολύ πιο κάτω από το γόνατό του.

Κάθε αυτό του τέρατος αυτού θα είχε μήκος 40 μέ-τρων και επάνω στη γλώσ-σα του θα μπορούσαν να έκ-τελέσουν γυμνάσια μάχης 9 συντάγματα πεζικού!

Τ' πάλια του θα σκέπα-ζε επιφάνεια 30.000 τε-τραγ. μέτρων και ο δαίκτης του χρώου του θα είχε μή-κος 88 μέτρων.

Ο άνθρωπος τέλος αυτός θα μπορούσε με λίγα έθιμα-τα και σε διάστημα τεσσά-ρων λεπτών της ώρας να φθάσει από το Παρίσι στη Νέα Υόρκη.

Τραγική ύπηρε ή τύχη πολλών μεγάλων έφευρετών, έδωγέτων της ανθρωπότητας. Ο πραγματικός έφευ-ρέτης του άτμου Κλαύδιος Ζουφουά πέθανε στο Φρενκομείο, άφ' ου πρώτα έμεινε άρκετά χρόνια σ' ένα Άσκλη Άνιάτων.

Έπίσης ο έφευρέτης της έλκας, ο Φρειδερίκος Σιχάξ, δεν στάθηκε πιο τυχερός. Την έφευρεσί του την έε-μεταλλεύθησαν άλλοι, ενώ αυτός δεν πήρε καμιά άμοιβή ούτε απ' το κα-τος, ούτε από τους έρωσιμιστάς τους, όποιους έπλούτισε. Πέρασε μία ζωή γεμάτη στερήσεις και φτώχεια και στο τέλος ρίχτηκε σαν κούκος λωπα-δύτης στις φυλακές της Χάδερ: για τα πολλά χρέη που είχε συνάψει προ-σ' έναν πλούσιο Κινέζο ένα ζευγάρι γυαλιών, παίροντας τότε χρήματα, στα θά έφταναν για ν' άγοράσει δυο άλογα.

Οι Κινέζοι λοιπόν ή-σαν οι ύποστηρικτές

Πολύ συγκινητική ύπηρε ή τύχη του χημικού Λεμπλάν, ο οποίος έφευ-ρε τον τρόπο της εξαγωγής σόδας α-πό το θαλάσσιο νερό. Ένώ έκανε τους άλλους πάμπλουτους, ο ίδιος πέραςε πάλμπτωος όλη του τη ζωή και στο τέλος αυτοκτόνησε.

Το ίδιο τραγικό τέλος είχε κι' ο έ-φευρέτης των περισσεφωμένων φά-ρων Μέρλιερ, ο οποίος καταρρεωμέ-νος, κυνηγημένος από τους δανειστές του, και φοβούμενος τη φυλάκισι, έ-παράτησε τη ζωή του αυτοκτονών-τας!

Ποιός έφευρε τα ματογυάλια; Μέχρι πρό τινος έπιστεύ-ετο ότι έφευρετής τους ή-ταν ένας Μανδάρινος της Κίνας. Έν τούτοις ή τιμή της χρησιμοποίησις αυτής έ-φευρέσεως δεν άνήκει ούτε σε άντισέσωπο της κιτρι-νής φυλής, ούτε στους Ρω-μαίους, όπως ύποστηρίζουν πολλοί.

Έίπε πια δέδοιο ότι, κα-τά τα μέσα του 14ου αιώ-νος, κάποιος Βενετός κατε-σκέυασε και χρησιμοποίησε τα πρώτα ματογυάλια. Η έφευρεσί αυτή του Βενε-τού δεν διεδόθη άμέσως, γιατί τότε ή κατασκευή των γυαλιών έτοιμίζε πολύ και

το σπουδαιότερο, οι ιππότες και οι ά-ρχοντες έν γενει, δεν συνήθιζαν να διαβάζουν.

Για το λόγο αυτό το εμπόριο των ματογυαλιών στην Ερώπη, επί πολ-λά χρόνια ήταν πολύ περιορισμένο, ενώ είχε επεκταθεί στα χέρια της «Παπ' Ανατολής από Λουβαρνούς έ-μπορους.

Οι Κινέζοι, οι μεγαλύτεροι φίλοι των γραμμάτων τότε, σκυμμένοι πάν-τοτε στα περίπλοκα χειρόγραφα τους, ύποδότηθηκαν μ' ένδοσιασμό και άνα-κούρασι το άπλο εκείνο βόγανο που είχε τη μαγική ιδιότητα να ισχυρο-ποιή την εξασθενημένη όρασί τους.

Ένας Άγγλος συγγραφέας του 14ου αιώνος διαγγείλει ότι έποώλτες σ' έναν πλούσιο Κινέζο ένα ζευγάρι γυαλιών, παίροντας τότε χρήματα, στα θά έφταναν για ν' άγοράσει δυο άλογα.

Οι Κινέζοι λοιπόν ή-σαν οι ύποστηρικτές

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝ

— Η Μαίρη Πίκφορντ, ύστερ' από πολυετή άπομάκρυνσι από τον κινη-ματογράφο, παρουσιάστηκε και πάλι σ' ένα καινούργιο φίλμ, με τον τίτλο «Μυστικά».

— Ο βασιλεύς και ή βασίλισσα της Άγγλίας παρακολ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑ ΣΣΑΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΥΒΟΝΗ

Ήμουν τότε είκοσι χρόνων και η δεσποινίς Υβόνη ντε Καρμπόν μόλις δεκαοχτώ.

Ήταν προικισμένη απ' τη φύση με μια εξαίσια ωμορφιά. Είχε μεγάλα μαύρα μάτια και μαλλιά πιά μαύρα κι' από τα φτερά της κίσσας.

Στον πύργο του πατέρα της βρισκόντουσαν πάντα πολλοί εύγε νείς καθαλλίεροι, αλλά η Υβόνη προτιμούσε απ' όλους έναν, και μόνο έναν την συνόδουσαν πάντοτε στους περιπάτους της.

Ήμουν ο έμπιστος της οικογενείας της. Ο μαρκήσιος ντε Καομπόν, ο πατέρας της, πέθανε στην αγκαλιά μου. Μολονότι δέ, ήμουν νεώτατος, οι φίλοι μου, από ζήλεια, έλεγαν ότι είχα καταντήσει ο γρηγαίος πιστός υπηρέτης του σπιτιού της.

Κάθε μέρα διασχίζαμε το δάσος έφιπποι. Όσες φορές η Υβόνη συναντούσε καμμία τοποθεσία που της άρεσε, με παρακαλούσε να ξεπερσέφουμε. Κι' εγώ εκείνη καθόταν πάνω σε κανένα θάλαχο για να ρεμβάσει, εγώ της μάχευα άνεμώνες και κληματαίδες. Πολλές φορές μάλιστα, εγώ μάχευα λουλούδια, γυρίζοντας έξω από τα βλέμματά μου προς αυτή, την έπιαν να με κρυφοκυντάζει.

Μου μιλούσε πάντα με μεγάλη τρυφερότητα. Και δεν μπορούσα να ξεγνήσω γιατί τα γλυκά εκείνα λόγια της, που έδιναν απ' τα λόγια γαλήνης, είναι μια τόσο μυστική γοητεία. Η έμπιστοσύνη που μου έδειχνε με συγκινοδσε εξαιρετικά κι' ήτανε στιγμές που νόμιζα πως κάποιο μυστικό θα ξέφυγε απ' τα χείλη της, το μυστικό εκείνο που τόσο με άνηγοούσε... Τις στιγμές εκείνες, την εκύτταξα άμυλητος κι' έκστατικός, όπως κυττάζει ο πιστός τη θεά που λατρεύει...

Ένα πρωί, ξεκινήσαμε για τον συνηθισμένο μας περίπατο, αν κι' από την ώρα αυτή φαινόταν ότι την ημέρα εκείνη θάκανε ζέστη εξαιρετική.

Όταν ύψώθηκε αρκετά ο ήλιος, άρχισε τέτοια ζέστη, όπως νόμιζε κανείς πως έδιναν φλόγες από τη γη και μια τρομερή κορυβόρα απλώνονταν στην άμυσσούρα. Μόνο τα τζιτζίκια στα δέντρα τονίζανε το μονότονο τους τραγούδι.

Προχωρούσαμε καλπάζοντας κι' από τα πλευρά των άλλων έτρεχε ποτάμι ο ιδρώτας.

Όταν φτάσαμε στο υποστατικό των Σιλάν, η Υβόνη με παρακάλεσε να σταματήσουμε.

Είχε ήπια ένα ποτήρι γάλα κι' έπειτα ξεκινήσαμε πάλι με

δυνατό καλπασμό.

Η πεδιάδα απλώνεται μπροστά μας όμαλη και καλπάζαμε δίπλα να και πιά γρήγορα.

Έξαφνα από το νοτιά, ύψώθηκε ένα σύννεφο. Σε λίγο όλος ο ουρανός σκεπάστηκε από μια σκοτεινή θολούρα, που έκανε πιά αποπνικτική τη ζέση. Η πρώτες χοντρές στάλες μίας χτύπησαν στο μέτωπο δροσιστικές.

— Λες να πιάσει καμμία μπόρα ; με ρώτησε η Υβόνη.

— Δεν πιστεύω... Όστόσο δεν θάταν άσχημη μια μικρή ψιγ'λα... Θα δροσίσει τη γη που την έψησε ο ήλιος...

— Άλήθεια!... Να δροσιστούν λίγο και τα φτωχά λουλούδια ; Τι όμορφες που θάταν τότε η παπαρούνες!... έλεπε η Υβόνη και γέλασε με το κρυστάλλινο χαρ-

Πέρασε το καλοκαίρι. Απ' τα κλαριά των δέντρων του κήπου έπεφταν τα ξερά φύλλα. Κι' έβροχές του φθινοπώρου άρχισαν. Είμαστε στις πρώτες μέρες του Οκτώβρη. Η Υβόνη έβηγε τώρα περισσότερο. Το δροσερό πρόσωπό της μαραινόταν δίπλα κι' είχε πάρει την χλωμάδα των φθινοπορινών φύλλων.

Βλέποντας την φοβερή αυτή αλλαγή στο πρόσωπο της φίλης μου, άνησυχούσα τρομερά. Η χλωμάδα της μου προξενούσε έναν άδριστο φόβο.

Μια μέρα πήρα θάρρος και την ρώτησα κάπως απότομα και με τόνο επιβλητικό :

— Γιατί δεν φροντίζεις για την υγεία σου, Υβόνη ;

— Εκείνη χαμογέλασε και με ύφος θλιμμένο μου απάντησε :

Θαίνε ίσως—άλλοίμονο!... — και τα όνειρα που έπλαθα ως τώρα θα τάραινε κι' αυτά ο βορρής του πόνου και της δυστυχίας ;...

— Καίσαρ, είσαι ένας πραγματικός φίλος, ένας πολύ καλός φίλος, έλεπε πάλι σε λίγο η Υβόνη σαν να μάντευε τις σκέψεις μου.

Ήισατε μόνοι στην αίθουσα, έχοντας μπροστά μας μια όμορφη λαογραφία, που παρίστανε μια προμήνη των Καρμπόν, που της έκοψαν το κεφάλι στην λαμνητόμο κατά την εποχή της τρομοκρατίας.

Έξαφνα ένας δήχας απότομος, δυνατός έπιασε την Υβόνη. Έφτασε άμέσως την τσέπη της και κατόπιν μου έλεπε με μισοδυστη φωνή :

— Καίσαρ, δός μου το μαντηλά σου...

Της το έδωσα. Την είδα να το φέρνει στο στήμα της. Όταν το τράβηξε, πρόσεξα πως ήταν ματωμένο.

Έγινε την στιγμή εκείνη σαν τρελλός και της έπιασε τα χέρια να της τα φιλήσω, να της δώσω παρηγορία.

Εκείνη τότε, βλέποντας την ταραχή μου, έλεπε :

— Καίσαρ!... Ό, μη λυπάσαι έσύ!... Άν μ' αγαπάς, μη λυπάσαι!...

Δεν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει τα λόγια της, γιατί η κυρία ντε Καρμπόν πεονώντας από το διάδρομο και βλέποντας την κόρη της κατάχλωμη τρόμαξε κι' έτρεξε κοντά της.

— Τι έχεις αγάπη μου ; την ρώτησε.

— Ό! τίποτε, μαμά... Μου έσχε μια ζάλη... Εύτυχώς που ήταν έδω ο Καίσαρ.

Η κυρία ντε Καρμπόν αγάλλασε την κόρη της. Άλλοίμονο! Πολύ άργά κατάλαβε την κατάστασή της...

— Έγινε ότι μπορούσε να γίνη... Δυστυχώς η άρρώστεια είχε προχωρήσει. Η Υβόνη ήταν πολύ άσχημη...

— Ένα ταξίδι σε μεσημβρινό κλίμα! διέταξε ο γιατρός. Πρέπει ν' αλλάξει άέρα...

Η προστομασίες γίνηκαν σύντομα.

Όλες τις ημέρες εκείνες κρατούσα συντροφιά της Υβόνης. Προσπαθούσα να της δώσω θάρρος. Εκείνη χαμογελούσε κι' όλο μιλούσε για τα άπαλά κήματα της γαληνεμένης Μεσογείου. Η φοβερή όμως άρρώστεια προχωρούσε με καλπασμό. Τα μάτια της Υβόνης φλεγόντουσαν απ' τον πυρετό που την τυραννούσε. Έβη-

χε, έβηκε άκατάπαυστα, μέρα και νύχτα...

Την άλλη εβδομάδα πήραμε το τραίνο για την Υέρ.

Στην Τουλούζη έπαθε μια συγκοπή. Προφανώς ήταν άδύνατο να εξακολουθήσει το ταξίδι. Άποφασίσαμε, λοιπόν, με την κυρία ντε Καρμπόν, να την μεταφέρουμε σ' ένα ξενοδοχείο κοντά στον σταθμό ως ότου να καλύτερήσει κάπως...

Πραγματικά, έπειτα από πολλές περιποιήσεις την ξανάφερα στις αισθήσεις της. Μόλις άνοιξε τα μάτια της, νομίζοντας ότι φτάσαμε στο τέρμα του ταξιδιού μου, έλεπε :

— Μαμά, άνοιξε τα παράθυρα. Θέλω να ιδω την θάλασσα!...

Η μαρκησία όμως, κατάκοπη και συγκινημένη, άναπαύονταν στο διπλανό δωμάτιο.

Είχα αναλάβει εγώ να ξαγρυπνήσω πλιά στην κόρη της. Όταν την άκουσα να μιλά, δεν άπάντησα, αλλά γονάτισα και άρχισα να παρακαλώ τον Θεό να κάνει το θαύμα του.

Εκλαιγα... Έξαφνα έγνωισα ένα χέρι λεπτό να χαϊδεύει το μέτωπό μου.

— Σύ είσαι, Καίσαρ ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Καί η μαμά ;

— Είνε στο διπλανό δωμάτιο...

Θέλεις να την φωνάξω ;

— Δεν είνε άνάγκη... Είνε τόσο κουρασμένη... Βοήθησέ με σε παρακαλώ να καθίσω λιγάκι.

Με μεγάλη προφύλαξη την άνασήκωσα και την έστήριξα επάνω στα μαξιλάρια της.

Είχε μπλέξει τα μπράτσα της γύρω απ' το λαιμό μου, κι' ένοιωθα την ζεστή άναπνοή της στο πρόσωπό μου.

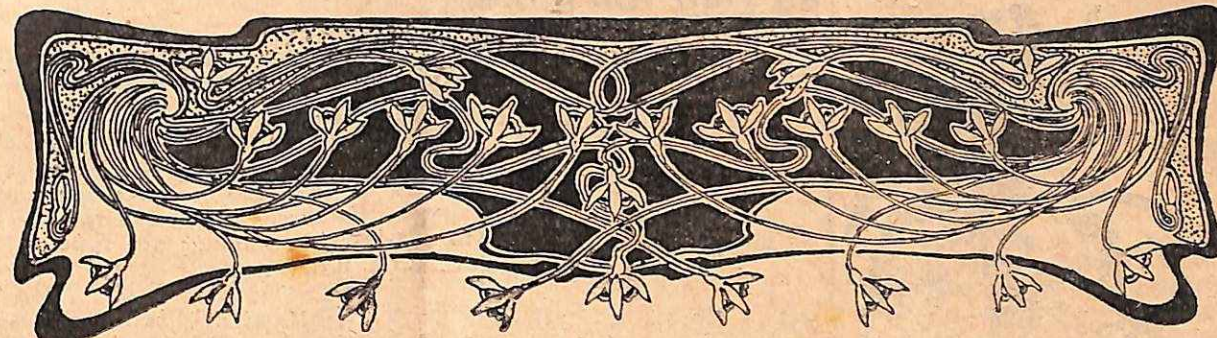
Έξαφνα, σαν να είχε ξανάρθει νέες δυνάμεις, άρχισε να μου μιλά :

— Πόσο εύτυχισμένη είμαι κοντά σου!... Τώρα, που ο θάνατος δεν θ' άργήσει να με πάρει, σου έχμυστηρέωμαι την αγάπη μου... Ό Θεός επιτρέπει σε μια Καρμπόν ν' αγαπά έναν τίμιο άνθρωπο... Καίσαρ, η ψυχή σου είνε δική μου... Η άγωνία μου μου φαίνεται πολύ γλυκιά στην αγκαλιά σου...

Τα λόγια αυτά την είχαν ξαντήλσει. Τα μάτια της τα σκέπατε μια σκιά και τα έκλεισε άπαλά και ήσυχα...

Η αυγή φώτιζε από το παράθυρο... Φώναζε!... Έκλαφα σαν τρελλός... Μά δεν άνοιξε πιά τα όμορφα της μάτια... Είχε πεθάνει.

Έντος όλίγου ο «ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ». Η μεγαλύτερη πρωινή εφημερίδα, άπαραίτητος σύτροφος κάθε σπιτιού.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άφέλεια και η ιδιοτροπίες του ναυάρχου Νέλσωνος. Η σχέσεις του με τη σύζυγό του και με τη φίλη του λαίδη "Αμιλτων. Πώς προσέβαλε τη γυναίκα του και μάλωσε έρωτικά μαζί της. Τά τρία αυτοκρατορικά στέμματα της Γερμανίας. Η τρέλλες ένας παράφρονος έστεμμένου. Πώς ο Παύλος της Ρωσίας προκάλεσε σε μονομαχία έλους τους ήγεμόνες της Εύρώπης, κτλ.

Ο περίφημος "Άγγλος ναύαρχος Νέλσων, ο οποίος δοξάστηκε κυρίως στη ναυμαχία του Τραλφαγκάρ, όπου, άπου προηγουμένως κατατρόπωσε το γαλλικό στόλο, σκοτώθηκε κι' ο ίδιος, είχε πολύ ιδιότροπο χαρακτήρα.

Γενικά, ήταν γενναίος και ίπποτικός προς έλους, αλλά είχε και στιγμές άνεξηγήτη άφέλειας και στιγμές πείσματος τρομερού.

Η ιδιοτροπίες του αυτές εκδήλωνόντουσαν πρό πάντων στις σχέσεις του με τη νόμιμο σύζυγό του λαίδη Νέλσωνος και με τη θρυλική φίλη του λαίδη "Αμιλτων, την ώραιότερη τυχοδιώκτιδα και σύζυγο του πρεσβυτού της "Άγγλίας στη Νεάπολη λόρδου "Αμιλτων.

Ο Νέλσων είχε κάνει το σφάλμα να μη φροντίσει να κρύψει από τη σύζυγό του τις σχέσεις του με την λαίδη "Αμιλτων. Κάποτε μάλιστα είχε την άφέλεια να γράψει στη σύζυγό του, τα εξής μεταξύ των άλλων :

"...Δεν ξέρεις, αγαπητή μου, με πόση περιπάθει με υπέδεχτηκε η λαίδη "Αμιλτων, όταν μετά τη νίκη του "Αβουκού, ξαναγύρισα στη Νεάπολη, με το στόλο μου! Στις έορτές, που δόθηκαν προς τιμήν μου, ήταν πάντα πρώτη και καλύτερη... Έλάμπε δίπλα μου σαν ένα άλγιστό διαμάντι... Ήταν γι' μένα το καλύτερο έπαθλο που μπορούσα να νείρευτώ... Καταλαβαίνω πως με λατρεύει..."

Υστερ' από τέτοιες άφελείς προλήψεις και προσβολές, ήταν φυσικό η λαίδη Νέλσωνος να βγάλει έντελώς από την καρδιά της το σύζυγό της. Το έγραψε μάλιστα στη χαμμή σχέση με τον άνδρα της.

Το σκάνδαλο έγινε τότε γνωστό και η λαίδη "Αμιλτων της οποίας έβινετο κυρία η ύπόκλητος, άρχισε να φέρεται ψυχρά στη Νέλσωνα.

Υστερα από ένα χρόνο, η λαίδη Νέλσωνος μετανοημένη για την έκρηξη της άστυρότητας, έστειλε ένα γράμμα στον άπιστο σύζυγό της, παρακαλώντας τον να μετανοήσει κι' αυτός και να ξαναγυρίσει στη ναυτική του στέγη.

Ο Νέλσων όμως φάνηκε όχι μόνο πεισματάρης στην περίπτωση αυτή,

αλλά και πολύ σκληρός απέναντι της συζύγου του, που τόσο την είχε πικράνει. Με την ιδέα ότι αυτή ήταν η αίτια να ψυχρανθή απέναντί του η λαίδη "Αμιλτων, και της επέστρεψε το γράμμα της εκείνο, σημειώνοντας τα εξής :

"Ανοίχτηκε κατά λάθος ύπό του λόρδου Νέλσωνος. Δεν έδιωχόταν όμως."

Έτσι η διάρρηξης των συζυγικών του σχέσεων ήταν πιά έρωτική, χωρίς όμως μ' αυτό ο Νέλσων να ξανακερίσει τον έρωτα της φίλης του. Είνε άγνωστο αν ο ένοχος ναύαρχος μετανόησε κατόπιν για το τόσο του

πείσμα.

Οι Αυτοκράτορες της Γερμανίας έφεραν όλοτες τρία στέμματα. Το "Γερμανικό", το "Μεσογειακό" και το "Ρουμαϊκό". Το πρώτο ήταν άστέμμενο, το δεύτερο σιδερένιο και το τρίτο χρυσό.

Γι' το δεύτερο υπήρχε η παράδοση ότι έσωτερικώς είχε ένα σιδερένιο έλασμα κρυμμένο από τα καρφιά με τα οποία έσταύρωσαν το Χριστό.

Υπάρχει όμως και μια άλλη παράδοση ελληνική, προσέλευτος, η οποία λέει ότι από τα καρφιά εκείνα έγινε η λόγχη με την οποία ο Μέγας Κωνσταντίνος έπολέμισε έναντι των Βαυβάρων. Άλλα έργονται πάλι οι Γερμανοί ιστορικοί και λένε ότι η λόγχη εκείνη περιέπεσε κάπο-

τε στα χέρια του Ροδόφου της Βουργουνδίας, ο οποίος τη χάσισε στον "Ερρίκο τον "Ορεινό", Αυτοκράτορα των Γερμανών, παίρνοντας από αυτόν ένα μέρος της Σαβοΐας εις αντίταλλαγμα. Κι' έτσι τα καρφιά της σταυρώσεως του Χριστού περιήλθαν πάλι στους Γερμανούς Αυτοκράτορες.

Πολλά ανέκδοτα διηγούνται σχετικώς με τον ήμισυπαράφρονα Αυτοκράτορα της Ρωσίας, Παύλο, του οποίου η εξωφρενικές ενέργειες στοίχισαν πολύ ακριβά στο κράτος του.

Κάποτε, π.χ., ο Παύλος ύποπτευόμενος ότι ο στρατός των "Γνωμένων Συμμάχων, του οποίου μέρος απέ-

τείλει και ο δικός του, ενέκλιτο από τον Ναπολέοντα, έπειδή οι "Άγγλοι και οι Αυτοκρατορικοί συνωμοτούσαν εναντίον του, διέταξε τη συμαχία του μαζί τους, έντελώς άπότομα και χωρίς καμιά προσειδοποίηση ή δικαιολογία. Έβρισε μάλιστα τους προσεβυτάς των πρώην συμμάχων του, τιμώρησε πολλούς αξιωματικούς του, που τόλμησαν να επιφέρουν παρατηρήσεις για την παράλογη αυτή πράξη του και άφισε τους "Άγγλους και Αυτοκρατορικούς να μάχωνται μόνοι κατά του Ναπολέοντος.

Όταν πάλι οι "Άγγλοι κατέλαβαν τη Μελίτη, στο περίφημο Γάμμα των "Γαλιτών της οποίας μέγας άρχηγός ήταν ο Παύλος, ο Ρώσος Αυτοκράτορας θυώσε τόσο πολύ, ώστε διέταξε έξω από να δημοσιευθή η εξής αυτοκρατορική διακήρυξη :

"Ο Αυτοκράτορας της Ρωσίας, βλέποντας ότι η δύναμις της Εβρώπης δεν συμφωνούσε και θέλοντας να θέσει τέμα στον πόλεμο, ο οποίος επί έντα έχει καταστρέψει τον κόσμο, έπροέβλεψε να θέσει μένος στο όπλο θέλει προσκαλέσει έλους τους άλλους ήγεμόνες για να άναμμερτηθούν μαζί του σε μονομαχία. "Ως μάλιστα προτείνει να κληθούν οι ύπουργοί και στασάτοι της Εύρώπης."

Οι άλλοι ήγεμόνες που ήταν λογι- και άνθρωποι, δεν δέχτηκαν βέβαια την πρόκληση αυτή του παλλήκαρο Αυτοκράτορος, η γελοιογραφική όμως έφημερίδα της έπορχης τον έσαυτο- ζαν επί μήνες όλοκλήρους.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ

ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΒΑΡΩΝΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΑΟΡΙ

Η περιπετειώδης ζωή του Σαρλ Τιερρύ. Η φυγή του κατά την επανάστασι στο Λονδίνο. Πώς τον εξαπάτησε ένας διαβολόπαπας. "Οπου ο Τιερρύ φαντάζεται πως αγόρασε τη Νέα Ζηλανδία. Ένα άτελειστο ταξίδι. Απάτες, ένειρα, τρελλές. Η άφιξις στη Νέα Ζηλανδία. Από τα ύψη στα Τάρταρα. Το μυστηριώδες τέλος του Τιερρύ, κτλ.

ΝΑΣ από τους πιο πολυτάλαντους και φιλοκίνητους τυχοδιώκτες του περασμένου αιώνα, ένας από τους περσιότερους αντιπροσωπευτικούς τύπους των κουρσάρων του παλιού καιρού, ήταν και ο βαρώνος Σαρλ Τιερρύ ντε λα Βιλ ντε' Αδραϊ. Η αλήθεια είναι πως ο άνθρωπος αυτός δεν γεννήθηκε για να γίνει τυχοδιώκτης. Κατά βάθος ήταν ένας φιλόνομος και φιλόσοφος πολιτής. Με τη περσιότερη των έρευνών σε μέλη από τις πιο δραματικές περιπέτειες που είχε να παρουσιάσει ο περασμένος αιώνας.

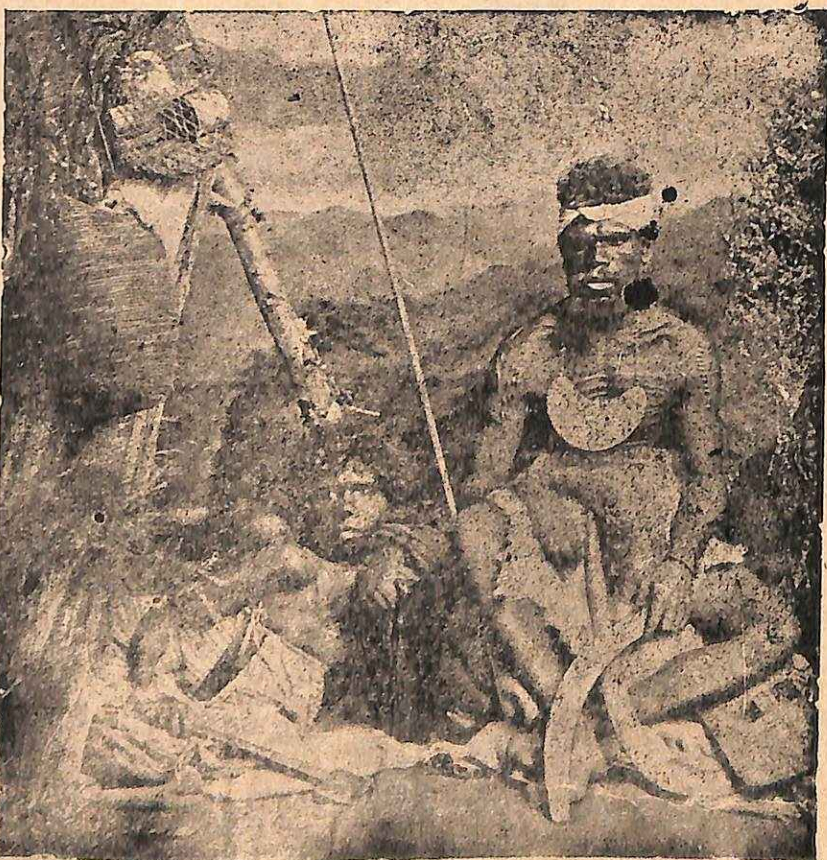
Ο βαρώνος ντε λα Βιλ ντε' Αδραϊ ήταν άναφός του Τιερρύ, του πιστού θαλαμηπόλου του τελευταίου βασιλέως της Γαλλίας, που παρέμεινε ιστορικός χωρίς στην άρσινά με την οποία υπηρέτησε τον τραγικό κύριο του ως τη στιγμή που τον ανέθεσαν στη λαμπρότητα. Ο Σαρλ είχε νουνό τον κλάμα ντε' Αδραϊ, τον αδελφό του Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Απλό μικρό παιδί έδειχνε ότι θα γίνει ένας καλός και επιτηδύμενος αδικός, ένας απ' αυτούς τους γοητευτικούς γραμμογράφους της Αθήνας των Βερσαλλιών. Μια μέρα, όμως, έσπασε στη Γαλλία ή θύελλα της μεγάλης Επαναστάσεως. Τα κεφάλια των ευγενών έπεσαν το ένα ύστερ' από το άλλο. Και ο Σαρλ αναγκάστηκε, για να γλυτώσει τη ζωή του, να φύγει από τη επαναστατημένη Παρίσι και να πάει μαζί με άλλους φυγάδες στο Λονδίνο.

Πώς ζούσε εκεί. Πώς έβγαζε τα έξοδά του; Αγνωστο. Το γεγονός είναι ότι ο Σαρλ Τιερρύ γνώρισε τη βασανισμένη ζωή που πέρασαν στην εξορία όλοι οι ευγενείς της Γαλλίας. Περίοδος επίσης είναι ότι η περιπέτεια αυτή τον έκανε να αλλάξει σκέψεις και να καταλήξει στην απόφασι να μην αφήσει να του φύγει καμιά ευκαιρία για να αναδειχθεί, για να επιβιώσει. Ο σεισμός που κλόνισε και γκρέμισε το θρόνο της Γαλλίας—ένα θρόνο που φαινόταν ακλόνητος—συντάραξε και τον ήρικό κύριο του Τιερρύ. Αφού ένας σίρηνος αναστάθηκε το σώματι, γιατί αυτός να μείνει φιλόνομος και φιλόσοφος; Έπρεπε να αγωνιστεί κι ο ίδιος με τα ίδια όπλα, να φανή σκληρός, να γίνει ανήλικος, περισσότερο φιλοκίνητος. Τυχοδιώκτης, με δυο λόγια!

Το 1814, επί Μεγάλου Ναπολέοντος, αναβρόσκουμε το βασίλειο, και στο ιστορικό συνέδριο της Βιέννης, με την ιδιότητα του ιδιαιτέρου γραμματέως κάποιου σημαντικού διπλωμάτου. Το 1815, παρουσιάζεται ως αξιωματικός των δυνάμεων, ο ένας ανήλικος σύνταγμα. Το 1816 ανυψώθηκε απόλυτος της γαλλικής πρεσβείας στο Λονδίνο. Το 1819, τον συναν-

τούμε φαιττή της Θεολογίας στην Οξφόρδη και ύστερ' από δυο χρόνια, σπουδαστή της νομικής στη Καίτημπριτζ. Το 1822, ο Σαρλ Τιερρύ παίρνει γυναίκα την κόρη ενός ιερέως. Στο σπίτι του πεθερού του γνωρίστηκε με κάποιον Κένταλ, ιεραμένο κι επιχειρηματία συγγενούς, ο οποίος τότε μόλις είχε επιστρέψει από τη Νέα Ζηλανδία. Και ο άγιος αυτός, αλλά και παμπόνηρος άνθρωπος, έπεισε το Γάλλο βαρόνο να αγοράσει... ολόκληρη τη Νέα Ζηλανδία. Δεν βιά του ζητούσαν και πολλά... Έφτανε να δώσει είκοσι χιλιάδες φράγκα μετρητά σε δυο αρχηγούς των Μαορί—θαγενών της Νέας Ζηλανδίας—που θροσκόντουσαν τότε, περσιτικοί, στο Λονδίνο.

Ο Σαρλ ένθουσιαστηκε κι αυτή την ιδέα... Η σκέψη ότι 'έ' αποκτήσει ένα ολόκληρο νησί, ότι θα γινόταν κύριος μιας μεγάλης περιφέρειας, που στην περιέβαλε την εποχή εκείνη ένας πέπλος μυστηρίου, τον έκανε να μην αναμετρήσει τις δυσκολίες που θα συναντούσε στη διακυβέρνησι του βασιλείου του. Δέχτηκε άμέσως την πρότασι του Κένταλ και του έδωσε είκοσι χιλιάδες φράγκα (έναν Θεός μονάχα ξέρει πώς εξοικονόμησε το ποσό αυτό!) για να τα μεταβιβάσει στους αρχηγούς των Μαορί. Ο εύθυμος βαρόνος, πήρε τα χρήματά του αυτά, τα έβαλε στην τσέπη του κι... να αή τα ξαναβγάλη και ύστερ' α φρόντισε να διώξει μια ώρα αρχύτερ' από το νησί.

Νεοζηλανδός πολεμιστής με την οικογένειά του.

Τετρα τους δυο φυλάρχους από το Λονδίνο. Ο Σαρλ Τιερρύ, ωστόσο, νομίζοντας πως ήταν πια κύριος της Νέας Ζηλανδίας, σκέφτηκε ότι έπρεπε να ζητήσει να αναγνωριστούν επισήμως τα δικαιώματά του και να αρχίσουν να εκμεταλλεύεται το φυσικό πλούτο του... βασιλείου του. Την πρώτη αίτησι του την έκανε στην αγγλική Κυβέρνησι, η οποία, καθώς ήταν ένοχο, νόμιζε πως είχε να κάνει με ένα παράφρονα και δεν καταδέχτηκε καν να του απαντήσει. Ο βαρόνος μας, χωρίς να απογοητευθεί, ξεκίνησε για τη Γαλλία, για να βρή τη δική του στην πατρίδα του. Μα και η γαλλική Κυβέρνησι, αφού εξέτασε καλά την υπόθεσί του, του αποκρίθηκε ότι, για να υποστηρίξει το βασίλειο να αναγνωρισθούν τα δικαιώματά του, έπρεπε πρ'όπαν να πάει ο ίδιος στη Νέα Ζηλανδία και να καταλάβει το... βασιλείο του.

Και τότε ο Σαρλ, χωρίς να διστάση διόλου, μπήκε σ' ένα καράβι και τράβηξε για τη μακρινή χώρα του!

Εντα ώρα πρ'ό, ο βαρόνος ντε λα Βιλ ντε' Αδραϊ ξεμπαρκάρηκε στην Μαρτινική χωρίς να έχει ένα σκούφο στην τσέπη. Η αλήθεια θέλει να είναι ότι ήταν κάτοχος μιας τεραστίως περσιότητας. Όσπου ν' αρχίσει όμως να εκμεταλλεύεται τον εθνικό πλούτο του κράτους του, έπρεπε να ζητήσει. Και ο βασιλέας της Νέας Ζηλανδίας

παρέδιδε μαθήματα πιάνου, για να κερδίσει λίγα χρήματα. Αργότερ' πήγε στη Γουαδελούπη, όπου εξακολούθησε να κάνει τη καλή του δουλειά πια του πιάνου, αλλά της άρπας.

Στο όραμα αυτό νησί, ο ήρωάς μας τα κατάφερε να βάλει στο χέρι κάποιον κύριο Σολωμώντα και να του πάρει δώδεκα χιλιάδες φράγκα, με την υπόσχεσι να του παραχωρήσει αργότερ' την εκμεταλλεύσι ενός μεγάλου μέρους του βασιλείου του. Από τη στιγμή που ο Σαρλ Τιερρύ έγινε κάτοχος κύριος του ποσού, νόμιζε πως τελείωσαν τα δάματα του. Όσο, αυτό δεν τον εμπόδιζε να συστήσει μια εταιρία κατασκευής οικημάτων στη Ζηλανδία, και να πάρει τις οικονομίες αρκετών άφελων της Γουαδελούπας, οι οποίοι ενόμισαν ότι έκαναν την πιο επικερδή τοποθέτησι των χρημάτων τους.

Και την 29 Μαΐου 1833—κλείνοντας ακριβώς εκατό χρόνια ύστερ' από λίγες ημέρες—ο βαρόνος ντε λα Βιλ ντε' Αδραϊ, που είχε στο μεταξύ ερπύσει ένα καράβι, με νεοζηλανδική σημαία, ξεκίνησε από τη Γουαδελούπη, πηγαίνοντας να λάβει υπό την κατοχή του το βασίλειό του!

Τι συνέβη όμως στο δρόμο; Ιστορικός δεν είναι εξοικειωμένος. Το μόνο γνωστό είναι ότι ο Σαρλ αναγκάστηκε να κάνει σκάλα στις Μαρκησίας νήσους. Αργότερ' έμεινε δυο χρόνια φυλακισμένος στην Παπτή. Ο "Αγ-γλος πρόξενος του νησιού αυτός τον είχε συλλάβει ως άπατενίζα. Μετά την αποφυλάκισί του, ο Τιερρύ, πάντοτε ακούρατος και θαρραλός, συνέχισε το ταξίδι του, έφτασε στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, καθώρθεσε να συγκεντρώσει και άλλα χρήματα, όσα του χρειάζονταν για να εξοπλίσει μια φρεγάτα.

Το ήρικό ποίον των ανδρών του πληρώματος ήταν ανάλογο με τη σοβαρότητα της αποστολής του πλοίαρχου. Οι έφητοι θαλασσινοί, που καθώρθεσε να μαζέψει ο βαρόνος, ήταν άνθρωποι, πόθοιμοι για κάθε είδους επιβίωσι. Δεν είχαν, βλέπετε, να χάσουν τίποτα αν ο σκοπός του ταξιδιού αποτύχαινε, και ήταν μεθιμένοι από καιρό στα σίδερα των κατάρτων. Αν όμως η άδουλειά έπαινε, λογαρίαζαν να αποζημιωθούν για πολλά χρόνια ανεργίας και δυστυχίας.

Τέλος, ένα πρ'ό, ο βαρόνος Σαρλ Τιερρύ ντε λα Βιλ ντε' Αδραϊ και βασιλέας της Νέας Ζηλανδίας αποβιβάστηκε—επί τούτους!—στο κράτος του, ύστερ' από μια μακρά και περιπετειώδη οδόσει. γεμάτη κινδύνους και αγωνίες.

Ο Σαρλ Τιερρύ δεν είχε βέβαια την αξίωσι να του κάνει ο λαός του απολυτική υποδοχή, όπως ίσως θα του έπρεπε. Δε, περίμενε όμως και να δει τους αρχηγούς των Μαορί να τον δέχονται με κατεβεσμένα τα μού-

τρα και με διαθέσεις κάθε άλλο παρά φιλικές.

—Τι συμβαίνει, αγαπητοί μου φίλοι; τους ρώτησε ανήσυχος. Η Νέα Ζηλανδία μου ανήκει. Ο Κένταλ μου είπε ότι σας έδωσε τις είκοσι χιλιάδες φράγκα που ζητούσατε και ότι ολόκληρο το νησί είναι πια ιδιοκτησία μου.

—Ο Κένταλ σ'ένε ένας ληστής, ένας παλιάνθρωπος! του αποκρίθηκαν οι φύλαρχοι των Μαορί. Σε κορόιδεψε, όπως μας είχε κοροϊδέσει και έμας τους ίδιους! Δεν μας έδωσε ούτε ένα φράγκο!... Δεν έχει κανένα δικαίωμα στο νησί μας!

Ο Σαρλ Τιερρύ έπεσε άμέσως από τα ύψη στα Τάρταρα. Έβλεπε τόσα χρόνια με τη γλυκιή ελπίδα ότι θα καταλάμβανε μια μέρα το βασίλειό του—και τώρα που νόμιζε ότι 'έ' νειρό του είχε γίνει πραγματικότητα, τον πληροφορούσαν ψυχρότατα ότι τα νεύρα φραμπαίνον συνήθως μόνον... ένειρα, και τίποτα περισσότερο!

Και ο δυστοχημένος βαρόνος, μην έχοντας πια τη δύναμι να γυρίσει πίσω, αναγκάστηκε να παραμείνει ως απλός άποικος στο νησί που περίμενε να το εξουσιάσει!... Και με τις διακάσιες λίρες που του άφαιναν, αγόρασε ένα μεγάλο χωράφι και άρχισε να το καλλιεργεί.

Στο μεταξύ δεν έπαυε να διακηρύττει τα δικαιώματά του επί της νήσου. Δεν έπαυε να ζητά την οικονομική, πολιτική και ήρική ανίσχυσι των "Γουαδελούπη, Νεοζηλανδών και "Αυστραλιανών, για να αναγνωρισθεί η Νέα Ζηλανδία κτήσι γαλλική. Το 1838, η γαλλική-αρχές σάνηκαν ότι συγκινήθηκαν, επί τέλους από τις αλληλεπιδράσεις και επανωμένους παρακλήσεις αυτού του ανθρώπου. Κι' ετοιμάζονταν να κάνουν τα σχετικά διατάγματα, για να αναγνωρισθούν τα δικαιώματά του... Μα ήταν πολύ άργα πια. Το Μάιο του 1840, η αδόφρητος Βρετανική Αυτοκρατορία προσηρτούσε τη Νέα Ζηλανδία στις κτήσεις της.

Ο βαρόνος Τιερρύ εξακολούθησε να πιστεύει ότι βιά λάβει υπό την κατοχή του το νησί αυτό; "Ισως! Οι τυχοδιώκται κυνηγούν πάντοτε με τέτοιο πάθος το γινιές τους. Δεν έξοουμε όμως τί διατάγμα έκανε αρνιτεσιν να 'αναγνωρισθούν οι τίτλοι ιδιοκτησίας του... "Όπως επίσης δεν έξοουμε πότε πέθανε ο ανήσυχος αυτός άνθρωπος, πώς πέθανε και σε ποιά οικονομική κατάσταση διακτάται...

—Θα υποστούε κανείς να π'έβρι ανοίξει η γη και τον κατάπιε... Μια μέρα εξαφανίστηκε μυστηριωδώς από το νησί—από το βασίλειό του!... Και το μυστήριο που σκεπάζει το τέλος του ανθρώπου αυτού, αυτού του μεγάλου παιδιού, προσοδίδει ένα ακόμα τόσο μελαγχολία στη θλιβερή και περιπετειώδη ζωή του.

Απαραίτητον απόκνημα δια κάθε φιλοθνήκη, είναι το έργο του γυναιστιάχου κ. Π. Ν. Δημοπούλου, ο οποίος τον τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Το συνιστώμεν ε-μπεριεως εις τους αναγνώστας μας.

ΡΟΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

Για φορά κι έναν καιρό, κάποιος χωρικός γύριζε απ' το χωράφι του, έχοντας στον ώμο ένα άδειαν σακκί κι έναν κόπανο απ' αυτούς που χτυπούν το καλαμπόκι για να το ξεκοκκίσουν. Έξαφνα στον δρόμο του απάντησε έναν λύκο που έτρενε τρομαγμένος.

Ο λύκος σταμάτησε μπροστά στον χωρικό και τρέμοντας του είπε:

—Καλέ μου άνθρωπε, σώσε με σε παρακαλώ! Κρύψε με, γιατί οι κυνηγοί με κυνηγούν να με σκοτώσουν, χωρίς να τους έχω κάνει κανένα κακό.

Ο αγαθός χωρικός λυπήθηκε τον κυνηγημένο λύκο και τον έκρυψε μέσα στο σακκί του. Έτσι οι κυνηγοί τον έβρισαν.

Όταν πέρασε πια κάθε κίνδυνος, ο λύκος ζήτησε και βγήκε από το σακκί.

—Α...είπε ανασαίνοντας με ευχαρίστησι. Γλύτωσα επιτέλους από τους διώκτες μου! Σ' ευχαριστώ, μπάρμπα... Αλλά, έρεεις, έχω μια πείνα!... Θα σε φάω!

Ο αγαθός χωρικός ετόρμαξε. —Μιλάς με τα σωστά σου; εί-πε. Εγώ πρό ολίγου σου έσωσα την ζωή και τώρα θέλεις να με φας; Είσαι λοιπόν τόσο άχαριστος; Μα λημονείς, λοιπόν, την ευεργεσία, που σου έκανα;

Ο λύκος έγέλασε. —Ευεργεσία δεν υπάρχει, εί-πε. Η ευεργεσία λημονιέται πάντοτε...

—Όχι! επέμενε ο χωρικός. Η ευεργεσία δεν λημονιέται. Αν δεν πιστεύεις έμένα, ρώτησε θ-ποιν άλλο θέλεις, για να σου π'ή.

—Καλά...είπε... απάντησε ο λύκος. Τον πρώτο άνθρωπο ή ζωο που θα συναντήσουμε στον δρόμο θα τον ρωτήσουμε αν ή ευεργεσία λημονιέται ή όχι. Α συμφωνήστε με την γνώμη την δική σου, θα σε αφήσω ελεύθερο αν όμως παραδεχτεί ότι πράγμα ή ευεργεσία λημονιέται τότε εί-σαι χαμένος... Θα σε φάω...

Υστερ' από λίγο απάντησαν ένα γηραλέο άλογο, παρατημέν: στην έρημιά.

—Πές μας έσύ, το ρώτησε ο λύκος, ή ευεργεσία λημονιέται ή όχι;

—Έκείνο που ξέρω εγώ, είναι τοτό, απάντησε το άλογο: Δώδεκα χρόνια έζησα στο σπίτι του κυρίου μου. Στο διάστημα αυτό του όργωνα κάθε χρόνο όλα τα χω-φια, του κουβαλούσα στο σπίτι ό-λα τα γεννήματα, που μετέφερα ό-που ήθελε, του έκανα τέλος κάθε δουλειά, σαν ένας πιστός και άρ-σιωμένος σκλάβος. Ποτέ μου δεν παρεπονέθηκα για το έργο που μουδινε, ή για το φαί μου που ή-

ταν λίγο... Τον περασμένο χρόνο τυφλώθηκα, με έβλεπαν να δουλεύω νυχτοήμερα στο μαγγανοπήγαδο. Από τις πολλές στερήσεις τέλος κι' από την υπερκόπωσι, μια μέρα έπεσα κι' έσπασα το πόδι μου. Η τύχη μου τότε ήταν τραγική. Με τοάδην από την οδρά κι' από τα χάμουρα, σέρνοντας και γυ-πώντας με με γοντρά ρόπαλα και μ'έδιωξαν μακριά απ' το σπίτι... Τώρα βρίσκομαι εδώ στην έρημιά εξόριστο και καταδικασμένο να πεθάνω από την πείνα... Αυτό ξέ-ρω, αυτό σας λέω.

Ο λύκος τότε γύρισε στον χω-ρικό:

—Βλέπετε, φίλε, ότι δεν ό-πάρχει ευεργεσία;

—Μη διάζεις, απάντησε ο χωρικός. Δεν μπορούμε να όγ-λουμε συμπέρασμα από μια τυ-χαία περίπτωση. Ας ρωτήσουμε και κανέναν άλλον.

Υστερ' από λίγο απάντησαν ένα γέρο σκύλο ψωραλέο και κου-σό, που σερνόταν με κόπο επάνω-στις κοπριές.

—Τον έκρυψες στο σακκί σου;

—Ναι.

—Και πώς μπόρεσε ένα τόσο στενό σακκί να χωρέσει έναν κο-τζάμ' λύκο; ρώτησε ή άλεπού.

—Κι' όμως τον έκρυψα ολόκλη-ρον, σου λέω! απάντησε ο χωρ-ικός. Μπορεί να σου το βεβαιώση κι' ο ίδιος.

—Είπε αλήθεια, απάντησε ο λύκος.

—Εσύ, βρέ μονοκόκκαλε, δυ-σκολιέσαι να μπησ στην άνοιχτή σου φωλιά και θα κατορθώσης να μπησ σ' αυτό το σακκί. Πρέπει να-σαι εντελώς λαστιχένιος για να το κατορθώσης αυτό.

—Είσαι αιώνιως δύσπιστη και ζαβολιάρη! φώναξε ο λύκος. Νά, με ποιόν τρόπο μπηκά, κύτταξε...

Και, χωρίς να χάση καιρό, χό-θηγε μέσα στο σακκί.

Η πονηρή άλεπού τότε κύττα-ξε κατάματα το χωρικό.

—Τι τον φυλάς, του είπε, θέ-σε τον!...

Ο χωρικός έδωσε άμέσως το σακκί.

—Δείξε μου τώρα πώς χτυπούν το καλαμπόκι, έανάψε ή άλεπού.

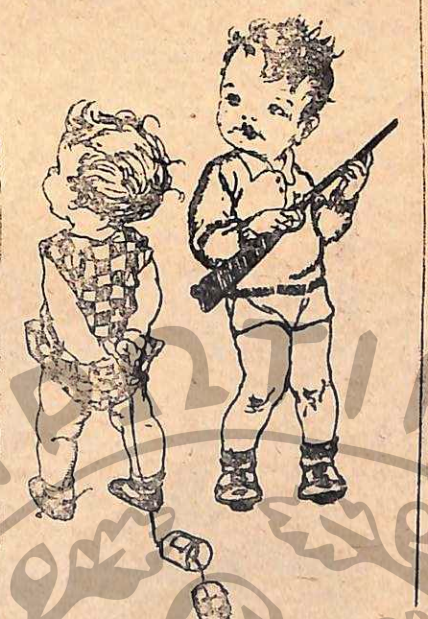
Ο χωρικός άρχισε να χτυπά ή με τον κόπανό του το σακκί μέσα στο όποιο ήταν κλεισμένος ο λύ-κος, ενώ ή άλεπού σώναζε:

—Χτύπα τον, χτύπα τον, τον ά-χαρίστο!... Και μην ξεχνάς ότι έ-γώ σε γλύτωσα απ' αυτό το τέ-ρας! Μην ξεχάσεις να μου φέρη μερικά όρνιθια, άλλωστε...

Μα δεν επρόφθανε ν' αποτελει-ώσει τη φράσι της κι' ένα δυνατό χτύπημα τη σκόρπισε κάτω.

Ο χωρικός χτυπούσε τώρα μ' τον κόπανό του την άλεπού λέγον-τας:

—Πάρε ένα όρνιθι... δυο όρνι-θια... τρία όρνιθια!... Για να μά-θης κι' έσύ ότι ή ευεργεσία λη-μονιέται!...

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

μενε για να επισκεφθούν ήταν του πύργου του Μπούκινγκχαμ. Συνήθως, όταν περνούσε η νυχτερινή εφοδός, ο σκοπός έδινε απ' την σκοπιά του και παρυσιαζόταν στον μικρό εξώστη που βρισκόταν μπροστά απ' αυτή. Μά αυτή την φορά, κανείς δεν φάνηκε στον εξώστη του πύργου.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο σέρ Τζέιμς, ο οποίος προχώρησε απότομα προς την σκοπιά. Ο Πάτρικ, πεσμένος στα γόνατά του, με τα χέρια του κρεμασμένα, κοιμόταν βαρύντατα. Ο λοχαγός Ράμπ, καθώς τον είδε άφησε να του ξεφύγει μια βλαστήμια.

— Εξάφνα, στο φως του φαναριού που κρατούσε ο υπαξιωματικός, ο σέρ Τζέιμς είδε το σχοινί με τις θηλειές και το έδειξε στον λοχαγό Ράμπ.

— Α!... Καταλαβαίνω! είπε κοιτώντας το κεφάλι του.

Ο λοχαγός είχε γίνει πελιδνός.

— Κύριε, του είπε ο σέρ Τζέιμς

μέ φωνή αυστηρή, μέθυσαν τον σκοπό κι' ένας ή περισσότεροι άνδρες της φρουράς χρησιμοποίησαν αυτό το σχοινί για να λιποταχτήσουν και να περάσουν στον έχθρο...

Ο λοχαγός, με χαρακτηριστικά αλλοιωμένα, κύτταζε διαδοχικά με βλέμμα βλοσυρό τον σκοπό που του κάκου προσπαθούσαν να τον ξυπνήσουν και το σχοινί με τις θηλειές.

— Αυτός ο άνθρωπος είν' ελεεινός στο μεθύσι! είπε ο σέρ Τζέιμς με αηδία. Πάρτε τον!... Όταν θα ξεμεθύσει να του δώσετε εκατό ραβδισμούς...

Εσπρωξέ έπειτα έναν απ' τους στρατιώτες της ακολουθίας του: μέσα στην σκοπιά, λέγοντάς του:

— Φύλαξε εδώ σκοπός... Αν αποκοιμηθείς, θα τουφεκισθής!

Επειτα, γυρίζοντας προς τον λοχαγό Ράμπ, του είπε με ύφος παγωμένο:

— Εύαρεστηθείτε, κύριε, να ξυπνήσετε τον λοχαγό Τάλμποτ για να σας αντικαταστήσει...

Ο λοχαγός έσπευσε άμέσως

να μεταβιβάσει την διαταγή που του είχε δοθεί.

Ο λοχαγός Τάλμποτ ήταν ένας νεαρός αξιωματικός πολύ περήφανος για την άριστοκρατική του καταγωγή και πολύ σκληρός προς τους ύψισταίμους του, τους όποιους τιμωρούσε συχνά άδικως.

Όταν τον ξύπνησε ο Ράμπ, έτρεξε μισογυμνός και παρουσιάστηκε στο σέρ Τζέιμς:

— Κύριε — του είπε αυτός — θ' αναλάβετε την νυχτερινή υπηρεσία.

Ο λοχαγός υποκλίθηκε και ο σέρ Τζέιμς εξακολούθησε:

— Θα ξυπνήσετε άμέσως την φρουρά και θα την διατάξετε να συγκεντρωθεί για να κάνω προσκλητήριο...

Ο μαρκήσιος Ρογέρος κοιμόταν τάχα θαθεία έπειτα απ' την κουράσι της ημέρας ή ο ύπουλος Νούνο είχε ανακατέψει κανένα ναρκωτικό στις προφές του;... Τό βέβαιο είνε ότι ο θορύβος που έγινε μέσα στο φρούριο δεν τον ξύπνησε καθόλου.

— Έπειτ' από μια ώρα, δολόκληρη ή φρουρά, με τους αξιωματικούς επικεφαλής είχε συγκεντρωθεί στον στρατώνα. Έκαναν προσκλητήριο και ήσυχώθηκε.

Δύο στρατιώτες είχαν λιποταχθεί από το φρούριο. Τότε ο σέρ Τζέιμς έφερε την στρατιωτική νομοθεσία που ίσχυε τότε στον άγγλικό στρατό και διάβασε το άρθρο το οποίο έγραφε:

«Κάθε στρατιώτης, ο οποίος λιποταχτεί και συλλαμβάνεται τουφεκίζεται άμέσως». Επίσης διάβασε και το άρθρο που έγραφε: «Κάθε στρατιώτης, ο οποίος αποκοιμηθεί στην σκοπιά του, έν καιρής πολέμου, τιμωρείται με έκατό ραβδισμούς ή τουφεκίζεται κατά την κρίσι του διοικητού του».

Επειτα, γυρίζοντας προς τον λοχαγό Ράμπ, του είπε ξερά:

— Λυπάμαι πάρα πολύ, κύριε, που οι στρατιωτικοί νόμοι κι' ή περιστάσεις με αναγκάζουν να σας θεωρήσω υπεύθυνο των γεγονότων αυτής της νυκτός, γιατί είστε ένας αξιωματικός καλός και τίμιος. Θά μείνετε υπό περιορισμόν οχτώ μέρες!...

Ο λοχαγός Ράμπ έσκυψε το κεφάλι του κι' ένα δάκρυ κύλησε στο γκρίζο του μουστάκι. Οι στρατιώτες τον κύτταζαν με μεγάλη θλίψη γιατί τους ήταν πολυαγαπητός και ή τιμωρία που του επέβαλαν φαινόταν σαν ν' άναυαχνόσε σ' δολόκληρη την φρουρά.

Αφού ανέπτυξε όλη αυτή την αυστηρή ενεργητικότητα, ο σέρ Τζέιμς παρέδωσε την νυχτερινή

υπηρεσία στον λοχαγό Τάλμποτ και ξαναγύρισε ήσυχος στο δωμάτιό του, όπου ο Νούνο δεν άργησε να παρουσιαστεί.

— Έ, λοιπόν, ρώτησε ο τελευταίος, ή έντιμότης σας είν' ίκανοποιημένη;

— Ναι, απάντησε ο σέρ Τζέιμς μ' ένα χαμόγελο, είσ' ένας υπηρέτης στον οποίο μπορεί κανείς να βασίζεται. Άλήθεια, πόση ώρα θά κοιμάται ακόμα ο Πάτρικ;...

— Ός το πρωί. Το ναρκωτικό είνε πολύ δυνατό κι' έχει την ξεχωριστή ιδιότητα να κάνει αυτόν που το πήρε να χάνει προσωρινώς την μνήμη του...

— Αυτό είνε σπουδαιότατο...

— Έτσι, εξακολούθησε ο Νούνο, ο Πάτρικ θά δεχτεί τους εκατό ραβδισμούς του χωρίς να μωρέσει να θυμηθεί πως αποκοιμήθηκε...

— Κι' αυτό είνε πολύ καλό, είπε ο σέρ Τζέιμς, με θέλω και κάτι άλλο από σένα...

— Τι επιθυμεί ακόμα ή έντιμότης σας;

— Άδριο το βράδυ, να θρής τον τρόπο ν' αποκοιμηθείς ένα' ακόμα σκοπό, αν παρουσιαστεί ά ανάγκη.

— Η έντιμότης σας μπορεί ν' είνε ήσυχη... Θά γίνη κι' αυτό... απάντησε ο Νούνο.

Ο σέρ Τζέιμς πλάγιασε τότε κι' αποκοιμήθηκε, αφού προηγουμένως έκανε την ακόλουθη σκέψι:

— Ός αύριο το βράδυ, ο λοχαγός Τάλμποτ, ο οποίος είνε άφορητος, θά δημιουργήσει καμιά δεκαριά δυσारेσθένους μεταξύ των στρατιωτών... Η μαστίγωση του Πάτρικ θά δυσारेσθήση και τους υπολοίπους...

IX

Την επομένη δύο άνθρωποι ήσαν κατάπληκτοι στο φρούριο του Αγίου Γεωργίου: ο Ιρλανδός Πάτρικ και ο μαρκήσιος Ρογέρος...

Όταν ο Πάτρικ ξύπνησε και είδε ότι βρίσκεται φυλακισμένος σ' ένα κελλί, αναρωτήθηκε για μια στιγμή μήπως έπεσε και πάλι στα χέρια του πληρώματος το «Δράκου» που ήθελε να τον φά ζωντανό. Τού κάκου οι συνάδελφοί του του έλεγαν ότι είχε μεθύσει την ώρα που φύλαγε σκοπός. Έκείνος δεν τους πίστευε μ' κανένα τρόπο και νόμιζε πως το κορόϊδεαν. Δεν θυμόταν καθόλου ότι είχε αδειάσει ένα δολόκληρο μπουκάλι παλιό κρασί φροντίζοντας συγχρόνως να συμμορφωθεί με τη σύσταση του Νούνο, ο οποίος τον είχε παρακαλέσει να πετάξει την άδεια μπουκάλια στη λίμνη.

Την ίδια κατάπληξι έδειξε και ο μαρκήσιος Ρογέρος όταν ο σέρ Τζέιμς, μπαίνοντας στο δωμάτιό του μ' επίσημη στολή, του άγγειλε τα γεγονότα της νύχτας.

— Η κατάσταση είνε κρίσιμη αγαπητέ μου έξάδελφε, είπε ο σέρ Τζέιμς όταν τελείωσε την άφήγησή του. Ο άγγλικός στρα-

τός δεν μπορεί πια να μς δοθεί ήσυχ... Οι στρατιώτες μας είνε δυσारेσθένους... Αν φανούμε έστω και για μια στιγμή άπεύναυτοι τους διστακτικοί κι' άναποφάσιμοι, είμαστε χαμένοι...

— Είσθε κατώτερός μου στον βαθμό, του αποκρίθηκε ο μαρκήσιος Ρογέρος γαμογελώντας. Όστόσο, άναγνωρίζω ότι έχετε μεγαλύτερη πείρα από έμένα και θά βασιστώ στις συμβουλές σας...

Τι λέτε, λοιπόν, να κάνουμε στην περίπτωση αυτή;

— Έν πρώτους, πρέπει ν' αφήσουμε τον λοχαγό Ράμπ υπό περιορισμόν...

— Τον δυστυχισμένο τον λοχαγό! ψιθύρισε ο Ρογέρος. Είνε ένας πιστός και γενναίος αξιωματικός!

— Έστω! Πρέπει όμως να κάνουμε αυτό, για παραδειγματισμό...

— Τι άλλο έχετε να μου προτείνετε;

— Είνε, επίσης, άνάγκη ν' διατάξουμε να δώσουν εκατό μαστιγώσεις στον Πάτρικ...

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Υπάρχει τότε μια άλλη λύσις. Να διατάξουμε να τον τουφεκίσουν!

— Α! τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά! ψιθύρισε ο μαρκήσιος, μαζεύοντας τα φρύδια του. Δεν μ' άρέσουν αυτοί τοι έίδους ή σωματικές ποινές που έξευτελίζουν τον άνθρωπο και μεταβάλλουν την έντιμη στολή τοι στρατιώτου σε λιθόρα ύπηρετου.

— Όχι, όχι! επέμενε ο Ρογέρος. Ο Πάτρικ θά μαστιγωθεί άπλως. Όρχίζομαι όμως στο σπαθί μου ότι θά διατάξω να τουφεκίσουν άμέσως τον σκοπό εκείνον που θ' αποκοιμηθεί στα τείχη.

— Το ίδιο θά σας συμβούλευα κι' εγώ! είπε ο σέρ Τζέιμς με άτάραχο ύφος.

— Έγείτε τον λόγο μου ότι θά γίνη αυτό... Θέλω να έλπίζω ότι ή τιμωρία του Πάτρικ θά χρησιμεύσι για παράδειγμα.

— Αυτό είνε και ή δική μου επιθυμία...

Ο στρατιώτης που τον έβαλαν να φυλάει φρουράς μπρος στο κελλί του Πάτρικ, είχε αρχίσει ν' κουδεντιάζει με τον κρατούμενο μέσα από το μικρό καγκελλάφραχτο παραθυράκι της πόρτας.

Έκείνος είχε πληροφορηθεί τον Πάτρικ ότι τον έβρισκε άποκοιμημένο στην σκοπιά του και ότι δύο στρατιώτες έπωφεληθήκαν του ύπνου του για να δραπέτευσουν. Κι' έτσι, ο Πάτρικ έμαθε όλες τις λεπτομέρειες αυτής της περιπέτειας.

— Έφταιξα, έφταιξα! έλεγε. Μου πρέπει να τιμωρηθώ. Μά ο συνταγματάρχης ξέρει ότι ήμουν πάντοτε καλός στρατιώτης. Και έπειδή ο λοχαγός Ράμπ έχει καλή καρδιά, είμαι βέβαιος ότι θά διατάξει να με μαστιγώσουν...

Μά ο Πάτρικ βγήκε γελαστός στις ελπίδες του. Στις έννη το πρωί, ή πόρτα του κελλιού του άνοιξε και μπήκε μέσα ο λοχα-

γός Τάλμποτ, ακολουθούμενος από τρεις στρατιώτες. Ο λοχαγός έτάξε να βγάλουν από τον κρατούμενο την στολή του. Ο Πάτρικ κατάλαβε τότε ότι δεν έπρεπε να περιμένει να του δοθεί χάρις...

Όστόσο, παρακάλεσε τον Τάλμποτ να του επιτρέψει να ιδή τον λοχαγό Ράμπ.

— Είνε περιττό! του αποκρίθηκε ο Τάλμποτ. Ο λοχαγός δεν πρόκειται να σου δώσει χάρις...

Ο Πάτρικ άφησε το κεφάλι του να γείρει στο στήθος του.

— Πολύ περίεργη μου φαίνεται όλη αυτή ή ιστορία! ανέφτηκε. Έγώ κάνω πάντοτε έλαστρο ύπνο. Άπορώ πως μου συνέδην να κοιμηθώ τόσο βαρείά... Πιθανόν να μου έκαναν μάγια...

Και προσέθηκε να συγκεντρώσει τις αναμνήσεις του. Στο μεταξύ, οι στρατιώτες τον τράβηξαν από το κελλί του και τον ώδηγησαν άσκηπτή στο ίκρίωμα του φρουρίου.

Όλη ή φρουρά ήταν εκεί στα όπλα, μ' επικεφαλής τον διοικητή της. Η μεγάλη καρδιά του Ρογέρου έπανασάτουσε έπειδή έπρόκειτο να μαστιγωθεί ένας άνθρωπος με γκρίζα μουστάκια, ένας άνθρωπος, ο οποίος είχε δείξει ως τότε αξιόπαινη διαγωγή. Συγχρόνως όμως καταλάβαινε ότι έπρεπε να γίνη αυτό, για να διατηρηθεί ή πειθαρχία στο στρατεύμα.

Ένας αξιωματικός άπήγγειλε του Πάτρικ την λόγολογη άπόφασι δια της όποιας καταδικαζόταν να μαστιγωθεί. Κατόπιν, έδεσαν τον δυστυχισμένο σ' ένα στύλο και δύο στρατιώτες, που υποχρεώθηκαν να εκτελέσουν τά χρέη δημίου, πλησίασαν τον κατάδικο, κρατώντας στα χέρια τους μακρές βέργες δρυός. Ο Πάτρικ δεν φοβήθηκε ποτέ τον θάνατο.

Θά στεκόταν να τον τουφεκίσουν χωρίς ν' διαμαρτυρηθεί, χωρίς ν' παραπονηθεί. Μά ή άτιμωτική ποινή της μαστιγώσεως τον έκανε ν' έπανασάτη, ν' άγανακτήσει... Θερμά δάκρυα άρχισαν να κυλόνε στα μάγουλά του.

— Έλεος, έλεος!... φώναξε. Ο μαρκήσιος Ρογέρος γύρισε και κύτταξε τον σέρ Τζέιμς, με φανερή συγκίνηση. Μά εκείνος του είπε χαμηλόφωνα:

— Αν του δώσετε τώρα χάρι, θ' αναγκασθώ αύριο να τον καταδικάσετε και πάλι.

Τότε ο Ρογέρος έκανε μια χειρονομία που σήμαινε:

— Άς εκτελεσθεί ή καταδικαστική άπόφασις!

Την στιγμή εκείνη, τ' άπελπισμένα βλέμματα του καταδικνού αναγνώρισαν μεταξύ των παρισταμένων το κτηνισμένο μούτρο του Πορτογάλου Νούνο. Μία λάμψη φωτίσε άμέσως το θολωμένο λογικό του. Και τ' έναυαθύηθηκε όλο, μεμιάς...

— Σταθίτε, φώναξε, σταθίτε!... Τώρα θυμάμαι... Η όδηγία της σάλτσας ή κορώνα... το μπουκάλι το κοινά... Τώρα θυμάμαι! Σταθίτε, σταθίτε!...

— (Ακολουθεί)

Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ

(Έργον του Γκόχαν Σίλλερ)

(Ακολουθεί)

— Συγγνώμη που σας έκανα να περιμένετε, παλιέ μου φίλε...

Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ

(Έργον του Γκόχαν Σίλλερ)

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

ΟΙΚΙΑ διώροφος ἐν Γλυφάδι
εἰς ἅλα τὰ χρειώδη, μὲ κήπον καὶ
φθονον νερὸ ἀνταλλάσσει
μὲ ἀνάλογον ἐν Ἀθήναις
καμέρισμα εἰς πολυκατοικίαν.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Προγυκα...

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1^η ΜΑΪΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1